SAS
DRUMUL DAMASCULUI 2
În Siria se ucide
așa cum se respiră!
GERARD DE VILLIERS
METEOR
PUBLISHING

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 194
Son Altesse Sérénissime
Drumul Damascului Vol.2
Le Chemin de Damas: 2, 2012
V 1.0 he_fox

Capitolul I

Generalul Abdallah al-Qadam, drept ca o lumânare în uniforma sa kaki împodobită cu nenumărate decoraţii, rămase nemişcat câteva clipe în pragul uşii, privind fix un punct invizibil de pe peretele din faţa lui. Aştepta să fie salutat. Era impresionant datorită înălţimii, siluetei masive, chipului uşor buhăit, mustăţii zbârlite şi tunsorii militare care-i lăsa urechile descoperite. Chiar dacă venea la Mohamed Makhlouf pentru a-şi prezenta condoleanţele, ţinea ca rangul său de şef de stat-major al armatei siriene să fie respectat. Slujnica minionă care-i deschisese se frânsese în două, dar asta nu era suficient.

În fine, apăru Kamal, mezinul defunctului, care se înclină atât de tare deasupra mâinii generalului al-Qadam, încât, de departe, ai fi zis că-i săruta mâna…

Ochii întunecaţi ai generalului nici nu clipiră.

— *Allah yerhamo!*[1] murmură Kamal Makhlouf înainte de a-l conduce pe ofiţer în sala bărbaţilor.

Intrând în încăpere, membrii familiei lui Mohamed

1 Allah să vă aibă-n pază!

Makhlouf se ridicară scurt, iar Kamal îl însoţi până la unul dintre scaunele lipite de perete.

Un magnetofon reda vocea unui şeic care citea versete din capitolele Coranului dedicate morţilor. Între două versete, cei prezenţi îşi acopereau feţele cu nişte şervete mici.

O servitoare îi aduse generalului o ceaşcă de cafea.

Freamătul conversaţiilor purtate cu voce joasă de persoanele aliniate de-a lungul pereţilor pe scaunele înalte de lemn închis la culoare a fost înlocuit de o tăcere glacială şi prudentă. Imperceptibil, bărbaţii deveniseră mai ţepeni, ca şi cum ar fi luat poziţia de drepţi.

Generalul Abdallah al-Qadam era unul dintre cei mai puternici oameni din Damasc, bucurându-se de încrederea preşedintelui. Nimeni nu îndrăzni să-l privească în ochi. La Damasc, se spunea că asta aduce ghinion. Chiar dacă se numeau socialişti şi laici, sirienii erau extrem de superstiţioşi.

Cu bustul drept şi privirea absentă, generalul al-Qadam amestecă în cafea şi o bău dintr-o înghiţitură. Reveni apoi la imobilitatea sa minerală.

Nu voia să se uite la ceas, dar începuse să se plictisească. Ridică privirea şi examină încăperea zugrăvită în bej, o culoare temă şi mai curând tristă, însă foarte sovietică. Brusc, ochii îi căzură pe un mare portret al defunctului, agăţat pe peretele din faţa lui.

Un chip energic cu privire severă, care radia putere. Un bărbat obişnuit să inspire frică. Abdallah al-Qadam nu reuşea să-şi desprindă ochii de la el. Avea impresia că se uita într-o oglindă. Dintr-odată,

îşi imagină un alt priveghi, al său. Îşi încleştă maşinal mâinile una într-alta, încercând să-şi ascundă tremurai. Nu cunoştea motivul pentru care preşedinţia luase decizia de a se debarasa de Mohamed Makhlouf. Fusese unul dintre cei mai puternici oameni ai regimului, care, după cum se spunea, îi inspira teamă chiar şi Şefului. Nu putea exista decât un singur motiv: „derobase”, cum se spune despre caii de curse, comisese o greşeală, poate minoră, însă suficientă pentru a-l face indezirabil.

Or, în Siria, oamenii indezirabili nu trăiesc niciodată mult…

Trebuia să ai un profil fără pată. Generalul al-Qadam îşi dădea seama că şi el avea una, invizibilă pentru ceilalţi, dar imposibil de şters. Bineînţeles că era o pată veche, dar suficientă la o adică pentru a-l plasa de partea cealaltă a baricadei.

Mai ales în acele momente: evenimentele petrecute în ultimul timp sporiseră nervozitatea clanului prezidenţial. Încă din ajun, manifestanţii invadaseră cartierul rezidenţial Al-Mazzah, învârtindu-se în jurul sicrielor celor ucişi cu o zi în urmă, iar armata fusese obligată să tragă pentru a-i alunga din Sfânta Sfintelor.

Deşi nimic nu mai era sfânt.

Cineva tuşi şi atmosfera se mai destinse. Din când în când, câte unul dintre participanţii la priveghi se ridica şi pleca, datoria lui fiind îndeplinită.

Ritualul condoleanţelor era unul dintre cele mai importante din lumea arabă, permiţând reconcilieri spectaculoase între oameni care se războiau de ani de zile. Generalul al-Qadam asistase şi el la o astfel

de împăcare între doi şefi de trib care-şi exterminaseră reciproc familiile. Cei doi bărbaţi căzuseră unul în braţele celuilalt şi plânseseră ca nişte copii, iar securea războiului fusese îngropată.

Bineînţeles că în reconciliere zăcea şi mult cabotinism, însă rezultatul nu se lăsa aşteptat. În numele celui dispărut, aparenţele erau salvate.

Priveghiul în onoarea lui Mohamed Makhlouf trebuia să dureze trei zile, maximum posibil, ceea ce permitea întregului Damasc să defileze prin camera funerară. Chiar şi oamenii cei mai puternici trebuiau să se supună obiceiului dacă nu voiau să rupă legăturile cu toată lumea. Numai Şeful era scutit de această corvoadă.

Generalul simţea nevoia imperioasă de a-şi scărpina nasul, dar nu i se părea un gest convenabil. În astfel de locuri trebuie să ai imobilitatea unui mort.

Pentru a-şi reprima nevoia, generalul întoarse uşor capul spre ministrul culturii şi schiţă un zâmbet. Copleşit de această dovadă de interes, ministrul făcu gestul de a se ridica de pe scaun, dar, realizând ridicolul situaţiei, se aşeză din nou ca şi cum ar fi vrut numai să-şi schimbe poziţia.

Acest acces de servilism îl bucură pe generalul al-Qadam şi îi accentuă zâmbetul. Îşi spuse că ministrul atât de servil nu cunoştea un anumit episod secret al vieţii soţiei sale, petrecut cu câteva zile în urmă.

Generalul se întâlnise cu ea în timpul unei recepţii. În ciuda privirii în pământ şi a ţinutei modeste, un fel de rochie fără mâneci peste nişte pantaloni de culoare gri, adulmecase o femeie în călduri.

Ceva mai târziu, în timpul unei scurte conversaţii, îi propusese sec ca, a doua zi, pe la şase, să se întâlnească în biroul lui. Gărzile urmau să fie prevenite.

Femeia nu răspunsese nimic, dar a doua zi la şase fără cinci era acolo.

— Mi-aţi cerut să vin, spusese ea. Iată-mă.

Abdallah o fixase cu privirea, încercând să-i desluşească trupul de sub rochia amplă. Apoi privirile li se intersectaseră şi văzuse în ochii femeii strălucirea de voluptate care-i atrăsese atenţia în ajun. Cum ea nu se mişcase din mijlocul încăperii, generalul se apropiase şi, cu un gest firesc, îi cuprinsese sânii, ghicindu-le imediat dimensiunile generoase. Acest piept bogat şi tare îi declanşase deja o descărcare de adrenalină în artere.

Câteva clipe, îi pipăi sânii în tăcere, îmbărbătat de o erecţie cum nu mai avusese de multă vreme. Apoi, descheiase nasturii rochiei, descoperind sutienul verde!

Nu reuşise să-l desfacă imediat.

Din fericire, Nabila îl scosese ducând o mână la spate.

Restul se petrecuse pe canapeaua unde-şi primea oaspeţii de marcă. Nabila se dezbrăcase, rămânând într-un slip şi ciorapi negri. Ca şi cum totul ar fi fost perfect natural.

Brusc, generalul al-Qadam îşi amintise că trebuia să-i facă o vizită lui Manaf Abu Wahel, secretarul preşedintelui. Nici nu se punea problema să întârzie.

Iritat, generalul îşi deschisese fermoarul şi-şi scosese sexul lung, curbat şi subţire ca lama unui iatagan. Urmărind privirea Nabilei, îşi dădu seama

că nu se înşelase.

Femeia îi prinse imediat sexul în mână, răsturnându-se pe canapea. Fără să-şi mai scoată chiloţii, îl înfipse în sexul său cu o grimasă de plăcere.

Lui Abdallah al-Qadam nu-i mai rămăsese decât să împingă cu toată forţa pentru a pătrunde până în străfundurile pântecului ei.

După un sfert de oră, femeia plecase.

Boxele continuau să difuzeze capitolele citite din Coran. Asistenţa îşi mişca buzele ca să dea impresia că se roagă, însă generalul Al-Qadam se gândi că nu era de demnitatea unui om de rangul lui să joace o astfel de comedie...

O dată terminate versetele, oamenii şi-au şters simbolic feţele şi se lăsă din nou tăcerea.

Generalul se săturase. Stătea acolo de douăzeci de minute. Se ridică şi se îndreptă încet spre ieşire.

O femeie îl aştepta în holul de la intrare, îmbrăcată în negru, dar uşor machiată. Tocmai ieşise din încăperea destinată femeilor, de unde se auzeau înfundat hohote de plâns.

Era Soussou, văduva lui Mohamed.

Schimbară câteva cuvinte cu voce joasă, apoi îl conduse până la uşă.

Se încrucişă cu ministrul industriei, venit şi el să-şi prezinte condoleanţele.

Din momentul în care moartea lui Mohamed Makhlouf fusese făcută publică, preşedintele transmisese pe căi ocolite că era important ca omagiul adus defunctului să fie cât mai spectaculos posibil. Trebuia să se ştie că în vremuri de restrişte ritualurile funerare aveau aceeaşi importanţă ca

întotdeauna şi că moartea lui Mohamed Makhlouf era o grea pierdere pentru regim. Cei mai importanţi oameni din Damasc începuseră să defileze – purtând cravate şi pantofi negri – pentru a-i aduce celui dispărut un omagiu mai curând tăcut.

Bineînţeles că generalul al-Qadam ştia, ca şi „cei câţiva privilegiaţi", că moartea şefului serviciilor nu fusese întru totul naturală, dar nimeni nu îndrăznise să pună vreo întrebare.

Un cuvânt deplasat raportat acolo unde trebuia putea avea cele mai grave consecinţe.

După cinci minute, se instală în spatele Audi-ului său blindat. Îi dăduse şoferului adresa amantei sale, dar se răzgândi. De la prima lor întâlnire, devenise sentimentală şi asta îl agasa. Avea nevoie de altceva pentru a înlătura criza de anxietate care-l stăpânise în timpul ceremoniei funerare.

— Mergem la Jamahiriya! exclamă el. Badr Street.

Era în cartierul irakienilor. De acolo plecau taxiurile spre Bagdad şi numeroşi emigranţi irakieni îşi instalaseră corturile de-a lungul anilor.

După o jumătate de oră, generalul al-Qadam îi spuse şoferului să oprească în faţa unei clădiri albe fără niciun însemn exterior, aflată lângă o agenţie de voiaj.

Probabil că fusese văzut din interior, pentru că uşa se deschise înainte ca el să ciocănească. O bătrână cu faţa ridată îl salută cu mâna pe inimă, conducându-l într-un salonaş tapisat în purpuriu, cu perne, măsuţe joase de aramă, narghilele şi gravuri orientale.

— Vrei o cafea? întrebă bătrâna.

— Nu, răspunse sec sirianul, o vreau pe Aisha.

Imediat. N-am timp să aştept.

Femeia rămase impasibilă.

— Trebuie să se pregătească, zise ea. Mai doreşti şi altceva?

— Nu.

Generalul se aşează pe perne, îşi descheie tunica de culoare kaki şi-şi aprinse o ţigară. Era nervos după această ceremonie de condoleanţe, avea impresia că stârnise umbra morţii.

După zece minute, auzi clinchetul brăţărilor de la gleznele Aishei. Aceasta dădu la o parte draperia şi intră în cameră.

Era aproape un copil, avea doar cincisprezece ani. O irakiană orfană de război. După ce o violase, un fel de văr o luase cu maşina şi o vânduse pentru 10.000 de lire siriene unui alt văr care conducea un bordel populat numai cu irakiene refugiate şi fără acte.

Patronul se înţelesese cu poliţiştii, plătindu-le o anumită sumă şi oferindu-le acces gratuit la fetele sale.

Impasibilă, Aisha înaintă spre generalul Abdallah al-Qadam. Sprâncenele îi erau bine conturate cu creionul, ochii machiaţi cu rimei şi gura mărită artificial. Însă privirea ei nu avea niciun fel de strălucire. Nu mai strălucea, de fapt, de multă vreme.

Purta un sutien brodat cu ţechini şi o fustă lungă de ţigancă ce-i ajungea până la glezne, încinsă cu o centură aurită. Atunci când se mişca, brăţările de la mâini şi cele de la glezne scoteau un clinchet.

După ce puse un CD cu muzică orientală, se apropie şi se înclină adânc în faţa generalului.

Acesta îi făcu semn să vină mai aproape.

Aisha ştia ce-i plăcea. Se apropie şi încălecă coapsele masive ale sirianului, întorcându-se cu spatele la el. Nu voia ca ea să-i vadă faţa sau să-l privească în ochi.

Tânăra irakiană începu să se legene înainte şi înapoi, frecându-şi fesele de pântecul generalului. Acesta îi desfăcu sutienul şi-l aruncă cât colo, apoi îi cuprinse sânii de-abia formaţi, răsucindu-le sfârcurile. Fata îşi înăbuşi un ţipăt de durere, sancţionat imediat de o lovitură peste ureche.

Aspră şi plină de răutate.

— Încet! îi ordonă bărbatul.

Asta îl excită şi mai tare. Se mişcă şi îşi aşeză sexul erect sub fesele Aishei care-l masturba involuntar.

Sirianul respira zgomotos şi începu să se simtă bine. Curând, nu se mai putu stăpâni şi o ridică, îşi trase fermoarul şi-şi eliberă sexul care se lipi imediat de fesele fetei. Generalul îi ridică poalele fustei până pe şolduri, descoperindu-i dosul rotund.

Fata se aşeză în aşa fel încât sexul să-i poată pătrunde în pântec.

Generalul închise ochii de plăcere şi simţi căldura sexului tânăr, rămânând nemişcat câteva momente. Era întotdeauna delicios să descoperi aceste fese care i se ofereau fără restricţii.

Brusc, o prinse de şolduri şi apăsă din toate puterile.

Ţipătul de durere al Aishei şi geamătul lui de plăcere se confundară. Dintr-o singură opintire, se înfipsese aproape în întregime în sexul adolescentei. Îşi regăsi suflul şi mai apăsă o dată. De data asta,

membrul său pătrunse în întregime. Aisha nu mai scotea niciun sunet şi nu se mai mişca, de parcă ar fi fost ţintuită într-un par enorm.

— Mişcă-te, căţea mică! exclamă generalul.

Acum era şi mai bine.

Cu dinţii încleştaţi, Aisha îşi reluă balansul, iar generalul o ridică pentru a-şi mişca mădularul în sexul ei. Senzaţia de strângere era delicioasă şi simţea seva care se acumula în rărunchii lui. Trebuia să se reţină cât mai mult timp posibil.

Acum aluneca ceva mai uşor şi o bănui pe Aisha că-şi lubrifiase vaginul. Asta dădea amploare mişcărilor sale.

Începu şi el să se mişte, ridicându-se de pe perne pentru a-şi împinge şi mai mult sexul în pântecul prostituatei.

Era îmbătat de plăcere.

În fine, simţi valul care urca. Lăsând şoldurile Aishei, îi cuprinse din nou pieptul, ciupind-o violent de sfârcurile sânilor.

Din cauza durerii, fata urlă, însă, în acelaşi timp, durerea îi contractă vaginul chiar în momentul în care generalul explodă în el. Se simţea de parcă ar fi fost strâns într-o mănuşă prea mică! Senzaţia era extraordinară.

Inspiră profund, apoi o împinse pe fată de pe coapsele lui. Fără un cuvânt. Obişnuită, aceasta dispăru imediat din cameră, iar el îşi aranja ţinuta.

După cinci minute, ieşi din imobilul alb, iar şoferul îi deschise portiera.

Nu se mai văzuse cu nimeni. Bineînţeles că nu plătea. Însuşi faptul că venea aici câteodată să se elibereze asigura liniştea bordelului clandestin.

— Ne întoarcem! îi ordonă el şoferului.

Cu capul sprijinit de perne, căută un gând agreabil pentru a sfârşi această seară delicioasă. Neliniştea care-l invadase în timpul priveghiului se risipise.

Îşi lăsă mintea să rătăcească, amintindu-şi că i se spusese cu jumătate de glas că era posibil să fie cooptat în Comitetul Militar Baasist, cel mai important organism al regimului. Cei şapte membri ai acestuia erau atotputernici. Un comitet sub preşedinţia lui Bashar al-Assad, lista membrilor fiind secret de stat. Bastonul său de mareşal. Chiar şi într-o epocă tulbure în care regimul se clătina, era ameţitor să te afli în vârf. Acolo nu putea să ţi se întâmple nimic.

Evident că era necesar ca unul dintre cei şapte membri să demisioneze sau să moară, dar asta nu mai stătea în puterea lui.

Capitolul II

— Ashraf Rifi a acţionat rapid! remarcă gânditor Mitt Rawley.

— Mi-a salvat viaţa, mărturisi Malko. Fără el, aş fi fost încolţit. Erau cel puţin cinci.

— Şase, îl corectă şeful staţiei CIA din Beirut. Tu ai doborât unul, oamenii FSI-ului doi, iar trei au fost arestaţi.

— Cine erau?

— Angajaţi ai ambasadei siriene, toţi cu paşapoarte diplomatice. N-au deschis deloc gura în timpul interogatoriilor. Evident că au fost expulzaţi şi conduşi până la frontieră cu o maşină pusă la dispoziţie de FSI.

— Fără Hezbollah? întrebă Malko.

Americanul clătină din cap.

— Nu, e o afacere siriană. De altfel, şeful Mukhabarat-ului sirian din Beirut a fost chemat acolo ieri seară.

Gordon Cunningham se uită la ceas.

— Tamir Pardo întârzie. M-a anunţat că trebuie să treacă prin Cairo.

Malko îşi mai turnă cafea, deşi era aproape imposibil de băut. Totul se petrecuse foarte rapid după atacul agenţilor sirieni şi intervenţia celor de la FSI. Cherokee-ul îl depusese la ambasadă şi de-abia avusese timp să urce în elicopterul care urma să-l ducă în Cipru pentru o nouă întâlnire cu israelienii ca urmare a eşecului manevrei americane.

Se întrebă care putea fi planul B al israelienilor... Deocamdată, era un dezastru. Omul care ar fi trebuit să devină noul preşedinte al Siriei era mort. Oficial, din cauze naturale, bucurându-se de omagiile regimului. Generalul Murad Trabulsi era la adăpost, iar el n-avea nicio veste de la colonelul Ramdane Flalab. Acesta, neimplicat în planul lui Mohamed Makhlouf, probabil că se refugiase într-un loc sigur. Din păcate, nu prea mai putea fi de mare ajutor.

Mobilul lui Mitt Rawley începu să sune. Ascultă îndelung, apoi declară:

— Era generalul Rifi. Sirienii au făcut într-adevăr curăţenie generală. Fiul lui Mohamed Makhlouf, otorinolaringologul, a fost omorât în dimineaţa asta, în cabinetul lui, de doi necunoscuţi.

— Nu i-a arestat nimeni? întrebă Malko.

— Nimeni. N-a durat decât cinci minute. Au venit

special să-l lichideze. Dar asta nu e tot: Farah Nassar a fot ucisă la coafor, pe strada Verdun, de un individ care i-a tras un glonţ în cap.

Un înger trecu, de pe aripile căruia picura sânge. Cu sirienii nu se glumeşte.

— Ai vreo veste de la Damasc? întrebă Malko.

— Încă nu, recunoscu Gordon Cunningham. Nu prea avem oameni acolo. Lumea defilează pentru a-şi prezenta condoleanţele familiei lui Mohamed Makhlouf. Un gest vizibil încurajat de palatul prezidenţial.

— Se ştie cum a fost asasinat?

— Nu. Probabil cu otravă. Ruşii i-au învăţat pe sirieni o grămadă de lucruri.

Se auziră paşi pe scară şi noul şef al Mossad-ului, Tamir Pardo, îşi făcu apariţia. Agitat, tras la faţă, prost îmbrăcat. Israelienii nu prea aveau simţul eleganţei. Se lăsă să cadă pe un scaun, se scuză cu un zâmbet şi i se adresă lui Gordon Cunningham:

— N-am putut să-ţi spun adevărul la telefon. N-am fost la Cairo, însă am avut o întâlnire de urgenţă cu prim-ministrul Bibi Netanyahu şi cu şeful Shin Beth-ului. În urma celor petrecute la Damasc.

— Ai informaţii noi? întrebă imediat Mitt Rawley.

— Nu mare lucru, recunoscu israelianul. Ordinul de eliminare a lui Mohamed Makhlouf a plecat de la Preşedinţie, iar şeful Securităţii de Stat, Ali Mamluk, a fost însărcinat cu îndeplinirea lui. Nu se ştie cum. Mohamed Makhlouf a fost otrăvit şi a primit omagii din partea tuturor oamenilor importanţi ai regimului. Probabil că mai există şi alte victime colaterale, dar o să aflăm mai târziu. În orice caz, cazul Mohamed Makhlouf este închis.

Era o modalitate de a spune lucrurilor pe nume.

— Aşa cum v-am adus la cunoştinţă, noi nu renunţăm. Nici măcar în urma acestui eşec, care nu poate fi imputat nimănui. Oare Mohamed Makhlouf a fost imprudent? Era oare supravegheat? N-o să aflăm niciodată. Sirienii ştiu să păstreze secretele de familie. Oricum, nici eu, nici premierul nostru nu dorim să abandonăm cazul sirian. De fapt, estimăm că dispunem de o şansă foarte mică de a-l înlocui pe Bashar al-Assad cu un om mai prezentabil. Unii dintre analiştii noştri cred că situaţia regimului se ameliorează prin comparaţie cu luna trecută.

— Totuşi, la Damasc sunt manifestaţii chiar şi în cartierul Al-Mazzah, remarcă Gordon Cunningham. În inima fiefului securist.

— Este adevărat, recunoscu israelianul, dar au loc în cimitirul unde au fost îngropate cadavrele manifestanţilor ucişi, nu în cartier. A fost stabilit un acord cu forţele de securitate. În pofida acestui incident, se pare că Damascul controlează ţara, Rusia înăbuşind din faşă orice tentativă de ajutor extern. Prin urmare, dacă situaţia se ameliorează, nimeni nu va mai avea chef să comploteze împotriva lui Bashar. Potrivit celei de-a doua ipoteze avansate de alţi analişti, regimul s-ar putea prăbuşi rapid sub presiunea atentatelor puse la cale de insurgenţi, iar grosul alawiţilor se va duce în „reduta alawită” unde se poate rezista multă vreme. Asta ar însemna abandonarea ţării în mâinile Fraţilor Musulmani şi divizarea Siriei, chiar dacă reduta alawită rezistă. Trebuie deci să încercăm să acţionăm între aceste două ipoteze, dintre care una are toate şansele să se realizeze rapid.

Tăcu şi-şi înmuie buzele în cafeaua rece. Malko şi cei doi americani se uitau unii la alţii perplecşi. Israelianul vorbea ca şi cum ar fi avut la dispoziţie un *kriegspiel* nou-nouţ pentru a înlocui manevra ratată de CIA. Gordon Cunningham rupse tăcerea.

— Ai spus ceva despre un plan B. Despre ce e vorba?

Tamir Pardo îl privi lung, apoi zise în engleză:

— *It's a remote possibility*[2], dar trebuie să profităm de această şansă. Este vital pentru interesul Israelului. Pe termen lung, încercuirea Fraţilor Musulmani ne pune în faţa unei ameninţări existenţiale, mai rea decât cea din Iran. Prin urmare, trebuie să acţionăm.

— Cum? întrebă Mitt Rawley.

— Asta am discutat cu prim-ministrul, explică Tamir Pardo. Avem nevoie de acceptul lui pentru a merge mai departe. Iată despre ce e vorba: aţi auzit de Comitetul Militar Baasist?

— Da, bineînţeles, răspunseră cei trei în cor. De ce?

— Ştiţi că e compus din şapte membri care se bucură de cea mai mare putere. De exemplu, să dea ordine gărzii prezidenţiale peste capul lui Maher al-Assad. Nu cunoaştem decât patru nume dintre cele şapte. Unul este Ali Douba, fostul şef al Mukhabarat-ului de pe timpul lui Hafez al-Assad. S-a retras în satul lui, dar a reintrat oficial în serviciu la palatul prezidenţial şi a fost cooptat ca membru al CMB datorită fidelităţii şi experienţei sale.

Cei trei bărbaţi îl ascultau fără să înţeleagă unde voia să ajungă.

2 E o posibilitate îndepărtată.

— Deci, reluă israelianul, Ali Douba face parte din acest comitet care-şi alege membrii prin cooptare atunci când apare o trădare sau o moarte. Din surse pe care nu vi le pot deconspira am aflat că, în cazul dispariţiei unuia dintre cei şapte, altcineva va fi cooptat în locul lui: şeful Statului-Major al Armatei, generalul Abdallah al-Qadam. Ministrul apărării fiind un creştin, el este cel care controlează armata din partea regimului. Este alawit.

— Şi de ce va fi cooptat tocmai el? întrebă imediat Gordon Cunningham.

Israelianul nu ezită:

— Pentru că are două atuuri. Mai întâi, este în relaţii excelente cu Pasdaranul iranian. A trimis nenumăraţi ofiţeri sirieni să se formeze acolo şi are raporturi bune cu statul-major de la Teheran. Se duce regulat în Iran şi a avut chiar şi onoarea de a-l întâlni pe Liderul Revoluţiei, Ali Khamenei. Or, guvernul sirian consideră că alianţa cu Iranul este vitală. Sunt două ţări ostracizate de lumea întreagă care se susţin reciproc. Niciun alt membru din CMB nu are legături cu Iranul. Pe de altă parte, generalul al-Qadam este apropiat şi de Hezbollah-ul libanez. El este cel care a creat un program de întrajutorare între Siria şi Hezbollah. A găzduit în Siria membri ai Hezbollah-ului care au primit o pregătire militară, iar, pe de altă parte, a trimis în Liban oameni din Forţele Speciale Siriene şi specialişti în interceptări formaţi de ruşi. Graţie bunelor sale relaţii cu Hassan Nasrallah, poate echilibra influenţa acestui partid religios care simpatizează mai mult Iranul decât Siria. Din toate aceste motive, în momentul de faţă, dacă un membru al Comitetului Militar Baasist

dispare, are mari şanse să fie cooptat.

Era pasionant, dar Malko tot nu înţelegea unde voia să ajungă...

— Şi care e legătura cu problema noastră? întrebă el.

Tamir Pardo îl fixă schiţând un surâs.

— Trebuie să vă dezvălui un secret absolut, lucru pe care n-aş fi putut să-l fac fără să fiu autorizat de premier. Generalul Abdallah al-Qadam a avut contacte cu autorităţile israeliene în momentul în care Bill Clinton ţinea să obţină o pace separată între Siria şi Israel. Abdallah al-Qadam a primit un mandat din partea preşedintelui Bashar să se întâlnească cu autorităţile noastre pentru a discuta soarta Platoului Golan pe plan militar. Discuţiile au avut loc la Cairo şi în Iordania. Din păcate, n-au dus la niciun rezultat şi tratativele au fost întrerupte. În această perioadă, Abdallah al-Qadam a călătorit în Europa. De două ori. O dată în Spania, iar a doua oară în Germania. Cu aceste ocazii, s-a întâlnit cu predecesorul meu, Meir Dagan.

— Ce rost au avut aceste întâlniri? întrebă Gordon Cunningham.

— Pentru a-i întinde o capcană, răspunse simplu şeful Mossad-ului. I-am cerut să nu vorbească cu autorităţile siriene.

— Şi de ce a acceptat? întrebă Mitt Rawley.

Israelianul se strâmbă.

— Nu se ştie exact. Primise ordin de la sirieni să nu intre în legătură cu oamenii Serviciilor. Se pare că s-a simţit flatat de întâlnirea cu Meir Dagan şi a vorbit mult despre ea.

— Ce s-a întâmplat în timpul celor două întâlniri?

— Concret, nu mare lucru. S-au schimbat idei. Au încercat să-l cunoască. Bineînţeles că totul a fost filmat. Totuşi, ne-a furnizat o informaţie vitală: construirea centrului nuclear cu ajutorul nord-coreenilor. Asta ne-a permis să-l distrugem câţiva ani mai târziu.

Toate astea nu prea aveau legătură cu problema aflată pe ordinea de zi.

— De ce ne vorbeşti despre acest individ? întrebă Gordon Cunningham. Şi cum ar putea el să ne ajute în situaţia actuală?

— O dată ce a fost „potcovit”, noi am insistat şi l-am ameninţat că vom dezvălui secretele pe care ni le-a încredinţat. Ca să nu se ducă la fund, şi-a pus singur laţul de gât dându-ne o informaţie vitală legată de Egipt, despre care nu pot să vă spun nimic. E suficient să ştiţi că noi îl avem la mână pe generalul Abdallah al-Qadam şi că nu poate refuza să ne facă un nou serviciu…

— Ce fel de serviciu? întrebă Malko.

Să-l răstoarne pe Bashar, răspunse israelianul cu o voce liniştită.

Tăcerea se prelungi, apoi Gordon Cunningham, puţin cam iritat, puse o altă întrebare:

— Şi este în măsură să facă aşa ceva?

— Astăzi, nu, recunoscu israelianul, chiar dacă rolul lui este extrem de important.

— Şi-atunci?

Tamir Pardo zâmbi.

— Putem face în aşa fel ca situaţia să evolueze.

*

În faţa neînţelegerii vizibile exprimate de feţele interlocutorilor săi, israelianul se scuză cu un zâmbet.

— Vă datorez nişte explicaţii. Poate că nu mi-aţi urmărit atent relatarea. În cazul în care Ali Douba dispare dintr-un motiv oarecare, ceilalţi membri ai comitetului îl vor alege probabil pe generalul Qadam din considerentele pe care vi le-am expus. Astfel, dacă doreşte, se poate implica într-o lovitură de stat. Nimeni nu refuză să se supună ordinelor date de un membru al Comitetului Militar Baasist. Există coduri care le validează comunicaţiile şi care trec peste alte circuite. Generalul Qadam ar putea, de exemplu, să preia controlul asupra palatului prezidenţial şi asupra persoanei lui Bashar al-Assad.

Gordon Cunningham clătină din cap.

— Tamir, ăsta e un basm! Eu ştiu că voi, israelienii, gândiţi foarte întortocheat, dar asta e prea de tot. Admiţând că generalul Qadam acceptă să vă dea ascultare, tu singur ai recunoscut că nu e în măsură să realizeze acest lucru din postul pe care-l ocupă în prezent. Şi atunci, unde e şmecheria?

Tamir Pardo explică senin:

— E suficientă eliminarea lui Ali Douba pentru ca „protejatul” nostru să ajungă în poziţia de unde va putea acţiona.

— Să-l elimini cum? întrebă Malko.

Israelianul îl privi în faţă.

— În acelaşi mod în care a fost eliminat Imad Mugnieh.

Imad Mugnieh, şeful ramurii externe a Hezbollah-ului, care locuia de obicei la Teheran, fusese

asasinat la Damasc în 2008 cu o bombă plasată în maşina sa pe când ieşea din ambasada Iranului. Bineînţeles că asasinatul n-a fost niciodată elucidat, însă toată comunitatea serviciilor de informaţii ştia că israelienii jucaseră un rol major în organizarea lui.

— Serviciul tău va prelua această sarcină? întrebă imediat Malko, ştiind că israelienii erau foarte bine infiltraţi în Siria prin nişte circuite complicate.

Tamir Pardo rămase impasibil.

— Nu. E imposibil, din raţiuni pe care nu vi le pot dezvălui.

— Atunci?

De data asta, vorbise Mitt Rawley, sincer uimit. Combinaţiile israelienilor erau întotdeauna complicate, riscurile majore revenindu-le de obicei partenerilor lor.

— Am dori să lăsăm această parte a operaţiunii în seama serviciilor voastre, spuse suav şeful Mossad-ului.

Se întoarse spre Malko şi adăugă:

— Cred că eşti cel mai în măsură să duci la îndeplinire această misiune.

Capitolul III

Declaraţia lui Tamir Pardo a fost urmată de o tăcere provocată de surprindere. Toţi ochii se întoarseră spre Malko. Acesta se uită la israelian.

— E o onoare îndoielnică, spuse el, şi prea puţin inteligibilă pentru mine. Nu văd cum aş putea să-l atac pe Ali Douba.

— Am în subordine un agent capabil să îndeplinească o acţiune la Damasc, explică Tamir

Pardo. E vorba de un membru al Hamas-ului pe care l-am „activat” acum un an. Un om foarte apropiat de Khaled Meshall. Se afla, şi se mai află, într-o tabără a Hamas-ului de pe drumul spre Palmyra, lângă Damasc. Ca toţi arabii, el poate intra în Siria fără viză, iar Serviciile siriene îl cunosc.

— Credeam că acest Khaled Meshall a plecat din Damasc, spuse Gordon Cunningham.

— Exact, confirmă israelianul, însă o mână de oameni e încă acolo, cu acordul sirienilor, într-o tabără militară aflată la vreo doisprezece kilometri de Damasc. În ce-l priveşte pe Khaled Meshall, el s-a stabilit la Doha, în Qatar, ca să le facă pe plac Fraţilor Musulmani care finanţează Hamas-ul.

Mitt Rawley luă din nou cuvântul, scepticismul lui fiind vizibil.

— De ce ar accepta acest palestinian o misiune atât de periculoasă? Chiar dacă e „activat”?

— Mai întâi, nu e o misiune de kamikaze, îl corectă Tamir Pardo. După lichidarea lui Imad Mugnieh nimeni n-a fost arestat, nu-i aşa?

— Şi cum se va proceda? întrebă Malko. Ali Douba trebuie să fie foarte bine apărat.

— Aşa e, recunoscu israelianul, însă asta nu face imposibilă o acţiune îndreptată împotriva lui. Am pregătit un dosar având-l ca obiectiv. E greu de acţionat la Damasc, dar în fiecare săptămână, vinerea şi sâmbăta, se întoarce în sat, la ultima lui soţie. Acolo trebuie dată lovitura.

Malko, Mitt Rawley şi Gordon Cunningham începură să realizeze că şeful Mossad-ului nu arunca vorbe-n vânt. Era un proiect atent studiat, lucru la care israelienii se pricepeau atât de bine. Toţi trei le

respectau metodele de lucru, Meir Dagan făcuse minuni în Iran, reuşind să asasineze cinci savanţi implicaţi în fabricarea bombei atomice iraniene, fără să mai vorbim de nenumărate alte sabotaje.

Totuşi, se impunea o întrebare, şi Malko fu cel care o puse:

— Pentru ce aveţi nevoie de mine? E clar că aţi pregătit *totul.*

Tamir Pardo rămase impasibil.

— Aşa este, recunoscu el, dar, din motive politice de nivel înalt, am decis să nu participăm *direct* la eliminarea lui Ali Douba.

— De ce?

Întrebarea ţâşnise de pe buzele lui Gordon Cunningham.

— Premierul nostru este singurul care poate răspunde, răspunse calm israelianul. În plus, e vorba de o operaţiune care ne interesează pe toţi. Noi furnizăm multe elemente. Corect ar fi ca aliaţii noştri să-şi asume o parte din corvoadă.

Un înger traversă subsolul, scuturat de hohote de râs. Israelienii aveau, ca întotdeauna, tupeu…

Tamir Pardo îşi bătea joc de ei pe faţă.

În faţa tăcerii celor trei interlocutori, declară calm:

— Înţeleg că ipoteza nu vă convine. Atunci să uităm de conversaţia asta.

Subînţelesul: vă descurcaţi singuri cu înlocuirea lui Bashar al-Assad.

Nu-şi asuma niciun risc, ştiind că americanii nu aveau un plan B.

Gordon Cunningham bătu în retragere. Întors spre Malko, întrebă nevinovat:

— Ce părere ai, Malko?

Acestuia îi venea să-l strângă de gât.

— Nu eu sunt cel care trebuie să ia hotărârea, remarcă el furios. Nu sunt şeful misiunii. E vorba de o decizie luată la Langley sau la Casa Albă.

Americanul se retrase ca un melc în cochilie.

— Nu trebuie să cer aprobare pentru modalităţile tehnice ale unei asemenea operaţiuni, afirmă el. Am primit un itinerar şi-l respect. Îţi cer totuşi părerea, Malko…

Ăsta da, umor negru…

— Sunt încântat să colaborez cu prietenii noştri israelieni, îl asigură acesta pe un ton uşor caustic. Cu condiţia să nu avem surprize neplăcute…

Tamir Pardo se arătă vexat.

— Noi nu ne trădăm aliaţii, afirmă el. Îngerul trecu din nou, sughiţând de râs şi târând după sine un lung şir de victime ale bunei-credinţe israeliene.

— OK, acceptă Malko. Refuzi să ne spui *de ce* nu vrei să te foloseşti direct de „cârtiţa ta. Totuşi, acest palestinian nu e un mercenar. Oare va accepta el să lucreze pentru CIA?

— N-o să ştie nimic! îl asigură Tamir Pardo. Dacă facem progrese, o să-i fii prezentat ca membru al Mossad-ului. În prezent, este „tratat de Shin Beth care e gata, la ordinul meu, să-ţi pună la dispoziţie dosarul lui. Pentru el va fi o simplă schimbare de departament.

— Şi n-o să întrebe nimic? întrebă Malko. Israelianul nu se arătă niciun moment îngrijorat.

— Cred că va aprecia o primă. Tu o să fixezi suma.

— O să fie suficient?

— Îl controlăm şi prin alte mijloace, îl asigură Tamir Pardo. Sora lui este tratată în secret într-un

spital israelian pentru o afecţiune de lungă durată care o poate răpune dacă nu primeşte îngrijirile necesare. Unul dintre fraţii lui este într-o închisoare de la noi. Ar putea fi maltratat, dar nu este. În cazul unui succes, îl eliberăm anticipat.

Israelienii practicau mereu aceleaşi metode eficiente şi discrete. Tamir Pardo se uită la ceas.

— Peste două ore trebuie să fiu la Tel Aviv. Vreţi să vă mai gândiţi?

Gordon Cunningham îl privi pe Mitt Rawley care se uită fix la Malko. După o tăcere apăsătoare, şeful staţiei din Beirut răspunse:

— Cred că n-are rost să pierdem timpul. Dacă Malko e de acord, noi putem merge mai departe.

Ca un jucător de poker pregătit să înhaţe potul cel mare, Tamir Pardo „reluă”:

— Trebuie să vă avertizez că e vorba de un „one way”. Aşa cum ştiţi, noi nu furnizăm numele „cârtiţelor” niciunui serviciu străin, nici chiar prietenilor. Mi-a trebuit o autorizaţie semnată de premier pentru ca să pot face asta cu voi. Prin urmare, după ce v-am dat numele, persoana trebuie utilizată pentru această operaţiune. În caz contrar, îmi pot pierde postul.

Gordon Cunningham oftă adânc.

— OK.

Tamir Pardo lăsă să mai treacă vreo câteva secunde, apoi scoase din vechea servietă de piele un dosar pe care-l împinse spre Malko.

— Ăsta e „clientul”! anunţă şeful Mossad-ului.

Malko deschise dosarul. Conţinea mai întâi o fişă cu semnalmentele unui anume Talal Abu Saniyeh, născut în Gaza pe 1 iulie 1975. Acesta intrase în

Hamas în 1993, şi fusese însărcinat cu protecţia şeicului orb Yassine, fondatorul partidului. După lichidarea acestuia de către israelieni, fusese expediat mai întâi în Egipt, apoi în Siria, unde începuse să lucreze cu Khaled Meshall. La început ca simplu secretar, apoi în calitate de purtător de cuvânt. Călătorea adesea cu şeful Hamas-ului şi, până la plecarea acestuia din Siria, a locuit la Damasc.

Mai multe fotografii înfăţişau un bărbat înalt, cu faţa prelungă, barbă rară, ochelari cu rame de baga şi privire inteligentă.

Fără adresă şi fără telefon.

Malko parcurse şi restul dosarului: era un CV care-i rezuma activităţile. Ridică privirea.

— Nu scrie nimic despre modalitatea în care l-aţi recrutat, remarcă el.

Tamir Pardo zâmbi.

— Exact, dar nu putem vorbi despre asta pentru că i-am pune în primejdie pe cei încă activi. Oricum, nu are importanţă pentru ceea ce ai de făcut. Se presupune că eşti un agent al Mossad-ului şi că nu-i cunoşti trecutul. El nu este altceva decât unul dintre „activele” noastre. Crezi că poţi trece drept israelian?

— Vorbeşte ebraica?

— Nu.

— Cum trebuie să mă prezint?

— Eşti „Dan” şi faci parte din Mossad. Eşti de origine rusă şi vorbeşti această limbă. E adevărat, nu? De altfel, nu trebuie să-l laşi să-ţi pună întrebări. *Tu* eşti cel care-l „recrutează”, nu invers.

— Cum explici schimbarea ofiţerului de caz?

— Cel care se ocupă de această persoană va fi acolo. Pur şi simplu îi va aduce la cunoştinţă că Mossad-ul are o misiune pentru el şi că se va schimba ofiţerul de caz.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Trebuie să-i spun asta de la *prima* întâlnire? întrebă Malko.

Tamir Pardo nu ezită.

— Evident, e de la sine înţeles. Fără flecăreală inutilă. Nu este vorba de relaţii amicale, ci profesionale. Trebuie însă ca totul să fie credibil.

— Adică?

Israelianul zâmbi larg.

— Fii tu însuţi. Sigur că nu trebuie să-i dai niciun fel de informaţii despre viaţa ta. Eşti doar un ofiţer de caz de la noi... Cunoşti destul de bine mediul...

Malko îşi spuse că CIA îl pusese să facă de toate.

— Bine, aprobă el. Când trebuie să mă întâlnesc cu clientul?

— Să fii peste două zile la Cairo, la hotelul Sofitel. O să te contacteze un individ pe care-l cheamă Gedeon. O să faci ce-ţi spune el. Este ofiţerul de caz care se ocupă de Talal Abu Saniyeh. El o să decidă maniera în care vei reintra în posesia dosarului. Eşti de acord?

— Da.

Israelianul se uită din nou la ceas.

— În cazul acesta, pot să mă întorc acasă. Am un Bar Mitzvah[3] în seara asta, iar nevastă-mea o să mă omoare dacă nu ajung la timp. A împrumutat toate scaunele vecinilor!

3 Ceremonie evreiască religioasă care reprezintă trecerea la maturitate, care are loc la vârsta de 13 ani, (n. red.).

Se ridică, făcu înconjurul mesei şi îi strânse mâna lui Malko.

— Sunt sigur că o să fii la înălţime, declară el.

Era la fel de sincer ca un compliment de politician, dar dacă intri în horă, trebuie să joci.

— Încă o întrebare, zise Malko. Unde locuieşte Talal în acest moment?

— Călătoreşte între Sudan, Iordania, Siria, Egipt şi Qatar.

— Nu vine niciodată în Liban?

— Rareori. Ar fi contraproductiv să-l trimitem acolo. A devenit un om important. Se ocupă de prizonierii politici ai Hamas-ului.

— Adică?

— Îi anchetează pe cei consideraţi trădători, care aşteaptă să le fie decisă soarta. Sunt îngropaţi pe un câmp în apropiere de Damasc, la un metru adâncime, şi li se dă de mâncare printr-un tub. Pot să stea acolo luni de zile. Când vinovăţia lor e sigură, vine Talal Abu Saniyeh şi le trage un glonţ în cap prin tub. E o metodă foarte eficientă: sunt deja îngropaţi, e suficient să fie astupată ţeava de aerisire…

Tamir Pardo plecă pe această notă de umor negru.

Gordon Cunningham clătină din cap.

— *My God!* N-aş vrea să ajung în mâinile lor.

Malko zâmbi ironic.

— Asta cam aşa e, probabil că n-ar urca pe podium la un concurs despre drepturile omului. Însă sunt eficienţi. Regreţi că am negociat cu ei?

Americanul negă.

— Nu. De altfel, nici n-avem de ales. Nu vreau să le spun *totul* celor de la Langley. Ar fi îngroziţi.

Mitt Rawley desena pe hârtia din faţa lui. Visător, remarcă:

— Eventuala execuţie a lui Ali Douba nu e decât prima treaptă a rachetei. Cum îl vom aborda apoi pe generalul al-Qadam, presupunând că este cooptat într-adevăr în Comitetul Militar Baasist?

Gordon Cunningham oftă din rărunchi.

— *One bridge at a time*[4]*!* exclamă el. Se mai pot întâmpla atâtea. În orice caz, eliminarea lui Ali Douba este mai curând un serviciu făcut umanităţii. Se ştie foarte bine ce le-a făcut libanezilor şi anumitor sirieni. N-o să vărs pentru el nici măcar o lacrimă.

Malko realiză brusc că venise în Cipru numai cu hainele de pe el.

— Ce fac? întrebă el.

— Îţi trimitem noi lucrurile, spuse Mitt Rawley. Deocamdată, rămâi la ambasadă. Există două camere. Sun eu de aici să-ţi recupereze bagajul de la Four Seasons. Vii direct de la ambasada din Beirut şi pe urmă te duci la Cairo. Apoi, mai vedem.

— Beirutul nu e un loc sigur pentru mine, remarcă Malko. Sirienii sunt pe urmele mele.

— La ambasadă eşti în siguranţă, îi aminti şeful staţiei. Ar fi mai bine să te duci la Cairo fără să mai treci *oficial* prin Beirut.

După cinci minute, urcară în Chevrolet-ul negru.

*

Malko se uita la lucrurile aranjate pe măsuţa joasă. Sosise în ajun, mort de oboseală, şi ciugulise

4 Să le luăm pe rând.

dintr-un hamburger la cantina ambasadei, apoi se dusese la culcare.

După ce făcu duş, cercetă hârtiile care-i fuseseră aduse: câteva mesaje sosite de la plecarea lui. Trei proveneau de la nişte ziarişti libanezi care ştiau că fusese victima unui atentat. Unul dintre ei era Tamara Terzian. Un altul era din partea lui Murad Trabulsi, care-l asigura că-i mergea bine. Nu lăsase niciun număr de telefon, încercă mobilul generalului libanez, dar era deconectat.

Ultimul mesaj era foarte scurt:

„Mai eşti la Beirut? Am ceva să-ţi spun."

Semnat Naeh Jna, vânzătoarea de la magazinul lui Farah Nassar. Adăugase şi un număr de mobil. Oare ce voia de la el?

Nu avu prea mult timp la dispoziţie să-şi pună întrebări: cineva îl suna pe linia internă. Era Mitt Rawley.

Nu avea decât să traverseze curtea. Americanul îl întâmpină cu un zâmbet larg şi-i întinse un bilet de avion.

— La prânz, elicopterul te duce în Cipru, de unde pleci mai departe. Ai rezervare la Sofitel. După aceea, trebuia să-l aştepte pe „Gedeon.

— Te aştept în biroul meu, spuse şeful staţiei.

Capitolul IV

— Ai pe cineva care poate fi numit la Beirut în locul lui Mahmud Chamar? îl întrebă Maher al-Assad pe Ali Mamluk.

Şeful Siguranţei de Stat prevăzuse întrebarea. Scoase din geantă o foaie de hârtie cu trei nume şi

trei CV-uri şi i-o întinse lui Maher. Toţi erau alawiţi. Maher al-Assad îl convocase la prânz pentru a trece în revistă situaţia după eliminarea celor legaţi de afacerea Mohamed Makhlouf, cu înlocuirile de rigoare.

Fratele lui Bashar al-Assad luă lista cu cele trei nume şi alese unul care-şi dovedise fidelitatea faţă de regim.

— Tarak Sahlab e potrivit, decise el. A fost deja în Liban, îi cunoaşte bine pe prietenii noştri din Hezbollah, iar familia lui e aici, la Damasc. Să plece cât mai curând posibil.

Cu un ochi îndreptat asupra familiei, fidelitatea lui era asigurată. La cel mai mic derapaj, rudele lui urmau să fie închise sau executate. Venind în întâmpinarea întrebărilor, Ali Mamluk preciză:

— Am anunţat la Beirut că Mahmud Chamar a fost trimis pentru câteva luni într-o misiune specială, fiindu-i recompensată astfel activitatea. Nimeni nu avea să pună întrebări.

— Şi ceilalţi membri ai unităţii? insistă Maher al-Assad.

— Au fost repatriaţi aici, îl asigură Ali Mamluk. I-am numit undeva în provincie.

— Nu mai rămâne de rezolvat decât acest agent CIA, sublinie Maher al-Assad.

Ali Mamluk lăsă capul în jos.

— E adevărat, ne-a scăpat din cauza intervenţiei FSI.

Trăsăturile lui Maher al-Assad se crispară şi şuieră printre dinţi:

— Ticălosul ăla de Ashraf Rifi trebuie pedepsit. Ne urăşte. Organizează tu ceva.

— E foarte bine păzit, îndrăzni să sugereze Ali Mamluk. Francezii le-au dat celor de la FSI sisteme de urmărire a comunicaţiilor telefonice care le permit numeroase interceptări.

Maher al-Assad îl fixă cu severitate.

— Tu asculţi ordinul meu. Trebuie să scăpăm de Ashraf Rifi.

Făcându-se mic, Ali Mamluk lăsă ochii-n pământ şi bolborosi:

— O să fac tot ce e necesar…

— Fă-o cu oamenii tăi, îi recomandă fratele lui Bashar al-Assad. Deocamdată, Hezbollah-ul nu vrea să fie în prima linie. Altceva?

— Nimic. Aici, la Damasc, totul e sub control. Ceremonia de condoleanţe s-a terminat. Peste puţin timp lumea o să uite complet de Mohamed Makhlouf.

Pentru prima dată, un zâmbet uşor apăru sub mustaţa lui Maher al-Assad.

— Aşa şi trebuie să fie! O să dăm un ultim asalt în Homs. Dacă Allah e cu noi, terminăm într-o săptămână.

Ali Mamluk nu zise nimic. Informaţiile lui erau puţin diferite. În ciuda bombardamentului intens al artileriei, rebelii din Homs încă rezistau.

În plus, canalul Al Jazeera le transmitea zilnic isprăvile la ordinul şeicului Hamad bin Khalifa al-Thani, emirul Qatar-ului, principalul protector al Fraţilor Musulmani. Rebeliunea nu era încă înăbuşită, dar nu putea să-şi contrazică şeful.

Acesta se ridică şi-i aruncă lui Ali Mamluk o privire severă.

Nu te lăsa pe tânjeală! Cu siguranţă că americanii

vor încerca acum altceva.

*

Naeh Jna, vânzătoarea din magazinul de bijuterii Nassar, tresărea de fiecare dată când se deschidea uşa. La înmormântarea patroanei sale, Farah Nassar, se întâlnise cu soţul acesteia. În pofida circumstanţelor, se dăduse întruna la ea, sub pretextul nevoii de a-i împărtăşi cuiva durerea. Mâna cu care îi cuprinsese mijlocul coborâse rapid şi-i mângâiase conturul feselor în timp ce arunca trandafiri peste corpul învelit într-un cearşaf alb şi coborât în groapă.

— Nu vreau să mai lucrez la magazin, îl anunţase apoi Naeh Jna.

— De ce?

— Mi-e frică. După tot ce s-a întâmplat cu soţia dumneavoastră...

— Nu-nţeleg! replicase văduvul. Nu rişti nimic. Nu eşti amestecată în afacerea asta.

Naeh Jna nu îndrăznise să-i spună că se înşela. Ea ghicise că moartea patroanei avea legătură cu agentul CIA. Acesta dispăruse din Beirut, însă auzise vorbindu-se de împuşcăturile de la Four Seasons. Nu fusese amintit niciun nume şi nu fuseseră arătate decât fotografiile sirienilor morţi.

Doar că ea ştia că Malko Linge stătea la Four Seasons. Coincidenţa era tulburătoare.

— O să mai vin până la sfârşitul lunii, conchise ea. Pe urmă, plec.

Ceremonia se terminase şi merseseră apoi împreună pe una dintre aleile cimitirului. Soţul lui

Farah Nassar o prinsese de braţ şi o strângea atât de tare, încât o durea.

— Farah avea încredere în tine, spuse el cu voce joasă. Buticul merge bine. Dacă rămâi, îţi dau 200.000 de lire[5] în plus pe lună. O să vin să discutăm la magazin.

Încă nu venise, dar Naeh Jna ştia c-o să-şi ţină promisiunea. În afară de dorinţa de a menţine magazinul deschis, bărbatul avea un chef nebun să se culce cu ea. Asta o făcu să se gândească din nou la Malko Linge. Nu înţelegea de ce-i oferise ca ofrandă gura ei. Nu reuşea să-şi mărturisească atracţia enormă pe care o resimţise faţă de el.

*

Walid Jalloul, responsabilul Securităţii Hezbollah-ului, se uită înjurai lui înainte de a intra în micul imobil din piaţa nr. 4 a sectorului 70, potrivit vechii terminologii franceze a hărţii Beirutului. Se afla în inima cartierului Bourj el-Barajneh.

Paznicul îl salută cu un semn din cap şi-şi văzu mai departe de treabă.

Pivniţa acestei clădiri de locuinţe comunica direct cu un sediu secret al Hezbollah-ului instalat sub al treilea subsol al parcării supermarketului de pe cealaltă parte a pieţei nr. 4.

În acest loc se ţineau şedinţe secrete şi putea fi folosit şi ca adăpost, aşa cum fusese cazul în timpul ofensivei israeliene asupra Beirutului, atunci când un covor de bombe măturase Hezbollahlandul.

Dotat cu aer condiţionat şi mai multe intrări, era

5[2] Aproximativ 250 de dolari.

deasupra oricărei bănuieli, numai înalţii responsabili ai Hezbollah-ului ştiind de existenţa lui. Asta explica faptul că Mossad-ul nu reuşise niciodată să-l repereze.

Un alt paznic aştepta în faţa uşii blindate prin care se intra în sediu.

— Tocmai a sosit şi *Sayyed*[6], îi şopti acesta lui Walid Jalloul.

Această reuniune neaşteptată şi secretă avea ca scop examinarea situaţiei după incidentul de la Four Seasons şi asasinarea lui Farah Nassar.

Intrând în încăpere, Walid Jalloul îl văzu pe Hassan Nasrallah, gărzile de corp fiind trimise într-un birou alăturat, şi pe cei patra conducători ai Hezbollah-ului, printre care şi şeful ramurii militare.

Hassan Nasrallah se întoarse spre Walid Jalloul.

— Ce explicaţii ai legate de moartea surorii noastre Farah Nassar? în ochii mei, ea n-a comis nicio greşeală. În plus, soţul ei este unul dintre susţinătorii noştri de bază şi un bun musulman.

Walid Jalloul clătină din cap.

— Deocamdată, nimic. Şeful Mukhabarat-ului sirian a plecat la Damasc şi încă n-a fost înlocuit. Cel care a comis asasinatul a dispărut şi el, fiind scos din ţară şi trimis probabil în Siria. Sunt sigur că ordinul de eliminare a venit de la Damasc.

— Trebuie să te duci acolo, îi ceru Hassan Nasrallah. Sirienii n-au dreptul să se comporte în felul acesta. Nici măcar nu ne-au avertizat. Trebuie să vorbim cu cineva sus-pus.

— Or să mintă, obiectă Walid Jalloul. Nu ştim de ce s-au întâmplat toate astea. Sirienii au dejucat o

6 Descendentul Profetului.

manevră îndreptată împotriva lor, dar nu cunosc niciun detaliu. Singurul indiciu, Mohamed Makhlouf, şeful din umbră al agenţilor din Mukhabarat, a murit subit săptămâna trecută, oficial din cauze naturale.

— Ce făcuse?

— Nu se ştie nimic.

Hassan Nasrallah rămase tăcut. De ceva timp, relaţiile dintre Hezbollah şi regimul lui Bashar al-Assad erau încordate, deşi continua să fie cel mai util aliat după Iran. Toate aprovizionările militare ale Hezbollah-ului se făceau prin Siria…

Evident că o parte a Hezbollah-ului era prosiriană, însă grosul mişcării era proiranian, Siria nefiind decât un aliat folositor, aproape indispensabil.

De la începutul rebeliunii din Siria, Hezbollah-ul o ajutase trimiţându-i cadre militare pentru susţinerea unităţilor siriene de care Bashar al-Assad nu era sigur, dar asta fusese tot. FSI supraveghindu-i pe sunniţii libanezi, Hezbollah-ul băgase capul la cutie. În Liban, era deja un partid politic recunoscut şi nu dorea să provoace o criză a regimului.

Bineînţeles că această neutralitate nu era pe gustul sirienilor, dar nu ziceau nimic.

În ce-l privea, Hezbollah-ul căuta un plan B. Dacă sunniţii puneau stăpânire pe Siria, blocau aprovizionarea ţării cu arme.

Problema consta în faptul că nu avea o soluţie alternativă. Irakul se afla sub influenţa şiită, însă nu exista o frontieră comună cu Liban-ul. Între ei era Iordania, controlată de sunniţi şi parţial de americani şi de Israel.

Pe scurt, Hassan Nasrallah nu avea pentru moment nicio soluţie de schimb.

— Şi americanii, întrebă el, cum au reacţionat?

Walid Jalloul răspunse imediat:

— Facem tot posibilul să menţinem raporturi corecte cu ei. De altfel, după ce am aflat că sirienii au trimis o echipă de asasini în urmărirea acelui agent CIA, Malko Linge, l-am avertizat pe Murad Trabulsi. Intervenţia noastră i-a salvat viaţa.

Hassan Nasrallah îl aprobă.

— Foarte bine! Moartea lui n-ar fi dus la nimic, chiar dacă se numără printre duşmanii noştri.

În Orient alianţele se schimbau cu repeziciune. Numai că o adevărată alianţă între Hezbollah şi Statele Unite era de neconceput.

Mişcarea şiită libaneză era aliata diavolului: Iranul.

— Ce părere ai despre situaţia din Siria? întrebă Hassan Nasrallah.

— Rezistă, răspunse sobru Walid Jalloul.

— Allah să-i aibă-n paza lui! oftă Hassan Nasrallah.

Siria îi era încă cel mai bun aliat. Acum, când Hezbollah-ul cucerise în mod paşnic şi politic Libanul, trebuia să păstreze forţa care-l făcea respectat. Iar pentru asta avea nevoie de Iran. Prin urmare, de Siria.

— Pe unde a trecut acest american, Malko Linge? întrebă el.

— Americanii l-au scos din ţară prin Cipru, răspunse Walid Jalloul. Nu se ştie dacă va reveni în Liban. Sirienii sunt foarte răzbunători.

— Dacă se întoarce, anunţă-mă, porunci şeful Hezbollah-ului. Dacă nu ştie deja, trebuie să i se spună că ne datorează viaţa…

Era mai bine să ai prieteni decât duşmani. În momentul în care se ridică, puse ultima întrebare:

— Şi Murad Trabulsi?

— Cred că se ascunde la Brummana, la nişte prieteni. Sirienii au încercat să-l omoare.

— Până acum ne-a făcut destule servicii, nu? întrebă Hassan Nasrallah.

— Aşa e.

— Bine, contactează-i pe sirieni şi adu-le la cunoştinţă că dorinţa mea personală e sa fie lăsat în pace. Încă ne mai poate fi util.

Se ridică, urmat de ceilalţi. Trecând pe lângă Walid Jalloul, *Sayedd* îi şopti:

— Urmăreşte eventuala întoarcere a lui MalkoLinge.

Capitolul V

O felucă aluneca fără zgomot pe lângă insula plantată în mijlocul Nilului pe care se afla hotelul Sofitel. La această oră matinală încă nu apăruseră vapoarele cu turişti şi cu muzica lor asurzitoare. Cairo era scăldat în razele unui soare strălucitor, dar cu dinţi.

Malko îşi termină micul dejun aşezat pe terasă, pe malul apei, lângă un cuplu de turişti spanioli. Era un loc idilic. Sosit în ajun din Cipru, aştepta omul de legătură israelian. În cele câteva ore petrecute cu o seară înainte în ambasada americană, cântărise împreună cu Mitt Rawley argumentele pro şi contra legate de operaţiunea propusă de israelieni, ajungând la concluzia că şansa de reuşită era foarte mică. Pe de altă parte, exista un mare semn de întrebare. Presupunând că eliminarea lui Ali Douba nu punea probleme şi că generalul Abdallah al-

Qadam era cooptat în Comitetul Militar Baasist, mai rămânea o importantă necunoscută. Cum să-l convingă să coopereze la o operaţiune ultrapericuloasă în care risca să-şi piardă capul?

Şi, în primul rând, cum să-i transmită atrăgătoarea propunere?

Langley dăduse undă verde: situaţia din Siria nu se ameliora, înlocuirea preşedintelui devenind o problemă urgentă. Alawiţii puteau decide pe nepusă masă să abandoneze Damascul pentru Djebel. Asta ar fi însemnat sfârşitul Siriei şi începutul unor probleme majore pentru Israelul confruntat la frontieră cu o nouă putere musulmană radicală, plus un eşec pentru CIA.

Malko se uită la ceas: ora zece. Urma să se ducă în cameră şi să aştepte telefonul lui Gedeon, agentul Shin Beth-ului trimis de Tamir Pardo.

În momentul în care ridică mâna să ceară nota de plată, un individ corpolent, de tip oriental, îmbrăcat cu o saharianã kaki strâmtă, pătrunse pe terasă. Ochii îi erau ascunşi sub nişte ochelari de soare negri.

Se opri câteva clipe, examinând localul, apoi se îndreptă spre Malko şi se aşeză în faţa lui.

— Sunt Gedeon! îl anunţă el. Malko?

Îşi scoase ochelarii şi Malko descoperi doi ochi bulbucaţi sub sprâncenele roşcovane. Privirea era vie şi dură. Observându-i reticenţa, bărbatul continuă:

— Tamir mi te-a descris. Am cerut camera ta de la recepţie, dar mi s-a spus că eşti aici.

Cum nu erau decât trei persoane pe terasă, nu avea cum să se înşele.

Un chelner se apropie de ei şi Gedeon comandă o cafea. Îl cântări pe Malko din priviri şi zise cu voce joasă:

— Mă bucur să te cunosc, am auzite multe despre tine.

Nu spuse dacă de bine sau de rău. Malko nu fusese întotdeauna blând cu israelienii, dejucându-le o dată planurile[7].

— Unde e „clientul” pe care trebuie să mi-l prezinţi? întrebă Malko.

— Într-un hotel păzit de Mukhabarat-ul egiptean. În momentul acesta are loc o mare reuniune la care participă Hamas-ul şi Fatahul pentru a consolida o eventuală reconciliere. Evident, Khaled Meshall participă şi el şi este însoţit în calitate de secretar de Talal Abu Saniyeh. După conferinţă, trebuie să se întoarcă la Damasc pentru a le relata ce s-a vorbit membrilor Hamas-ului care au rămas acolo.

Malko era cât pe-aci să-i spună că ar fi o ocazie excelentă pentru palestinian să pregătească acţiunea împotriva lui Ali Douba, dar ceva îl tăcu să se răzgândească.

— Ştii ce trebuie să fac împreună cu Talal? întrebă el.

Israelianul schiţă un zâmbet.

— Nu, şi nici nu vreau să-mi spui! începând din momentul în care îl iei în primire, nu-mi mai aparţine.

Mereu aceeaşi diviziune a muncii…

— Cum procedăm? întrebă Malko.

— Talal locuieşte la Bostan, pe Mohamad Farid Street, dar nu trebuie să ne întâlnim cu el acolo.

7 Vezi SAS 117-118, *Renegatul.*

Hotelul este supravegheat de Mukhabarat-ul egiptean care-i păzeşte pe oamenii Hamas-ului ca pe ochii din cap. Încearcă să încurajeze apropierea dintre Hamas şi OEP, dar sunt neîncrezători. Imediat după sosirea la Cairo, Khalid Meshall intră pe mâna serviciilor. Palestinienii nu au nicio şansă, toată lumea se interesează de ei. După ce se întoarce la Doha, „Fraţii” sunt cei care se ocupă de el.

— Locuieşte în Qatar? întrebă Malko uimit.

— Da. De când a plecat din Siria la invitaţia Fraţilor Musulmani.

— În Qatar, remarcă Malko, americanii sunt atotputernici.

Israelianul zâmbi.

— Nu în aceeaşi măsură ca emirul Hamad bin Khalifa, protectorul Fraţilor Musulmani şi, ca urmare, al Hamas-ului. Asta-i permite acestuia să discute discret cu ei.

Malko avu brusc o revelaţie. Pentru cine va lucra el de fapt eliminându-l pe Ali Douba? Pentru CIA sau pentru Fraţii Musulmani? *Ei* erau cei care aveau interes să submineze regimul alawit.

În fond, nimeni nu ştia în solda cui era Talal Abu Saniyeh.

Gedeon îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ne revedem la şase la Gara Centrală. Vezi să nu fii urmărit. Mukhabarat-ul este foarte activ. Ne întâlnim cu Talal când o să iasă de la amanta lui. Pentru că vine des la Cairo, şi-a organizat şi aici viaţa. În plus, e vorba de o palestiniană, cântăreaţă de cabaret.

— Tot tu eşti *stăpânul*?

Evident! făcu Gedeon. Chiar noi l-am ajutat s-o

găsească, numai că el nu ştie asta.

— N-ar fi mai simplu să ne întâlnim cu el în altă parte?

— Nu. O să plece înainte de sfârşitul reuniunii, pretextând că are o întâlnire importantă. Bineînţeles că Mukhabarat-ul o să-l urmărească până la domiciliul acestei femei. Ducându-se la ea de fiecare dată când vine la Cairo, i-au învăţat obiceiul. Rămâne acolo cam până pe la opt, oră la care femeia pleacă la cabaret. Prin urmare, agenţii fac o pauză şi revin pe la şapte şi jumătate, dar nu ştiu că imobilul mai are şi o a doua ieşire. Asta-i va permite lui Talal să vină să se întâlnească cu noi la cafeneaua Gării Centrale.

— Foarte bine, zise Malko. Atunci, ne vedem acolo la ora şase.

— Da, dar mai am două lucruri de spus. Mai întâi, îţi trebuie un nume, adică un pseudonim: ce zici de Dan?

— De ce nu? acceptă Malko.

— La finalul conversaţiei noastre, preciză Gedeon, o să-ţi vorbesc în ebraică. O frază destul de lungă. O să-mi răspunzi simplu „ken”[8]. În felul ăsta îţi afirmi apartenenţa la naţionalitatea israeliană.

— Nicio problemă. Deci, o să mi-l „predai pur şi simplu pe Talal, iar eu voi fi noul lui ofiţer de caz. Care sunt modalităţile de contact?

— Se află în dosarul pe care ţi l-a dat Tamir. Corespondezi cu el prin intermediul unui număr din Nicosia. Este o cutie de scrisori fictivă. Pentru a recupera mesajul formezi codul care-ţi dă acces la căsuţa vocală. Iată mobilul securizat pe care trebuie

8 Da.

să-l utilizezi pentru această legătură. OK?

Îi dădu un telefon Nokia cenuşiu şi încărcătorul. Malko le puse în buzunar.

— OK.

— Atunci, pe curând.

Se ridică şi plecă fără să mai strângă mâna lui Malko.

*

Talal Abu Saniyeh se uită discret la ceas. Încăperea era plină de fum deoarece majoritatea protagoniştilor fumau ca turcii. Treizeci de persoane reprezentau Hamas-ul şi Autoritatea Palestiniană, plus membrii Fraţilor Musulmani din Cairo şi alţii veniţi de la Doha.

Se purta mereu aceeaşi discuţie: niciunul dintre cele două partide n-avea chef de reconciliere, însă presiunea exercitată de Fraţii Musulmani şi de Qatar îi obliga să găsească o soluţie.

Palestinianul se aplecă la urechea lui Khaled Meshall şi-i şopti:

— *Sidi,* trebuie să plec. Ne revedem diseară la cină.

Khaled Meshall aprobă din cap fără să-i mai răspundă, prea concentrat asupra vocii mieroase a reprezentantului din Doha. De-abia dacă înregistră plecarea secretarului său.

Talal Abu Saniyeh opri un taxi şi-i dădu şoferului adresa prietenei sale.

Era mult mai motivat de dorinţa de a o vedea decât de întâlnirea cu „negociatorul” său, organizată de la Nicosia. O întrevedere de rutină, al

cărei motiv nu-l cunoştea. Israelianul voia probabil să-i ceară veşti despre negocieri.

Numai că asta îl împiedica să profite la maximum de Leila...

Se întoarse şi zări în spate maşina agenţilor Mukhabarat-ului. Un Mercedes vechi şi cenuşiu, cu doi oameni. Nici măcar nu se mai ascundeau. După ce plăti cursa, văzu cu colţul ochiului cum Mercedes-ul încetineşte, apoi îşi continuă drumul.

Acum erau liniştiţi. Urcă cele patru etaje ale imobilului coşcovit.

Leila îi deschise toată numai zâmbet, iar el o cuprinse imediat de talie, împingând-o înăuntru.

— *Ya habibi!* exclamă Talal. Eşti foarte sexy.

Purta o bluză decoltată care de-abia ascundea sutienul negru şi o minijupă atât de scurtă, încât i se vedeau chiloţii la cea mai mică mişcare. Foarte bine făcută şi agreabilă. Graţie meseriei pe care o practica, necunoscută familiei sale din Gaza, reuşea să trăiască acceptabil.

Cunoscând gusturile amantului său, îl urmă în cameră şi începu un fel de dans oriental care să-l incite. Ştia foarte bine cum să trezească dorinţa unui bărbat.

În fiecare seară, în cabaretul frecventat din ce în ce mai puţin de turişti îşi putea demonstra puterea exercitată asupra bărbaţilor.

Când puse mâna pe pantalonii palestinianului, putu verifica efectul dansului.

Talal Abu Saniyeh îşi deschise fermoarul, ştiind că nu avea prea mult timp la dispoziţie şi că trebuia să profite de aceste clipe de destindere. După ce-şi eliberă membrul erect, se aşeză pe pat şi întinse

braţele spre Leila.

— *Yallah, habibi!*

Dansatoarea nu se lăsă rugată: îl găsea pe Talal foarte seducător şi deloc plicticos.

Habar n-avea ce urma să-i ceară ofiţerul de caz.

Se apropie de el, îşi ridică fusta şi se aşeză călare, depărtând elasticul chiloţilor.

Palestinianului nu-i rămase decât să se îndrepte spre pântecul descoperit, iar Leila se înfipse până-n prăsele. Sexul lung care îi străpungea vaginul îi sporea excitaţia. Nu vorbeau între ei, răsuflând zgomotos, concentraţi asupra plăcerii.

Sex în stare pură.

Când simţi că e gata să ejaculeze, Talal abandonă şoldurile amantei sale şi-i cuprinse sânii în palme. Îi strânse şi mai tare atunci când explodă în ea. Leila se lăsă peste el, cu capul sprijinit de umărul lui. Ea nu avusese orgasm, dar se simţea bine.

— Odihneşte-te puţin, o luăm de la-nceput, spuse ea. Mă duc să fac un ceai.

Se desprinse de el cu multă delicateţe şi se ridică în picioare. Talal îi tăie imediat avântul.

— Astăzi n-am timp! se scuză el.

Leila nu insistă.

— Vrei să ieşi prin spate?

Printr-o curte, se ajungea la un al doilea imobil, dar era nevoie de o cheie.

— Da, recunoscu Talal.

Când îi dădu cheia, o lipi de el şi-i promise:

— Dacă pot, vin şi mâine.

*

Malko ajunse la Gara Centrală cu zece minute înainte de ora de întâlnire. Plecase pe jos de la hotelul Sofitel, urmând un circuit complicat pentru a evita filajul. De fapt, serviciile egiptene n-aveau niciun motiv să se intereseze de el, dar era mai bine să fie prudent.

Parcurse cu privirea marele hol cu furnicarul său de călători şi zări cofetăria unde avea întâlnirea. Numai bărbaţi şi familii cu copii şi bagaje multe.

Îl reperă rapid pe Gedeon, care stătea la o masă mai retrasă, cu o cafea în faţă. Se duse la el, iar israelianul spuse:

— Încă n-a venit, arabii nu prea au simţul timpului. Ai fost prudent?

— Absolut, afirmă Malko.

Comandă şi el o cafea care-i fusese adusă în momentul în care-şi făcu apariţia un bărbat înalt, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum gri prost croit. Îi aruncă lui Malko o privire surprinsă, apoi se aşeză.

— Ce mai faci, Talal? întrebă Gedeon în engleză.

— Bine, răspunse palestinianul. Reuniunea a mers prost. Nu s-a ajuns la niciun fel de acord.

Gedeon zâmbi.

— Nu de asta am vrut să ne întâlnim, ci ca să te prezint prietenului meu Dan. El lucrează într-o structură puţin diferită de a mea, dar suntem amici.

— Aha, bine! făcu palestinianul prudent, privindu-l pieziş pe Malko.

— Dan o să mă înlocuiască în ceea ce te priveşte, îi explică Gedeon. Schimbi prăvălia, dar firma rămâne aceeaşi. I-am spus cât de bine ne-am înţeles până acum. Sper că o să faci la fel şi cu el.

Talal Abu Saniyeh părea pierdut. Aproape cu nelinişte, întrebă:

— Şi n-o să ne mai vedem?

— Nu, însă toate înţelegerile noastre rămân în picioare. Dacă apar probleme, i le spui lui Dan. Poţi avea încredere în el aşa cum ai avut în mine. Bineînţeles că trebuie să-l şi asculţi. OK?

— OK.

Încordarea palestinianului era vizibilă: nu se aşteptase la această schimbare de cadru... Sorbi cafeaua dintr-o înghiţitură.

Gedeon schimbă o privire cu Malko şi începu să vorbească în ebraică. Rosti o frază foarte lungă. După ce tăcu, Malko zise simplu.

— *Ken. Ken.*

Gedeon îi întinse mâna lui Talal şi zise cu subînţeles:

— Vă las. Sper că totul o să meargă bine, *Insh'Allah.*

Talal Abu Saniyeh îl privi cum se îndepărtează, apoi se întoarse spre Malko.

— Aveţi ceva să mă întrebaţi? Nu prea am mult timp la dispoziţie.

Misiunea lui Malko începuse. Palestinianul îl observa cu atenţie. Îi zâmbi şi-l întrebă simplu:

— Îl cunoşti pe Ali Douba?

— După nume, răspunse Talal Abu Saniyeh, vizibil surprins. De ce?

Malko nu răspunse direct.

— Din Cairo te întorci în Siria?

— Da, mâine sau poimâine.

— Bine, spuse Malko, avem în vedere o operaţiune legată de Ali Douba la care va fi nevoie de

colaborarea ta.

Capitolul VI

— O operaţiune? repetă Talal Abu Saniyeh. Ce fel de operaţiune?

— Eliminarea lui, precizează calm Malko.

Talal Abu Saniyeh rămase mut, stupefiat, apoi protestă:

— N-am participat niciodată la o acţiune de genul acesta. În plus, Ali Douba este un om foarte puternic, invizibil şi, cu siguranţă, bine apărat. Nu ştiu nimic despre el în afară de faptul că dispune de un birou la palatul prezidenţial. Să nu aveţi impresia că sirienii au încredere în noi, palestinienii. Sunt bănuitori şi cred mereu că suntem manipulaţi. Mai ales de când Khaled Meshall s-a stabilit la Doha. Acolo există o mulţime de americani. Iar noi, cei din Hamas, nu suntem şiiţi.

Încerca din răsputeri să se eschiveze. Malko nu se lăsă impresionat:

— Ştiu toate astea, continuă el. O să-ţi furnizez elementele necesare pentru pregătirea acţiunii. Îţi aminteşti de eliminarea lui Imad Mugnieh? Şi el era bine apărat. Totul e o chestie de organizare.

Talal Abu Saniyeh clătină din cap.

— Îmi cereţi imposibilul. Imad Mugnieh nu era sirian.

— Nimic nu e imposibil, îl asigură Malko. În plus, e vorba de o operaţiune specială pentru care vei primi o sumă importantă. Zece mii de dolari.

— Dacă mor, banii ăştia n-o să-mi mai folosească la nimic, remarcă palestinianul.

— N-o să mori, afirmă Malko. Cât timp crezi că rămâi la Damasc?

— Trei sau patru zile.

— Şi pe urmă unde te duci?

— Poate la Doha, poate rămân aici, la Cairo.

— Când ajungi în Siria trebuie să faci în aşa fel încât să te duci în satul lui Ali Douba. Nu e foarte departe de Damasc, sunt vreo treizeci de kilometri pe şoseaua nr. 5 care se îndreaptă spre sud. Satul se numeşte As Sanamayn. Ali Douba vine în fiecare joi seara şi rămâne pe proprietatea lui până duminică dimineaţa. Evident că locul e bine protejat şi nu se pune problema să fie atacat. În schimb, duminică dimineaţa, când se întoarce la Damasc, este însoţit doar de şofer şi de un individ din securitate.

— Tot e prea mult, exclamă Talal Abu Saniyeh.

— Aşa e, recunoscu Malko, dar, înainte de a pleca la Damasc cu şeful lui, şoferul se duce la o patiserie din piaţa centrală a satului să cumpere *manakish,* un fel de pizza cu cimbrişor după care e înnebunit Ali Douba. Acolo e singur. Parchează maşina în faţa magazinului şi o lasă câteva clipe fără protecţie. Atunci nu e nimeni în ea. O să-ţi fie uşor să te apropii şi să lipeşti sub caroserie un dispozitiv magnetic cu detonator care urmează să explodeze peste douăzeci de minute. Cel mai bine ar fi să te deplasezi cu o motocicletă. Când va avea loc explozia, o să fii departe. Acţiunea nu va dura mai mult de câteva secunde.

Talal Abu Saniyeh îşi privea picioarele.

— E foarte periculos, insistă el cu încăpăţânare. Şi unde o să găsesc un dispozitiv ca ăla pe care mi l-ai

descris?

— Ştim că organizaţia ta are aşa ceva. E de provenienţă rusească. O să fie uşor să furi unul din tabăra militară. În caz contrar, cred că-ţi putem da noi unul pe loc.

Talal Abu Saniyeh nu împărtăşea optimismul lui Malko.

— Ştii bine că e o operaţiune foarte dificilă şi riscantă, repetă el. Dacă mă prind…

— Dacă lucrezi atent, n-o să te prindă nimeni, îl asigură Malko.

Palestinianul se uită brusc la ceas.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Aştept ca peste câteva zile să-mi laşi un mesaj pe robotul din Cipru, insistă Malko. Să fixăm o nouă întâlnire şi să demarăm proiectul.

Talal Abu Saniyeh era deja în picioare. Îi întinse lui Malko o mână moale şi zise:

— O să-ţi las un mesaj, Dan.

Nu părea să-i placă schimbarea ofiţerului de caz. Malko îl privi cum se pierde în mulţimea din holul cel mare. Din fericire, israelienii îl controlau cu mână de fier. Altfel, n-ar fi mişcat un deget.

La rândul său, Malko se îndreptă spre ieşirea din gară şi luă un taxi până la Sofitel. A doua zi pleca în Cipru, iar după consultările cu americanii, la Beirut.

Acolo erau sursele sale de informaţii. Chiar dacă sirienii puseseră un preţ pe capul lui.

*

Tarak Sahlab, noul şef al Mukhabarat-ului sirian din Beirut, îl asculta atent pe Walid Jalloul, omologul

său din Hezbollah, care venise în vizită. Auzise vorbindu-se despre el şi-l respecta. De altfel, Hezbollah-ul era aliatul principal al Siriei în Liban şi el primise ordin de la Damasc ca, înainte de a pleca, să facă tot ce putea pentru a păstra relaţii bune chiar dacă Hezbollah-ul era mai curând rezervat în cazul afacerilor arzătoare.

— Pot să te ajut în legătură cu misiunea ta la Beirut? întrebă libanezul.

Era şi o modalitate de a afla *care* era acea misiune.

— Am ordin să-l elimin pe generalul Ashraf Rifi, spuse sirianul. Şeful crede că ne face probleme.

— E foarte activ, recunoscu Tarak Sahlab, însă se ajunge greu la el. FSI are mijloace tehnice bune.

— Ne descurcăm noi până la urmă, zise sirianul încrezător.

El se credea încă în epoca în care sirienii îşi lichidaseră toţi opozanţii din Liban cu maşini-capcană şi fără să fie pedepsiţi. Din nefericire pentru el, generalul Rifi nu era un opozant neînarmat.

— *Insh'Allah!* exclamă Walid Jalloul. Dacă te pot ajuta, o fac, dar deocamdată *Sayyed* se opune oricărei acţiuni directe. Asta-i tot ce ai de făcut la Beirut?

— Nu, mai trebuie să-l elimin şi pe câinele ăla de Murad Trabulsi. Ne-a omorât trei oameni cu o mină antitanc pe care a montat-o în apartamentul lui.

Walid Jalloul rămase impasibil, dar declară brusc:

— Chiar voiam să-ţi vorbesc despre el! Sigur că-i reproşez purtarea incalificabilă. S-a lăsat prins în capcana americanilor, însă *Sayyed* doreşte să nu fie

pedepsit. În fine, nu imediat.

Sirianul îi aruncă o privire neagră.

— De ce? E un câine creştin care colaborează cu duşmanii noştri cei mai mari.

— Dar lucrează *şi* pentru noi, replică Walid Jalloul. E o sursă preţioasă de informaţii. Ne-a făcut până acum nenumărate servicii. În plus, te poate ajuta şi pe tine pentru că are relaţii în FSI.

Tarak Sahlab nu părea convins.

— O să-i tai gâtul cu cea mai mare plăcere, exclamă el. O să-i întreb pe cei de la Damasc ce părere au.

Walid Jalloul nu răspunse, ştiind că Damascul nu se va opune niciodată unei cereri a lui *Sayyed.*

Se ridică în picioare, iar sirianul îl întrebă:

— Câinele ăla de agent CIA, Malko Linge, nu s-a întors la Beirut?

Pentru el, în afară de alawiţi, toată lumea era o vastă crescătorie de câini.

— A plecat din Beirut, îl asigură Walid Jalloul, şi mă îndoiesc că se mai întoarce.

— Eu sper că da, bombăni sirianul. Eu însumi vreau să-i tai gâtul.

Măcar ideile lui aveau legătură între ele. Cei doi bărbaţi se despărţiră după o îmbrăţişare prelungită. Întorcându-se la vechiul său Mercedes, Walid Jalloul era mulţumit: îi salvase capul lui Murad Trabulsi. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru omul cu şaptesprezece urechi care reuşea să-şi aburească numeroşii prieteni, unii mai periculoşi ca alţii…

Avea de gând să-l anunţe că se putea întoarce de la Brummana.

*

Malko privea cum defilau luminile de pe bulevardul Charles Hélou. Sosit din Cipru cu un elicopter al Agenţiei provenit din Nicosia, hotărâse să se instaleze din nou la Four Seasons. CIA fusese categorică, trebuia să rămână la Beirut. Aici se întâmpla totul.

Neutilizând un zbor regulat, nimeni nu avea cum să ştie unde fusese. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să apeleze de la distanţă căsuţa vocală din Cipru şi să afle veşti de la Talal Abu Saniyeh.

Aşteptând, era mânat de un singur scop: să rămână în viaţă.

Sirienii aveau o memorie bună. Evident că FSI îi putea asigura o protecţie, dar nu era suficient.

CIA îşi pusese la bătaie toate forţele. Chris Jones şi Milton Brabeck, „baby-sitterii" săi preferaţi, urmau să sosească în Liban în zilele următoare pentru a-i asigura o protecţie adevărată. Cei doi americani, înarmaţi ca nişte mici portavioane, îl considerau pe Malko un zeu şi s-ar fi lăsat tăiaţi în bucăţi pentru el.

Erau pregătiţi să-şi facă zob adversarii. Graţie complicităţii pasive a generalului Rifi, „gorilele" nu riscau să aibă prea multe probleme. Oricum, erau de încredere, o calitate puţin cunoscută în Orient. Sigur că, în cazul unei maşini-capcană, n-ar fi reuşit să facă mare lucru.

După ce se instală la Four Seasons, Malko îşi verifică Glock-ul 27 cu cincisprezece gloanţe, oferit de Robert Correll[9], şi-l puse pe noptieră.

Probabil că FSI organizase deja o echipă de

9 Vezi SAS, *Drumul Damascului,* vol. 1.

securitate, dar era mai bine să fie prudent.

Îi trimise un mesaj colonelului Ramdane Halab. Poate că avea veşti de la Damasc. Chiar dacă totul se baza acum pe Talal Abu Saniyeh, cârtiţa israeliană din Hamas, se puteau încerca şi alte soluţii. Colonelul Halab avea un avantaj: se putea duce în Siria fără să întâmpine nicio greutate.

Pentru un eventual contact, acest lucru era util deoarece, dacă se reuşea eliminarea lui Ali Douba, rămânea partea cea mai dificilă a operaţiunii: abordarea generalului Abdallah al-Qadam, care trebuia determinat să facă ceea ce voiau israelienii.

Bineînţeles că Tamir Pardo îi va oferi argumente, însă fără cooperarea lui totală nu se putea face nimic.

Un anumit lucru îi atrase atenţia: israelienii urmau să le livreze americanilor două dintre „activele” lor, Talal Abu Saniyeh şi generalul sirian. Nu mai făcuseră niciodată aşa ceva. Fie le era *într-adevăr* frică de prăbuşirea regimului sirian, fie încercau să antreneze CIA într-o manipulare obscură.

În folosul lor, evident.

Foamea îi dădu ghes şi regretă că nu acceptase invitaţia lui Mitt Rawley la cantina ambasadei.

Perspectiva de a mânca singur îl deprima. Îşi aminti de mesajul lui Naeh Jna. O sună, dar dădu peste mesagerie. Malko îi lăsă şi el un mesaj, anunţând-o că se întorsese la Beirut.

Naeh Jan îl sună atunci când cobora cu liftul spre sala de mese. Îi auzi vocea timidă.

— Mă bucur că m-ai sunat, se repezi tânăra libaneză. Am ceva să-ţi spun.

— Vino, zise Malko, sunt la Four Seasons.

— Nu pot acum. Mănânc acasă.

— Atunci, mai târziu.

— Nu. Pot să trec mâine pe la prânz.

— Foarte bine, spuse Malko, e un bar în jurul piscinei de la etajul douăzeci şi şase. Sper că o să fie vreme frumoasă.

Era mai bine decât nimic. O să ia cina singur, dar în afară de ceea ce avea să-i spună tânăra şiită, nu uitase modalitatea încântătoare în care se purtase cu el.

*

Tarak Sahlab exulta. În afară de lista pasagerilor care soseau la Beirut, mai primea zilnic, prin intermediul unei reţele de informatori care lucrau de ani de zile pentru Siria, şi una cu musafirii principalelor hoteluri.

Tocmai dăduse peste numele lui Malko Linge, sosit la Four Seasons cu o seară înainte.

Agentul CIA se întorsese la Beirut. Prin urmare, operaţiunea americană pusă la cale împotriva Siriei continua, iar acest om era cu siguranţă la curent.

Citindu-i numele, Tarak Sahlab se gândise mai întâi să organizeze un atentat cu o maşină-capcană. Din păcate însă, morţii nu vorbesc. Atunci începu să scrie pe loc o notă pentru generalul Ali Mamluk, cerând autorizaţia de a-l ridica pe agentul Malko Linge şi de a-l transfera pe un itinerar protejat în Siria pentru a fi interogat.

Nimeni nu rezista metodelor Mukhabarat-ului sirian.

Sigur de răspuns, formă un număr pe circuitul

intern şi ordonă:

— Osman, vino la mine.

După zece minute intră în biroul lui un bărbat îndesat, cu capul ras, îmbrăcat cu o geacă de piele neagră peste un tricou în dungi mov şi galbene, jeanşi, centură lată şi o barbă nerasă de trei zile.

Tarak Sahlab îi spuse:

— Am un client pentru tine.

Osman Saluk conducea o mică echipă specializată în repatrierea opozanţilor fugiţi în Liban.

Cei care nu puteau fi utili erau lichidaţi după vechile metode, însă cei care meritau interogaţi erau răpiţi şi scoşi din Liban prin Bekaa, graţie prezenţei providenţiale a unei tabere de palestinieni prosirieni care se afla chiar la frontieră.

Se intra în Liban şi se revenea în Siria fără niciun fel de formalităţi supărătoare. Nu era nevoie decât de dezinteresul şefului taberei, care, pentru 200 de dolari, nu punea nicio întrebare.

Osman Saluk ascultă explicaţiile şefului său şi clătină din cap.

— Dacă e vorba de un străin, atunci problema e mai delicată! Palestinienii or să facă mutre.

— Nu e nevoie să le spui nimic, îl asigură Tarak Sahlab. Omul o să stea în portbagajul unei maşini.

Îşi continuă explicaţiile, dându-i elementele necesare pentru identificarea „ţintei” şi un modus operandi.

— Pe urmă, conchise el, rămâi o vreme în Siria. Nu se ştie niciodată. Şi e destul de lucru şi acolo.

Oricum, spionii regimului Bashar al-Assad răpeau sunniţi care serveau ca monedă de schimb pentru alawiţii capturaţi.

Simţind reticenţa lui Osman Saluk, îi spuse:

— O să primeşti 500.000 de lire atunci când câinele ăsta de spion o să se afle în mâinile noastre.

Capitolul VII

Întins pe un şezlong de lângă piscina de la etajul douăzeci şi şase, cu ochii închişi, Malko profita de căldura delicioasă a primelor raze primăvăratice. O voce timidă îl făcu să deschidă ochii.

— Domnule Malko?

Distinse o siluetă în formă de amforă, o cascadă de păr negru, apoi interlocutoarea lui se mişcă şi o recunoscu pe Naeh Jna, vânzătoarea de la magazinul de bijuterii al lui Farah Nassar.

Cu o valijoară în mână, ochelari negri şi un pulover roşu peste nişte jeanşi colanţi.

Malko se smulse de pe şezlong. Naeh Jna îşi scoase ochelarii şi remarcă la fel de timid:

— De aici, privelişte a e foarte frumoasă.

Se vedea toată coasta, de la portul St-Georges până la Jounieh.

— Ia loc, îi propuse Malko, hai să bem ceva.

— Nu prea am timp, obiectă femeia. Acum sunt singură la magazin. Trebuie să mănânc o şaorma înainte să mă întorc.

— Poţi s-o faci şi aici, o asigură el, conducând-o spre partea „snack” a terasei, cu măsuţe acoperite de umbrele verzi.

După ce se aşeză, femeia îi aruncă lui Malko o privire timidă. Ca şi cum ar fi vrut să elimine orice gânduri negative, preciză imediat:

— Cineva mi-a cerut să vin să te văd.

Malko îşi ascunse dezamăgirea. Nu era vorba de o întâlnire galantă.

— Cine? întrebă el.

— Nu-i cunosc numele. A trecut pe la magazin şi m-a rugat să-ţi transmit un mesaj din partea lui. Mi-a spus că aveţi un prieten comun, Murad Trabulsi. Se pare că acest prieten nu se află în acest moment la Beirut.

Exact, se pusese la adăpost.

— Ce mesaj trebuie să-mi transmiţi? întrebă Malko.

— Mi-a zis să nu vă neliniştiţi, că aveţi prieteni la Beirut.

Malko rămase tăcut. Semăna extraordinar de bine cu un mesaj din partea Hezbollah-ului, însă transmis într-o manieră stranie.

— Mulţumesc, spuse el, cred că ştiu despre cine e vorba.

Naeh Jna părea să nu fie în apele ei. Îşi puse din nou ochelarii cu lentile negre şi se ridică.

— Trebuie să mă întorc pe strada Verdun, zise ea.

— Dar n-ai mâncat nimic, obiectă Malko.

— O să comand o şaorma de la magazin, îl asigură femeia.

Se ridică şi Malko.

— OK, te conduc până acolo ca să nu mai iei un taxi. Vino cu mine.

O împinse literalmente spre lifturi, dar în loc să apese pe „Ground Floor”, puse degetul pe butonul etajului şaisprezece. Când ascensorul se opri, Naeh Jna văzu că nu era holul de la parter.

Malko o prinse de braţ.

— Trebuie să iau cartela pentru parcare, îi explică

el. E în cameră.

Femeia îl urmă în silă, iar dacă Malko n-ar fi împins-o uşor, ar fi rămas pe culoar. Luă cartela şi se întoarse spre ea. Cu un gest delicat, îi scoase ochelarii negri. Naeh Jna privi brusc într-o parte.

— Ţi-e frică de mine? o întrebă blând Malko.

Îşi aminti de felaţia practicată de tânăra şiită şi, dintr-odată, atitudinea ei distantă nu-i mai păru deloc explicabilă.

Cum femeia continua să păstreze tăcerea, îşi petrecu braţul în jurul taliei ei şi o apropie de el.

— Nu mai sunt la vârsta la care sărut fetele cu forţa, spuse el, dar aş vrea să înţeleg. Ultima dată când ne-am văzut, ai fost mult mai puţin timidă.

Naeh Jna roşi uşor şi lăsă ochii în jos.

— Nu ştiu ce m-a apucat, zise ea dintr-o suflare, dar mi-e frică de tine. Doamna Farah a fost omorâtă din cauza ta. Ştiu că eşti un om periculos. Acum, lasă-mă să plec.

Ridică privirea. Feţele lor se aflau la câţiva centimetri depărtare una de alta. Malko îşi apropie încet gura de buzele tinerei şiite. Când o atinse, femeia tresări uşor. Apoi, când o apăsă mai tare, gura ei se întredeschise şi, brusc, limbile li se atinseră.

În cele din urmă, se sărutară prelung. Malko simţea corpul lui Naeh lipit de al lui. Femeia săruta cu abilitate. Cu furia unei tinere care se refugiază în flirt pentru a-şi manifesta impulsurile.

Malko îşi lăsă mâna să alunece pe conturul feselor ei extraordinare.

Asta păru s-o smulgă pe Naeh Jna din reverie.

Se opri şi spuse cu voce joasă:

— Ţi-am spus că nu fac dragoste. Lasă-mă să plec.

După riscurile la care se expusese în ultimele zile, Malko n-avea deloc chef să-i dea ascultare. Toată tensiunea pericolului prin care trecuse se transformase în impuls sexual. Pe care avea de gând să şi-l satisfacă pe loc.

— Nu vreau să fac dragoste, îi promise el. Pur şi simplu mă simt bine cu tine.

O sărută din nou, mângâindu-i de data asta sânii. Îmbrăţişaţi, se clătinau în mijlocul camerei. Treptat, Malko se apropie de patul pe care se rostogoliră amândoi. Scoţând un ţipăt, Naeh Jna încercă să se scoale, însă Malko o pironi de pat, ridicându-i puloverul pentru a-i atinge sânii.

Simţind contactul dintre mâinile lui şi pielea sa, Naeh Jna încetă să se mai zbată. Lungită pe spate, îl lăsă pe Malko să-i mângâie sânii şi să-i strângă sfârcurile până când se întăriră.

Brusc, Malko realiză că respiraţia femeii se accelerase. Bazinul începuse să-i freamăte, iar pântecul i se ridica sacadat. Îi ciupi un sân şi un sunet răguşit ieşi din gura femeii. Nu chiar un ţipăt de durere.

Bazinul se ridica şi cobora ca şi cum ar fi făcut dragoste.

Brusc, Malko îşi vârî mâna între picioarele ei şi strânse, simţind căldura sexului. Cu o mână mângâie uşor materialul aspru, iar cu cealaltă îi atinse sfârcurile tari.

Naeh Jna se încordă dintr-odată, ridicându-şi fesele de pe pat, şi scoase un ţipăt sec şi scurt.

Recăzu la loc ca o păpuşă stricată. Răsufla întretăiat, cu ochii închişi.

Era clar că degetele lui Malko făcuseră minuni.

Şi el era încordat ca un arc. Sexul lui mai avea puţin şi-i sfâşia stofa pantalonilor.

Profitând de relativa amorţeală a femeii, desfăcu centura jeanşilor şi trase fermoarul, dând la iveală partea de sus a chiloţilor negri.

Naeh Jna reîncepu să se zbată moale, fără să reuşească să-l împiedice pe Malko să-i scoată jeanşii aşa cum jupoi un iepure de piele.

Nu-i lăsă decât triunghiul de nailon negru.

Se aplecă din nou spre gura ei, iar de data asta Naeh Jna nu se mai împotrivi şi-i răspunse la sărut.

Malko începu s-o mângâie, la început pe deasupra chiloţilor, apoi strecurându-şi mâna dedesubt.

Naeh Jna se puse pe tors ca o pisică, iar şoldurile ei începură să facă din nou mişcări ondulatorii.

Pentru prima dată, făcu un gest îndrăzneţ, întinzând mâna spre pântecul lui Malko. Acesta îşi deschise cureaua Hermes, iar femeia îşi strecură degetele pe sub pantaloni. O simţi cum îi prinde sexul în mână.

În cele din urmă, Malko se debarasă de partea de jos a hainelor şi smulse chiloţii tinerei libaneze.

Naeh Jna nu mai părea la fel de înspăimântată ca mai devreme.

După ce Malko îşi eliberă complet sexul, femeia se năpusti asupra lui, înghiţindu-l cu aceeaşi fervoare ca zilele trecute, pe când se aflau în maşină.

Treptat, îngenunche pe pat, păstrându-şi doar puloverul roşu ridicat deasupra sânilor.

Lui Malko senzaţia gurii încleştate pe sexul lui îi păru atât de minunată, încât abia se stăpâni să nu-şi dea drumul.

Apoi, privirea lui căzu pe fesele extraordinare ale femeii, cambrate şi mai tare din cauza poziţiei, aşa că-i veni o idee.

O desprinse cu delicateţe de el. Docilă, femeia se ridică puţin, se răsuci şi se aşeză în patru labe pe pat. Malko era deja în spatele ei. Când simţi sexul lui Malko atingând-o, Naeh Jna îşi duse repede mâna la spate, lăsându-se şi mai jos, îl apucă cu o mână fermă şi-l plasă cu o precizie milimetrică în locul unde voia să-l primească.

Malko împinse din instinct.

Timp de o fracţiune de secundă crezu că a intrat în pântecul ei, atât de facilă fusese penetrarea. Apoi sfincterul se strânse în jurul sexului său şi înţelese că se înfipsese între fesele ei.

Liniştită, femeia îşi retrase mâna, fiind acum sigură că nu va fi violată…

Malko o apucă de şolduri şi se înfipse în ea cât mai adânc.

Deschisă, oferindu-se fără reţinere, Naeh Jna părea să savureze şi ea această penetrare, murmurând printre dinţi cuvinte în arabă pe care, din păcate, Malko nu le înţelegea.

Era limpede că, pentru ea, sodomia nu avea niciun secret.

În timp ce Malko o străpungea regulat, femeia îşi strecură o mână sub pântec şi începu să se mângâie. Şoldurile ei se ondulau, iar la un moment dat scoase un geamăt.

— Înfige-te, înfige-te, *ayete!*

Malko se dezlănţui.

Urletul de plăcere al femeii îl luă prin surprindere. Simţi cum mucoasa se strânge în jurul sexului său,

lucru care-i declanşă plăcerea pe care şi-o exprimă la rândul lui printr-un strigăt.

Probabil că Naeh Jan se va mărita virgină, fără a fi însă ignorantă în ce priveşte plăcerile sexului.

Încet, Malko se smulse din trupul ei, iar femeia se întoarse spre el cu ochii încercănaţi. Cu un gest spontan, prinse mâna dreaptă a lui Malko şi o sărută, apoi spuse:

— Mi-ai dăruit multă plăcere.

*

Lui Malko îi venea greu să se concentreze. După ce o lăsase pe Naeh Jna pe strada Verdun, îşi continuase drumul spre dealul Akwar pentru a se întâlni cu Mitt Rawley.

Acesta tocmai primise informaţii de la israelieni.

— Potrivit evreilor, spuse americanul, situaţia din Siria se stabilizează. Au înăbuşit principalele focare de infecţie. Încă mai există câteva zone insurecţionale, dar speră să le vină până la urmă de hac. Bashar al-Assad a îndrăznit chiar să se ducă la Homs, ceea ce înseamnă că oraşul este într-adevăr sigur.

— De unde ştiu ei toate astea? întrebă Malko.

— Din surse. Nu ni le dezvăluie, dar au multe şi de vreme îndelungată. Prin urmare, e momentul să impulsionăm operaţiunea pentru ca situaţia regimului să intre pe făgaşul cel bun. Până unde ai ajuns?

— Aştept întoarcerea omului de legătură din Hamas, Talal Abu Saniyeh, îi explică Malko.

— Apropo, Ierusalimul mi-a confirmat că Bashar

al-Assad nu mai pune piciorul în palatul prezidenţial decât pentru diverse reuniuni. Afacerea Mohamed Makhlouf l-a traumatizat. Acum locuieşte în casa familiei, împreună cu mama şi cu soţia lui, undeva în cartierul Malke. I Păzită de parc-ar fi Fort Knox, evident. Sper că lucrul acesta n-o să ne dea prea tare peste cap planurile.

Malko clătină din cap.

— Oricum, totul se va termina în mod violent.

Şi era doar un eufemism.

Avea să fie mai curând o baie de sânge.

Toţi sperau ca a treia încercare să fie mai concludentă decât primele două.

— OK, zise Malko, mă întorc la Four Seasons.

— Fiindcă veni vorba, preciză şeful staţiei CIA, Ashraf Rifi m-a sunat ca să-mi spună că-ţi pune la dispoziţie o protecţie oficială pentru a evita alte incidente.

— Şi eu am primit un mesaj din partea Hezbollah-ului, via Murad Trabulsi, adăugă Malko, prin care-mi transmite că nu va exista nicio acţiune agresivă împotriva mea. După părerea ta, ce crezi că-nseamnă asta?

Americanul schiţă un zâmbet.

— Că nu sunt absolut siguri că Bashar are sorţi de izbândă. Aşa că nu vor să sfideze viitorul.

Lăsându-i Mercedes-ul valetului de la Four Seasons, Malko zări parcate lângă trotuar două maşini Cherokee albe, cu numere militare libaneze.

Un locotenent coborî din prima şi se îndreptă spre el, salutându-l respectuos.

— *Mehraba.* Sunt locotenentul el-Jaif. Generalul Rifi doreşte să vorbească cu dumneavoastră. Puteţi

veni cu noi?

Puţin surprins, Malko nu ezită.

— Sigur că da. Să-mi iau maşina?

— Vă aducem înapoi, e mai uşor aşa, îl asigură ofiţerul.

Malko îl urmă. Se deschise uşa din spate a maşinii şi urcă, însoţit de un soldat, alături de un bărbat în civil. Locotenentul se aşeză în faţă, lângă şofer. Porniră şi trecură prin faţa Pieţei Martirilor, pe care o lăsară în urmă pe stânga.

Malko nu se nelinişti decât atunci când văzu că maşinile se îndreptau spre ieşirea din partea de est a Beirutului, în vreme ce sediul FSI se afla în sud, lângă Hôtel Dieu.

— Unde mergem? întrebă el. Ăsta nu e drumul spre sediu.

Locotenentul nu reacţionă, însă civilul din stânga se întoarse spre el, inexpresiv, înfigându-i în coaste ţeava unui pistol automat.

— Mergem în altă parte, câine! zise el cu o voce fermă. Nu face pe prostul, altfel îţi bag un glonţ în burtă.

Cherokee-ul se angajă pe rampa care părăsea bulevardul Charles Hélou pentru a urca spre Baabda, apoi pe drumul către Bekaa.

Se duceau în Siria.

Capitolul VIII

Malko se uită la pistol, apoi la chipul bărbatului care-l ameninţa. Puse mâna pe umărul locotenentului de la FSI aşezat în faţa lui şi-l întrebă:

— Unde mă duceţi?

Ofiţerul nu-i răspunse. Nici măcar nu se întoarse. Lui Malko îi venea să se frece la ochi. Se afla într-o maşină a Forţelor de Securitate Internă libaneze, în principiu un aliat al americanilor. Ocupanţii ei tocmai îl răpiseră. Evident, în contul sirienilor.

Cele două vehicule se năpustiră pe Aaley, depăşind mai multe camioane. Era complet neputincios, în ciuda Glock-ului 27. Se gândi să sară din maşină, însă civilul avea tot timpul din lume să-l ciuruiască. Degeaba îşi storcea mintea, nu găsea nicio soluţie.

Se uită la peisajul din jur: munte. Se îndreptau spre Bekaa şi spre frontiera siriană. Oricum, nu aveau să treacă oficial prin postul de control…

Civilul se aplecă spre el, îl pipăi peste tot şi găsi pistolul pe care-l aruncă pe podeaua maşinii.

Soldatul din dreapta lui Malko se uita în gol, deloc îngrijorat. Şi el purta uniforma Forţelor de Securitate Internă.

Traversară Aaley, continuându-şi drumul prin pasul care domina Chtaura. Dacă nu se întâmpla nimic, în două ore intrau în Siria. Nici nu îndrăznea să se gândească ce-l aştepta…

Începu să-i sune telefonul mobil.

— Nu răspunde! se răsti civilul.

După cinci apeluri, soneria se opri, iar câteva secunde mai târziu primi un mesaj. Asta nu-l ajuta cu nimic. Se gândi că nu cu multă vreme în urmă se pregătea s-o sodomizeze pe Naeh Jna! Acum era în drum spre tortură şi spre moarte.

O tăcere minerală domnea în maşină.

Ajunseră în pasul unde se afla punctul de control al armatei libaneze.

Malko îşi recăpătă speranţa. Militarii verificau toate maşinile. Brusc, simţi ţeava pistolului împungându-l din nou în coaste.

— Nu te mişti şi nu vorbeşti! îi şopti civilul. Altfel, te împuşc.

Se apropiară de ghereta de unde un soldat le făcea semn vehiculelor să treacă sau să parcheze pe marginea drumului pentru a fi inspectate.

Malko văzu prin parbriz că soldatul îi adresează şoferului un zâmbet complice şi-i face semn să treacă. Cele două maşini Cherokee se angajară pe coborârea spre Chtaura. Apăsarea pistolului încetă. De data aceasta, nimic nu-l mai putea salva.

*

Uimit, Mitt Rawley îl sună din nou pe Malko. De data aceasta, intră direct pe mesagerie.

Intrigat, îi ceru secretarei să-l sune pe generalul Ashraf Rifi. După câteva secunde, i se făcu legătura.

— Malko este cu dumneavoastră? întrebă şeful staţiei CIA.

— Nu, îi răspunse generalul libanez. Am trimis două maşini la Four Seasons care să-i asigure protecţia. De ce?

— Şi-a închis mobilul, iar el nu face asta niciodată...

— OK, o să vorbesc cu locotenentul care supraveghează paza, spuse libanezul. Vă sun eu. Cu siguranţă că există o explicaţie.

Generalul Rifi reveni după cinci minute, vizibil intrigat şi neliniştit.

— Nu reuşesc să dau de locotenentul însărcinat cu

protecţia lui Malko, îl anunţă el. Am sunat la Four Seasons şi mi s-a spus că Malko a plecat cu oamenii mei acum o oră.

— Dar nu spre dumneavoastră. Ce instrucţiuni primiseră?

— Să-l protejeze când se deplasează prin oraş. În niciun caz să urce în vreuna dintre maşinile noastre.

— E bizar, nu?

— Da, recunoscu Ashraf Rifi. O să încerc să verific anumite lucruri.

Închizând telefonul, Mitt Rawley era impacientat: ceva nu se potrivea. Avea încredere absolută în Ashraf Rifi, însă acesta părea şi el depăşit de situaţie. Oare ce se întâmplase?

Se gândi brusc la Murad Trabulsi. Generalul libanez îi cunoştea pe cei de la FSI ca pe buzunarul său şi putea da întotdeauna sfaturi preţioase. Chiar dacă nu se afla la Beirut.

Mitt Rawley îi trimise un mesaj, iar libanezul îl sună după cinci minute. Ascultă relatarea americanului fără să-l întrerupă.

— E ciudat, recunoscu el. Lasă-mă să dau câteva telefoane. Te sun înapoi.

Şeful staţiei îşi contramandă toate întâlnirile şi se hotărî să rămână la birou.

Mobilul lui Malko era în continuare închis.

*

Cele două maşini ale Forţelor de Securitate Internă coborâră linia dreaptă care ducea spre frontiera siriană. Trecuseră fără niciun fel de probleme de încă două posturi de control.

Lui Malko îi îngheţă sângele în vine la gândul că, o dată ajuns în Siria, se va afla pe o altă planetă, şi nu una plăcută. Nu-i venea să creadă că era posibil să treacă de postul de frontieră libanez şi pe urmă de cel sirian într-o maşină *militară* libaneză.

Brusc, zări o răspântie în partea stângă şi un panou: Aanjar.

Maşinile Cherokee se angajară pe drumul cu pricina, care se derula de-a lungul frontierei. Pe vremuri, sirienii îşi stabiliseră cartierul general în Aanjar, de unde făceau incursiuni în Liban. Un mic şi încântător sat armean în pantă, populat de prosirieni.

Pe la mijlocul pantei, cele două vehicule cotiră pe un drum perpendicular, parcurgând cam o sută de metri înainte de a se opri în curtea unei case masive lângă un Mercedes cenuşiu. Doi bărbaţi îi aşteptau.

Civilul scoase pistolul şi îi ordonă lui Malko:

— Coboară!

Soldatul era deja jos. Malko nu avu încotro şi se supuse. Doi necunoscuţi îl încadrară imediat, doi tineri prost bărbieriţi, în pulovere şi jeanşi, cu armele vârâte la centură.

Unul dintre ei deschise portbagajul Mercedes-ului şi-i făcu un semn lui Malko. Cum acesta nu se mişcă, îl împinse violent şi, cu ajutorul tovarăşului său, îl înghesui în portbagajul pe care-l închise.

Malko se trezi în întuneric. După câteva clipe, simţi că Mercedes-ul demarează. Urmară zdruncinăturile cauzate de un drum desfundat.

Încotro?

*

Imediat după ce Mercedes-ul dispăru din raza lui vizuală, locotenentul dădu ordin de plecare. Direcţia: şoseaua spre Bekaa. Se întorceau spre Zahle şi Beirut.

Mercedes-ul străbătu un drumeag care urmărea frontiera siriană şi făcea legătura între mai multe sate. Apoi coti pe şoseaua asfaltată spre Baalbeck.

Maşinile ajunseră la intrarea în Chtaura, unde se afla punctul de control al armatei libaneze. De data aceasta, un soldat le ordonă să oprească, îl salută respectuos pe locotenent şi-l anunţă:

— Generalul Rifi vrea să ia imediat legătura cu dumneavoastră. E foarte important.

— O să-l sun, promise locotenentul el-Jaif.

Asta şi făcu în timp ce urcau panta abruptă.

Şeful FSI îl apostrofă furios:

— Unde eşti? De ce nu răspunzi?

— Staţia radio e defectă, pretinse locotenentul.

— Unde sunteţi?

— În Chtaura, ne întoarcem la Beirut.

— Unde e persoana pe care trebuia s-o protejezi?

— Am dus-o acolo unde a cerut, în Aanjar. Trebuia să se întâlnească cu nişte prieteni. Acum ne întoarcem şi ajungem la Beirut cam în două ore.

— Şi l-ai lăsat acolo? întrebă generalul Rifi neîncrezător.

— Da.

Locotenentul părea calm.

— După ce ajungeţi, te prezinţi la raport, îi ordonă generalul Rifi înainte de a închide.

Ceva nu se potrivea şi nu voia să-i ascundă asta lui Mitt Rawley. După ce dădu de el, îl anunţă:

— Am veşti proaste…

Şeful staţiei CIA îi ascultă relatarea, apoi izbucni:

— Imposibil! Malko n-ar fi plecat fără să mă prevină. S-a întâmplat ceva.

— Oamenii mei se întorc peste două ore, declară Ashraf Rifi. Atunci o să ştiu mai multe.

— Aveţi încredere în ei?

Urmă o pauză, apoi şeful FSI recunoscu cu o voce nesigură:

— În principiu, da, însă tocmai am descoperit ceva care mă nelinişteşte. Locotenentul care comandă patrula se numeşte el-Jaif. Este fiul generalului care l-a înlocuit pe Jamil Sayed după ce acesta a fost închis din cauza asasinării lui Rafie Hariri. E un apropiat al Hezbollah-ului şi al sirienilor.

Mitt Rawley avu senzaţia unui duş rece. Încercă să-şi păstreze calmul şi întrebă:

— Oare ce s-ar fi putut întâmpla?

O nouă pauză, apoi generalul Ashraf Rifi mărturisi cu o voce ezitantă:

— Atunci când a fost interceptată la Chtaura, patrula se îndrepta spre Beirut venind dinspre frontiera siriană.

— Doar nu l-au predat pe Malko sirienilor? întrebă îngrozit Mitt Rawley.

— Nu, îl asigură generalul libanez, dar mă gândesc la o posibilitate neplăcută. Chiar înainte de şoseaua care duce la frontieră există pe stânga o răspântie şi un drum care urmăreşte graniţa şi ajunge până la urmă la cel către Baalbeck. Trece prin Aanjar, Kfar Zabad şi Qoussaya. Or, între satul Qoussaya şi frontiera siriană e o distanţă de vreo cinci kilometri, un *no man's land* absolut, unde se află tabăra

palestiniană a lui Ahmed Jibril.

Mitt Rawley tresări.

— Cel care a aruncat în aer avionul Panam prăbuşit la Lockerbie?

— Exact, recunoscu Ashraf Rifi. Asta s-a petrecut cu multă vreme în urmă. De atunci, Ahmed Jibril nu s-a mai ocupat de terorism. De altfel, e şi foarte bătrân. Acum pregăteşte oameni din diverse grupări, iar tabăra sa e folosită în principal de Mukhabarat-ul sirian pentru a-i expedia din Liban în Siria pe cei capturaţi în Beirut sau în altă parte. Se intră în tabăra lui Jibril prin Liban şi se poate ieşi din ea în Siria. Nu există niciun control. Au păţit-o de curând patru fraţi care fugiseră din Siria pentru se întâlni cu militanţii antisirieni din Liban. Au fost răpiţi şi li s-a pierdut urma. Prin intermediul „surselor" am aflat mai târziu că au trecut prin tabăra lui Jibril.

— *My God!* exclamă sec Mitt Rawley. L-au răpit. Trebuie să scotocim această tabără.

— Imposibil! recunoscu generalul Rifi. Există acorduri între palestinieni, sirieni şi noi. Armata libaneză nu are voie să intre în taberele palestiniene decât în cazul unei insurecţii armate, în plus, nimic nu ne indică faptul că Malko Linge e acolo. Mai există o mulţime de posibilităţi.

Încerca să-l aburească în manieră libaneză.

— În concluzie, nu puteţi face nimic, zise şeful staţiei CIA destul de brutal.

— Nu, recunoscu generalul libanez. Doar să luăm legătura cu Jibril. O să-l sun imediat. Dar...

Lăsă propoziţia neterminată, iar americanul o completă:

— O să vă ducă cu vorba, evident. După *părerea*

dumneavoastră, se poate încerca ceva?

De data aceasta, Ashraf Rifi nu mai ezită.

— Trecerile în Siria pe potecile care traversează masivul muntos până la Zabadani, în Siria, au loc noaptea. Din raţiuni de securitate. Asta ne lasă un răgaz de câteva ore. Deocamdată, o să-l interoghez pe locotenentul el-Jaif.

— Sunaţi-mă, conchise Mitt Rawley.

După ce închise telefonul, îşi prinse capul în mâini şi se uită fix la birou. Instinctul îi spunea că Malko fusese ridicat de sirieni şi că aceştia voiau să-l interogheze.

În afară de ororile prin care urma să treacă Malko, se alegea praful de operaţiunea lor. În ciuda calităţilor sale, nu va rezista torturilor inumane practicate de sirieni. Prin urmare, îi va pune la curent cu ceea ce se plănuieşte împotriva lor, lichidând astfel frumosul vis israelo-american.

Se uită la ceas: avea la dispoziţie şapte sau opt ore pentru a-l salva pe Malko, dacă nu cumva era deja prea târziu. Ştia că autorităţile libaneze nu vor coopera, paralizate de guvernul lor prosirian.

Capitolul IX

Murad Trabulsi îl ascultă pe Mitt Rawley fără să-l întrerupă. Şeful staţiei CIA reuşise să dea de el. După părerea lui, era singurul care mai putea face ceva. După ce-şi termină relatarea, americanul întrebă:

— Ce părere ai, Murad? Am o echipă care poate ajunge acolo în două ore. Cincisprezece oameni bine înarmaţi care nu vor cere niciun fel de autorizaţie.

— Nu e o soluţie bună, replică generalul libanez. Trebuie aflat exact locul în care se găseşte Malko. Eu cunosc tabăra, care este foarte întinsă. Au tot timpul din lume să-i vină de hac.

— Poţi să te duci acolo tu însuţi?

— Bineînţeles, dar n-ar avea niciun rost: Ahmed Jibril o să mă trateze cu ceai şi o să jure că am fost prost informat. Nu, singurul care poate interveni este Hezbollah-ul. Jibril e în termeni buni cu oamenii acestuia. Acum, când nu mai locuieşte în Siria, îi ajută pe sirieni, asta-i clar, însă Hezbollah-ul îi face multe servicii.

— OK, exclamă americanul. Şi de ce ar interveni acesta?

Murad Trabulsi izbucni în obişnuitul său hohot de râs nervos.

— Asta o să-mi spui tu…

Urmă o tăcere lungă, apoi Mitt Rawley continuă:

— Vrei să zici că vor cere o compensaţie?

— Asta mi se pare evident.

— Bine, dă-i drumul, întreabă-i ce doresc.

— Sper ca Walid să fie în oraş, spuse Murad Trabulsi, nu pot negocia decât cu el şi nu prin telefon. Plec. Îţi propun ceva ca să mai câştigăm timp. Du-te cât poţi de repede până la Coral Beach. Nu e departe de cartierul general al lui Jalloul. Aşteaptă-mă acolo.

— Ai mână liberă, sublinie Mitt Rawley. Dacă-l scoţi pe Malko teafăr de-acolo, n-o să uit.

*

Întins pe spate, cu picioarele îndoite pentru a intra în portbagajul maşinii, Malko habar n-avea unde se

afla. Uneori, auzea vag zvonul unor conversaţii, însă nimic altceva.

Oare de ce-l ridicaseră tocmai de acolo? Nu venise nimeni să-l viziteze şi acum îşi blestema imprudenţa. Ar fi trebuit să-l sune pe Ashraf Rifi înainte de a se urca în maşină. Cu toate acestea, erau membri reali ai Forţelor de Securitate Internă.

Prin urmare, trădători.

Se uită la ceas: trei şi zece. Probabil că stătea acolo de o oră. Încercase în zadar să forţeze încuietoarea portbagajului. Se răsuci şi se sprijini de peretele care-l despărţea de habitaclul maşinii. Simţi cum acesta se mişcă.

După câteva contorsiuni, îşi schimbă poziţia. Cu spatele sprijinit de partea exterioară a vehiculului, îşi puse tălpile pe peretele despărţitor şi începu să împingă.

Simţi cum acesta se deplasează câţiva centimetri, însă fără să cedeze. Strângând din dinţi, începu să lovească din ce în ce mai tare.

Oricum, n-avea nimic de pierdut.

*

Mitt Rawley sosi la barul Coral Beach, situat la sud de Summerland, devenit Kempinski, însă închis pentru reparaţii. Telefonul mobil începu să sune. Era generalul Ashraf Rifi.

— Locotenentul el-Jaif mi-a relatat versiunea lui. Malko Linge a cerut să fie condus până la Aanjar pentru o întâlnire. Asta au şi făcut, apoi s-au întors la Beirut.

— Îl credeţi?

— Nu, declară generalul libanez, dar atâta vreme cât nu avem şi versiunea lui Malko Linge nu pot face mare lucru. L-am sancţionat pe locotenent pentru că a părăsit Beirutul fără autorizaţia mea. Asta-i tot pentru moment.

— A fost răpit, conchise Mitt Rawley.

Se instală în barul pustiu, lângă piscina goală, şi aşteptă numărând minutele. Murad Trabulsi sosi după o oră, purtând ochelari negri.

— M-am întâlnit cu Walid Jalloul, îl anunţă el fără să mai piardă timpul. Acceptă să ne ajute. Cu o singură condiţie.

— Care?

Murad Trabulsi scoase din buzunar o foaie de hârtie pe care erau scrise patru nume.

— Vrea eliberarea acestor patru militanţi.

Comportamentul clasic.

Americanul se uită pe listă, apoi spre ochii invizibili ai generalului libanez.

— Crezi că ni-l poate aduce?

Murad Trabulsi surâse.

— Dacă n-o face, nu primeşte nimic. Da, cred că poate. Am vorbit despre asta.

— Şi cum o să procedeze?

— Convingându-l pe Jamil Sayed să intervină.

— Fostul şef al Generalei?

— Da.

— Mai are vreo putere?

Zâmbetul lui Murad Trabulsi se accentuă.

— A stat patru ani în închisoare, probabil pe nedrept. Dar *încă* este unul dintre cei mai puternici oameni din Liban. Dacă vrea, poate. Ahmed Jibril îi mănâncă din palmă şi tot el l-a apărat de-a lungul

anilor.

— Stai puţin, spuse Mitt Rawley formând numărul lui Ashraf Rifi.

Îi explică rapid situaţia, apoi îi citi cele patru nume. Libanezul îl întrerupse după al treilea.

— Pentru ăsta nu pot face nimic. Ne-a omorât un om. Cu ceilalţi trei se poate aranja ceva.

— OK, vă sun mai târziu.

Americanul se uită la ceas: patru şi douăzeci. Nu prea mai rămăsese mult timp...

— Eu plec, spuse Murad Trabulsi.

*

Malko scoase o exclamaţie de bucurie. Ultima lovitură de picior desprinsese partea stângă a peretelui care-l despărţea de habitaclul maşinii. Se răsuci din nou şi descoperi că deschizătura nu era suficient de mare pentru a se strecura pe acolo.

Făcuse mult zgomot, însă, aparent, nu atrăsese atenţia nimănui.

Reveni la poziţia de mai devreme şi îşi reluă eforturile. Simţea frica în stomac. Se temea să nu vadă deschizându-se brusc capacul portbagajului. Deşi nu era prea cald, transpirase din belşug.

*

Murad Trabulsi puse în faţa lui Mitt Rawley o foaie de hârtie pe care era scris un singur nume.

— Au acceptat schimbul, îl anunţă el. Dar dacă acesta nu are loc, nu am ce să fac...

Americanul îl sună pe Ashraf Rifl. Răspunsul

acestuia veni pe loc. Da, era posibil, dar trebuia obţinută aprobarea ministrului justiţiei, iar asta însemna o aşteptare de câteva zile.

După ce americanul îi transmise răspunsul lui Murad Trabulsi, generalul libanez rămase impasibil.

— O să meargă, dar Ashraf Rifi ar trebui să jure pe Coran. Bineînţeles că interlocutorii mei din Hezbollah ştiu foarte bine că indivizii ăştia nu pot fi eliberaţi în câteva ore. Însă au nevoie de un angajament din partea mea. Un angajament *ireversibil.* Altfel, sunt un om mort.

— Îl sun pe Rifi.

De data aceasta conversaţia a fost mai lungă, întreruptă de un telefon dat ministrului de justiţie pe care-l găsi pe mobil. Mitt Rawley îl cunoştea şi obţinu aprobarea lui fără multă bătaie de cap. Acesta nu putea intra în război cu americanii. Bineînţeles că nu întrebă motivul pentru care CIA ţinea să fie eliberaţi trei activişti şiiţi condamnaţi de justiţia libaneză.

După ce-i telefonă lui Ashraf Rifi şi-i ceru să-şi ia acest angajament, şeful FSI nu ezită.

— Jur pe Coran, *Wahiet Allah,* zise el, că aceşti oameni vor fi eliberaţi săptămâna asta.

— Totul e în ordine, îl anunţă şeful staţiei CIA pe Murad Trabulsi. O întrebare: mi-ai spus că Jamil Sayed ar putea interveni. Totuşi, este foarte apropiat de sirieni…

Murad Trabulsi surâse.

— E adevărat, e foarte apropiat de sirieni. Se vede cu Bashar cel puţin o dată pe lună. Dar, *mai presus de orice,* este libanez. E protejat de interesele Hezbollah-ului. Nimeni n-o să afle că a intervenit în

vreun fel. Asta e, acum o să plec.

*

Malko reuşise să împingă aproape la orizontală peretele despărţitor dintre portbagaj şi habitaclu. Mai avu nevoie de câteva răsuciri şi încordări şi reuşi să ajungă în interiorul Mercedes-ului, târându-se pe locurile din spate.

Îşi înălţă capul cu precauţie, zări peretele unui hangar şi, în depărtare, munţii cu vârfurile înzăpezite.

Se mai rostogoli de câteva ori şi ajunse cu totul în habitaclul vechiului Mercedes.

Aruncă o privire spre bordul maşinii. Cheile nu erau în contact.

Apoi riscă o privire afară. Maşina era parcată în faţa unei clădiri lungi, aflată într-o zonă pustie, în afară de munţi, nu se vedea mare lucru.

În jur, nici ţipenie.

Deschise portiera din stânga şi se strecură în exterior. Terenul era în pantă, iar în depărtare văzu casele unui sat şi un drum. La mai puţin de trei kilometri. Înaintând pe lângă peretele hangarului, ajunse la colţul clădirii. Zări o poartă culisantă întredeschisă şi pătrunse înăuntru. Câteva baloturi de paie, tractoare, saci.

Găsi un cotlon de trecere printre două tractoare şi se ghemui lângă perete. Era decis să aştepte căderea nopţii pentru a încerca să ajungă în satul din depărtare.

Aparent, „evadarea” lui trecuse neobservată.

*

Jamil Sayed, înfăşurat într-o *djellaba* cafenie şi aşezat într-un fotoliu din micul salon care dădea spre macaralele şantierului Summerland-ului, asculta pledoaria lui Walid Jalloul care-i cerea o intervenţie.

Rămase tot timpul impasibil.

La celălalt capăt al canapelei, Murad Trabulsi păstra tăcerea. Evident că se cunoştea cu Jamil Sayed, dar până acum nu schimbaseră decât câteva cuvinte. Se aflau acolo doar ca „garanţie”.

Walid Jalloul tăcu, iar Jamil Sayed întrebă simplu:

— E ceva important pentru tine?

— Da.

Jamil Sayed se uită la ceas şi îşi ridică ochelarii pe frunte.

— Bine, dar trebuie să mă duc acolo eu însumi. Nu se poate rezolva prin telefon. Dacă totul merge bine, mă întorc cu el.

Îi însoţi până la uşa micului apartament de la etajul întâi al unui imobil modern aflat chiar în faţa ambasadei Algeriei.

Ajunşi în stradă, Walid Jalloul şi Murad Trabulsi se despărţiră.

— Dacă te invit să bem un ceai, îl avertiză omul Hezbollah-ului, înseamnă că problema s-a rezolvat.

*

Mitt Rawley se întorsese la ambasada americană. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se roage. Oamenii de la Langley şi cei din Cipru

fuseseră avertizaţi şi avusese o nouă convorbire cu ministrul justiţiei.

Din partea acestuia, nicio problemă. Spera doar să nu fie eliberaţi degeaba cei trei militanţi ai Hezbollah-ului.

Lumina începuse să scadă. Peste două ore va fi noapte.

Se intra astfel în zona periculoasă.

*

Tarak Sahlab închise telefonul liniei protejate cu Damascul. Ali Mamluk, şeful Securităţii de Stat, confirmase primirea mesajului prin care-i fusese anunţată răpirea lui Malko Linge.

Ali Mamluk îl felicită, precizând că o echipă a Mukhabarat-ului din Zaladani pornise la drum pentru a primi coletul în locul obişnuit, acolo unde oamenii lui Ahmed Jibril îi predau pe cei răpiţi în Liban. Apoi, Malko Linge va fi dus la unitatea 215, însărcinată cu interogatoriile.

La care nu rezista nimeni.

Tarak Sahlab era euforic. Debutul lui în acest post fusese o lovitură de maestru. Se gândi să se ducă la Phoenicia şi să găsească o târfa care aştepta bărbaţii sosiţi din Golf.

*

Şoferul Mercedes-ului îşi dădu seama imediat că se întâmplase ceva. Scaunul din spate fusese desprins şi lăsa să se vadă interiorul portbagajului. Ocoli maşina şi-l deschise.

Bineînţeles că era gol.

Fără să-l mai închidă, palestinianul se năpusti spre postul de gardă. În mod normal, trebuia să plece din tabără peste o jumătate de oră. Urma să traverseze pasul şi să intre în Siria.

Era obligat să recupereze prizonierul cu orice preţ.

Viu.

Sirienii nu plăteau nimic pentru un cadavru.

Oamenii de la postul de pază înţeleseră repede. O echipă se precipită spre unica potecă ce ducea la Qoussaya. Nu văzură nimic. Cum terenul era plat, un om singur nu avea cum să le scape.

Se desfăşurară până la marginile taberei, formând un baraj de netrecut. Din fericire, existau reflectoare.

Erau puţine şanse ca prizonierul să fi plecat în direcţia opusă, unde munţii alcătuiau graniţa cu Siria. Dacă nu cunoşteai trecători le, nu aveai cum să mergi mai departe.

Prin urmare, trebuia scotocită imensa tabără de la un capăt la altul.

*

Instalat în spatele Audi-ului, Jamil Sayed contempla peisajul care defila prin faţa ochilor lui. Tocmai ieşiseră din Zahle, iar acum drumul devenea aproape drept până la Aanjar. Pe urmă, trebuiau să meargă de-a lungul frontierei încă vreo doisprezece kilometri.

Şoferul ascultă ordinul şi acceleră atât cât îi permitea drumul.

Din când în când, câte un tractor îl obliga să

frâneze.

Se lăsa noaptea.

*

La ambasada americană tensiunea atinsese paroxismul.

Mitt Rawley îl sunase de mai multe ori pe Murad Trabulsi, care nu-i răspunsese.

Nu reuşise să obţină niciun fel de informaţii.

Era ora şase şi şaptesprezece minute.

Se însera deja. Mitt Rawley îşi spuse că şansele de a-l găsi pe Malko se împuţinau.

*

Jamil Sayed ajunse la intrarea în tabăra lui Ahmed Jibril la şase patruzeci şi cinci, când se lăsa întunericul.

La postul de gardă fu recunoscut şi un palestinian cu capul acoperit de un *keffieh* urcă lângă şofer pentru a-i ghida până la bungaloul lui Ahmed Jibril, anunţând securitatea prin staţia radio.

Fosta căpetenie palestiniană ieşise afară să întâmpine maşina lui Jamil Sayed. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară îndelung. Ahmed Jibril îl plăcea sincer pe fostul şef al „Generalei”, care-l protejase de-a lungul anilor, prevenindu-l în legătură cu toate manevrele îndreptate împotriva lui.

— Nu te aşteptam, îi reproşă el. Ar fi trebuit să mă anunţi.

— Mi-a fost imposibil, răspunse Jamil Sayed, dar trebuia să te văd neapărat.

— Vino înăuntru.

Nu avură timp să bea tradiţionalul ceai. Jamil Sayed intră direct în subiect.

Interlocutorul său îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi conchise:

— Indiferent cine mi-ar fi cerut asta, aş fi răspuns „nu”. Bănuiesc că ai motivele tale. O să dau ordin să-l caute.

Chemă un om şi-i dădu instrucţiuni în timp ce, în sfârşit, începură să-şi bea ceaiul.

După cinci minute, omul reveni cu răsuflarea tăiată.

— Prizonierul a evadat! îi anunţă el.

Ahmed Jibril rămase impasibil.

*

Malko tresări: cineva deschidea uşa hangarului. Auzi exclamaţii şi chemări în arabă. Mai mulţi oameni se răspândiră în interiorul clădirii. Nu avea nicio şansă să scape.

Tocmai se ridica atunci când un individ apăru în faţa lui cu un pistol în mână. Ridică maşinal braţele, însă bărbatul nu părea deloc agresiv.

I se adresă într-o engleză stricată:

— *Follow me.*[10]

Malko se aşteptase la orice, numai la asta nu. Îi dădu ascultare şi se îndreptară spre centrul taberei, înconjuraţi de vreo şase militanţi palestinieni.

Bărbatul îl conduse într-un bungalou bine încălzit, mobilat sumar, unde se aflau doi necunoscuţi.

Unul dintre ei se ridică şi spuse:

— Bună seara. Nu mă întreba cum mă cheamă.

10 Urmează-mă.

Am venit de la Beirut să te caut. Nu-mi pune nicio întrebare. Şefii tăi îţi vor explica. Îţi cer doar să spui că ai evadat din portbagajul maşinii în care ai fost închis, ai ajuns în satul Qoussaya şi ai găsit o maşină care te-a dus la Baalbeck. Asta pentru binele tuturor. Acum, vino cu mine, plecăm spre Beirut.

Capitolul X

— Ai scăpat ca prin urechile acului! exclamă Mitt Rawley examinându-l pe Malko de parcă voia să se asigure că nu se alesese cu nicio cicatrice vizibilă în urma acestei escapade.

— Poate că aş fi scăpat şi singur dacă ajungeam în sat. Se lăsa noaptea.

Americanul clătină din cap.

— Nu întinde coarda. Avem nevoie de tine. Nu le-am spus nimic israelienilor, nu e cazul să cunoască legăturile noastre cu Hezbollah-ul. Cu toate astea, aş vrea să *scrii* un raport amănunţit despre cele întâmplate, ca să-l punem sub nasul generalului Ashraf Rifi.

— Ceea ce s-a întâmplat nu e deloc în regulă. N-am bănuit nicio clipă că mi se întindea o cursă. Oamenii erau îmbrăcaţi în uniforma armatei libaneze şi se aflau în două maşini oficiale.

Mitt Rawley îl aprobă.

— Ăsta e Liban-ul. Sirienii au stricat totul în timpul ocupaţiei. Acum, datorită guvernului libanez dominat de Hezbollah, controlează o mulţime de lucruri. Ashraf Rifi nu are legătură cu asta. E un tip de treabă. Oricum, nu trebuie să ne asumăm niciun risc. Chris Jones şi Milton Brabeck, „gorilele” tale

favorite, îşi ung artileria. Cu ei nu e posibilă niciun fel de trădare.

— Doar ineficienţa, îl corectă Malko. Nu pot face mare lucru împotriva unei maşini-capcană.

— N-a mai existat aşa ceva de multă vreme...

Mereu acelaşi optimism american. Mitt Rawley înţelese că o luase razna şi reluă:

— *Back to the farm*[11]. Tentativa de răpire dovedeşte cel puţin un lucru: sirienii ştiu că pregătim ceva, dar nu şi ce anume. Se bazau pe tine să le spui. Asta înseamnă că trebuie să ne luăm şi mai multe precauţii. Singura noastră şansă de reuşită este să ne punem planurile în aplicare tară ca ei să afle.

— Mai sunt atâtea de făcut! oftă Malko. N-am primit nicio veste de la Talal Abu Saniyeh.

— Când trebuie să se întoarcă la Damasc?

— Nu mi-a spus nici când, nici unde o să-l găsesc.

— Ce instrucţiuni i-ai dat?

— Să pregătească atentatul împotriva generalului Ali Douba. Prima etapă a operaţiunii noastre.

— Crezi că e în stare?

— Întreabă-l pe Tamir Pardo, care a garantat pentru el.

Un înger trecu, cu aripile vopsite în culorile israeliene.

Orbecăiau prin întuneric.

— OK, conchise Mitt Rawley, apelează regulat robotul din Cipru şi fii atent până când sosesc „baby-sitterii” tăi.

*

11 Să revenim la oile noastre.

Tarak Sahlab ajunse la Damasc epuizat. Fusese nevoit să plece foarte devreme pentru a fi la ora nouă la Ali Mamluk. Traversând munţii, întâlnise zone cu ceaţă groasă care-l încetiniseră mult.

După evadarea agentului CIA nu mai primise decât o relatare incompletă, furnizată de un adjunct al lui Ahmed Jibril. Rezultatul: operaţiunea eşuase, iar lui Ali Mamluk nu-i plăceau eşecurile.

Frână: un punct de control al armatei siriene. Şicane, oameni înarmaţi până-n dinţi, veste antiglonţ pe sub uniforme, tunuri T-72 fixate pe marginea drumului.

Situaţia nu era chiar atât de liniştită pe cât ar fi dorit regimul să fie.

Trebui să aştepte minute bune până când i-au verificat actele. Un soldat dădu la o parte dispozitivul cu ţepi care bara şoseaua. Era deja nouă şi zece atunci când intră pe poarta Securităţii de Stat. Şi aici fusese întărită paza, iar poliţiştii păreau nervoşi.

O maşină-capcană explodase în acea dimineaţă în faţa Mukhabarat-ului din Ascariya, făcând câteva victime.

Ali Mamluk îi aruncă o privire îngheţată atunci când intră în birou.

— Nu te-ai trezit la timp?

Tarak Sahlab se scuză umil, vorbindu-i despre ceaţă.

Şeful îi tăie vorba:

— Ce s-a întâmplat *în realitate* la Jibril?

— Câinele ăla de agent CIA a reuşit să scape din portbagaj, a traversat tabăra, a ajuns în sat şi a

găsit o maşină. Nimeni n-a văzut nimic. Acum o luăm de la capăt.

Ali Mamluk îi aruncă o privire întunecată.

— Ţi s-a urât cu binele? Mai întâi, tipul ăsta e de-acum în gardă. Chiar dacă e răpit, trebuie scos din ţară. Am primit un mesaj de la Ahmed Jibril. Pentru moment, nu vrea să se amestece în expedierea lui peste graniţă. Se teme să nu aibă probleme din cauza celor de la FSI. Aprovizionarea lui depinde de ei. Prin urmare, rămâne totul baltă până la noi ordine. Încă n-ai descoperit ce face la Beirut câinele ăla de la CIA?

Tarak Sahlab lăsă capul în jos.

— Nu, *sidi.*

Urmă o tăcere lungă, întreruptă de şeful Securităţii de Stat.

— Se bănuieşte că pregăteşte o lovitură împotriva noastră.

Tarak Sahlab tăcu. La gradul lui nu aveai dreptul să gândeşti. Apreciindu-i docilitatea, Ali Mamluk continuă:

— Noi am reflectat îndelung. Răpirea lui e periculoasă şi poate chiar contraproductivă. În schimb, pare să joace un rol vital în ceea ce se pregăteşte. Prin urmare, am hotărât că, eliminându-l, îi vom face pe americani să piardă mult timp. Tocmai de asta avem nevoie, de timp.

Tarak Sahlab se făcu mic cunoscând urmarea.

— Sarcina asta îţi revine ţie, îl anunţă Ali Mamluk. De data asta, nu accept un eşec.

Îl privi fix pe Tarak Sahlab, iar agentul se gândi la viitorul său nesigur.

— O să fac ce trebuie, promise el.

— Nu doresc o tentativă individuală, sublinie şeful Securităţii de Stat. Vreau o stratagemă fără cusur, fără posibilitatea de a da greş.

Adică o maşină-capcană. O metodă admirabil pusă la punct de sirieni, care o folosiseră pe scară largă.

— O să-i rog pe fraţii noştri din Hezbollah să mă ajute, propuse Tarak Sahlab. Au tot ce trebuie undeva în periferia din sud.

Răspunsul lui AH Mamluk căzu ca o ghilotină.

— *La.*[12] Acum sunt reticenţi pentru că se întreabă ce o să se aleagă de ei dacă regimul nostru se prăbuşeşte. Nu mai sunt sută la sută de încredere. Mi s-a spus că unii dintre şefii lor încearcă marea cu degetul şi caută alianţe noi. Te descurci singur. Fă ce trebuie şi întoarce-te la Beirut. În ce-l priveşte pe câinele americanilor, deocamdată nu acţionezi în niciun fel. Trebuie să-şi recapete încrederea, să fie convins că am lăsat-o baltă.

— Să nu-l supraveghez?

— Numai dacă poţi s-o faci fără riscuri. Du-te, Siria se bazează pe tine.

*

Malko aştepta alături de alţi libanezi pasagerii care coborâseră din avionul Middle East sosit de la Frankfurt la ora cincisprezece şi zece minute. De multă vreme nu mai exista un zbor direct între SUA şi Liban. Trebuia să treci fie prin Istambul, fie prin Frankfurt.

Doi soldaţi în civil, însă înarmaţi, îi asigurau protecţia.

12 Nu.

Chris Jones apăru primul, fiind mai înalt cu aproape un cap decât restul călătorilor, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri, îmbrăcat într-un costum gri mototolit şi târând după el o valiză pe rotile. Se năpusti spre Malko, dădu drumul valizei şi-i întinse mâna sa enormă.

Prudent, Malko nu-l lăsă să-i strivească degetul pe care purta inelul.

— *My God!* exclamă „gorila”, am impresia că vin de pe o altă planetă. Am plecat ieri seară din Washington spre Frankfurt cu un avion Lufthansa. În dimineaţa asta, ne-am urcat în zborul Middle East. Am călătorit douăzeci şi una de ore! N-am m-ai fost aici, dar pare OK. Există restaurante Medonald’s?

— Şi oamenii chiar merg pe labele din spate, îl asigură Malko, cunoscând aversiunea instinctivă pe care cei doi „baby-sitteri” o manifestau faţă de lumea exterioară.

Erau gata să înfrunte adversari înarmaţi până-n dinţi, chiar şi zece contra unu, dar înţepătura unui ţânţar îi făcea să tremure de frică. Nici nu se punea problema să bea apă de la robinet.

Milton Brabeck apăru şi el, încă şi mai şifonat, şi sări în sus de bucurie văzându-l pe Malko.

— Haideţi, spuse acesta, ne aşteaptă un microbuz al ambasadei.

— E urgent, zise Milton Brabeck. Suntem complet „despuiaţi”.

Bineînţeles că armamentul lor – care ar fi încăput pe un mic portavion – călătorea în valiza diplomatică cu zboruri exclusiv americane. Totul ajunsese cu bine la destinaţie în acea dimineaţă.

Cinci minute mai târziu, străbăteau bulevardul

Camille Chamoun pentru a ajunge în nordul Beirutului, apoi spre est.

Milton Brabeck adormi imediat. Chris Jones se uita la şoferii libanezi şi la maniera lor de condus. Întors spre Malko, întrebă:

— Aici permisul se ia prin corespondenţă? Probabil că e sânge peste tot.

— Conduc foarte bine, îl asigură Malko, puţin diferit de stilul tău, dar fără agresivitate...

— Înseamnă că mai avem o şansă! oftă Chris Jones. Asta mai lipsea, să fie şi răi.

*

Fericiţi ca doi adolescenţi în faţa unui raft cu jocuri video, cei doi „baby-sitteri" începură să se echipeze. *Anckle-holsters*[13] GK, tocuri de pistol suple pe sub haină, cartuşiere şi, bineînţeles, câteva grenade mici şi rotunde uşor de ascuns în buzunar, sub batistă.

*

Milton Brabeck flutură prin aer o vestă aproape la fel cu cea pe care o purta.

— Fii atent, îi zise el lui Malko, e de fabricaţie chiliană. Opreşte gloanţele trase de un Kalaşnikov. Am adus una şi pentru tine...

— Nu e prea bine croită, remarcă Malko.

„Baby-sitterul" replică îmbufnat:

— E mai bine croită decât un costum din scânduri... Ar trebui s-o pui pe tine.

13 Toc de pistol legat la gleznă, (n. tr.).

Ei erau deja echipaţi, fericiţi de parcă ar fi venit Crăciunul. Pe siluetele lor enorme, Glock-ul 27 şi monstruosul 357 Magnum practic nici nu se vedeau.

Chris Jones scoase din valiza sa un obiect straniu, un fel de tijă metalică cu un mâner la capăt.

— Detector de explozibili, îl anunţă el. Se pare că avem aici aşa ceva.

— Se mai întâmplă, recunoscu Malko, însă de obicei nu ai timp să foloseşti un astfel de instrument. Te-ai transformat deja în căldură şi lumină. Sunteţi gata?

Brusc, Chris Jones întrebă:

— În anotimpul ăsta sunt multe insecte?

— Aveţi noroc, răspunse Malko, acum e primăvară. Ţânţarii încă nu au apărut, holera a fost eradicată şi nu mai există decât cazuri izolate de friguri galbene.

— Dar apa? întrebă neliniştit Milton Brabeck.

— Pentru spălat e perfectă, îl asigură Malko. Dacă ai pielea sensibilă, nu rişti decât o mâncărime trecătoare. Dar voi nu aveţi pielea sensibilă, nu?

— O să venim să ne spălăm aici, decise Chris Jones prudent.

— OK, spuse Malko, vă conduc. După ce vă lăsaţi lucrurile la hotel, luăm masa împreună cu un prieten.

— American?

— Nu, un libanez care mi-a salvat viaţa şi e foarte de treabă. Vă place peştele?

— Pane? întrebă Chris Jones.

— Nu, fiert sau crud dacă doriţi.

Crezu că „gorilei” o să i se facă rău.

— Ticăloşii ăştia de „gooks”[14] înfulecă peştii vii? protestă el.

— Nu vii, *cruzi,* preciză Malko. Dar, dacă ţii neapărat, poţi să-i mănânci şi vii.

*

Tarak Sahlab dădu ocol celor două maşini parcate în curtea unei ferme din Aanjar, nu departe de biserica armenească. O Honda de culoare crem şi un microbuz alb pe care era scris numele unei firme de decoraţiuni interioare.

Numerele erau libaneze.

— E în regulă? întrebă neliniştit Charles Mistakan, cel care făcuse rost de vehicule.

— Nu riscăm să avem probleme cu ele? întrebă Tarak Sahlab.

— Sigur că nu! se jură armeanul. Au fost furate acum câteva săptămâni. Actele şi numerele de înmatriculare au fost schimbate.

Tarak Sahlab dădu din cap aprobator. Charles Mistakan era un om de încredere folosit de sirieni de multă vreme. Odinioară, atunci când a fost nevoie, lui i s-a încredinţat misiunea de a scăpa de cadavrele care puteau crea probleme.

După evacuarea armatei siriene din Liban, a continuat să-şi ajute protectorii fără să pună întrebări.

— *Ya'ni!*[15] zise Tarak Sahlab, ai doi şoferi ca să le ducă la Beirut?

— Nicio problemă, afirmă armeanul.

---

14 Gălbejiţi.
15 Bine!

— Atunci, să mergem. Să vină în urma mea.

Până le va folosi, se hotărâse să le lase într-o parcare subterană de lângă Piaţa Martirilor.

Ieşi din incinta fermei şi o apucă pe drumul care ducea la Zahle.

Se simţea destul de mulţumit.

Începuse să execute ordinele şefului său. Având la îndemână două vehicule pline cu explozibil şi un telefon mobil, era echipat pentru a-l trimite în infern pe câinele ăla de agent CIA.

Capitolul XI

Murad Trabulsi era deja aşezat la o masă, disimulându-şi chipul în spatele lentilelor negre ale ochelarilor. Îi scoase pentru a-i examina mai îndeaproape pe cei doi „baby-sitteri” care ieşeau în evidenţă prin proporţii şi alură. Malko îi prezentă generalului libanez.

Acesta se strâmbă atunci când cei doi americani îi striviră degetele.

— Ei mă păzesc! îi explică Malko. Îi cunosc de multă vreme şi sunt de încredere. După tot ce s-a întâmplat, e mai prudent aşa.

— Te înţeleg perfect, recunoscu generalul libanez, în timp ce „gorilele” se aşezau în aşa fel încât să poată supraveghea intrarea în restaurant.

În câteva secunde, puteau declanşa un tir de artilerie în stare să oprească o mulţime de atacatori… Cu toate acestea, priveau cu neîncredere şi teamă peştii aşezaţi pe un pat de sticlă la intrare.

Li se aduseră aperitivele, iar Murad Trabulsi se aplecă spre Malko.

— Mi-am asumat multe riscuri în perioada asta! mai ales ultima dată. Am un mesaj pentru tine: persoana care te-a scos de la Jibril n-o s-o mai facă şi a doua oară. Ar fi prea periculos. De-acum, trebuie să fii foarte atent. La Beirut nu ai numai prieteni.

O figură de stil…

— Ştiu, recunoscu Malko, din cauza asta am decis să-mi asigur protecţia.

— Dumnezeu să te aibă în pază! făcu Murad Trabulsi. Nu vreau să ştiu nimic despre ceea ce faci acum, dar să fii sigur că sirienii n-or să te lase în pace.

— Crezi că vor încerca să mă răpească şi a doua oară?

— N-am idee, dar de la ei poţi să te aştepţi la orice. Este evident că-i deranjezi.

Restaurantul se popula treptat. Multe femei frumoase. Malko regretă brusc că nu mai avea veşti de la Naeh Jna.

Cei doi americani îi examinau atent pe toţi cei care intrau, pregătiţi să scoată armele la cea mai mică mişcare. Totuşi, Malko ştia că, dacă cineva ar fi vrut să-l omoare, nu aşa s-ar fi petrecut lucrurile.

Profitând de faptul că Murad Trabulsi plecase de la masă, apelă de pe telefonul Nokia securizat căsuţa vocală din Cipru a israelienilor.

Inima începu să-i bată cu putere. Avea un mesaj. Se auzea slab, de aceea simţi nevoia să-l asculte de două ori:

„Trec mâine prin Beirut ca să iau avionul de Cairo de la ora douăsprezece şi douăzeci şi cinci. Atenţie, n-o să fiu singur.”

Nimic în plus, însă recunoscuse vocea lui Talal Abu Saniyeh, „cârtiţa” israeliană din Hamas.

Ascultă din nou mesajul, apoi închise telefonul. Sosirea lui Talal Abu Saniyeh era atât o veste bună, cât şi una proastă. Cum să-l contacteze la Beirut fără să prindă de veste sirienii?

Evident că mai exista şi posibilitatea de a lua avionul împreună cu el. Din păcate, după spusele lui, nu va fi singur…

Singura soluţie era să se ducă la aeroport după evitarea completă a filajului şi să vadă ce era de făcut la faţa locului. Situaţia devenea mai mult decât delicată…

Murad Trabulsi se întoarse:

— Probleme? întrebă el observând expresia lui Malko.

— Da, răspunse acesta, dar prefer să nu-ţi spun nimic. Nu mă poţi ajuta.

Când li se aduse saramura de biban tocmai cocea în minte un plan de evitare a filajului de a doua zi.

*

Talal Abu Saniyeh îi dădu şefului taberei de antrenament a Hamas-ului lista întocmită de Khaled Meshall cu cei care trebuiau executaţi. Trădători sau renegaţi. Unii fuseseră aduşi clandestin în Siria pentru a fi interogaţi departe de privirile israelienilor care dispuneau de un detaşament de spioni în Gaza.

Fuseseră transferaţi mai întâi în Egipt, apoi, prin el-Arish şi Sinai, până în Siria. Călătoriseră cu un vapor care evitase cu grijă zona controlată de israelieni. Pe urmă, fuseseră interogaţi şi păziţi în

condiţii speciale, astfel încât nici măcar sirienii să nu ştie ce se întâmpla.

— Iată-i pe cei trei care au fost judecaţi, îi spuse Talal Abu Saniyeh interlocutorului său. Trebuie executaţi.

Palestinianul, şeful diviziei penitenciare, trase un sertar, scoase un pistol automat Makarov şi i-l întinse.

— Poftim, sunt ai tăi! O să-ţi arăt unde se află.

Ieşiră amândoi şi merseră în direcţia unui fel de teren viran. Solul era presărat cu nişte ţăruşi numerotaţi. Şeful taberei se opri în faţa numărului 3 şi citi:

— Omar Abu Rahman. E pe lista ta.

Lângă tăbliţă exista o gaură în pământ cu un diametru de douăzeci de centimetri. Un tub pătrundea vertical în sol.

Talal Abu Saniyeh se aplecă şi zări cam la un metru adâncime chipul unui bărbat. Buimac, invadat de barbă. Era unul dintre prizonieri. În loc să-i pună într-o celulă, îi aşezau culcaţi sub pământ, plasând în dreptul feţei un tub prin care îi hrăneau şi le dădeau să bea apă. Puteau rămâne acolo săptămâni la rând, aşteptând să-şi afle soarta. Cei care scăpau nu uitau toată viaţa experienţa prin care trecuseră.

Talal Abu Saniyeh se aplecă deasupra tubului şi se uită la chipul bărbatului care-l privea neliniştit.

Cu gura lipită de ţeavă, strigă:

— Ai fost condamnat, frate. Pregăteşte-te să mori şi cere-i iertare lui Allah.

Prizonierul scoase un ţipăt atroce care fu înăbuşit de prima împuşcătură. Talal Abu Saniyeh mai trase o dată ca să fie sigur. Cu două gloanţe în cap,

prizonierul nu se mai mişcă. Nu le mai rămânea decât să scoată tubul şi să astupe gaura ca să obţină un mormânt foarte convenabil.

Palestinianul îşi continuă „turul”, executându-i şi pe ceilalţi doi prizonieri.

Apoi se întoarseră la cabană şi băură ceai. Urmă un moment delicat.

— Am nevoie de material, anunţă Talal Abu Saniyeh. Pe urmă trec prin Liban şi vreau să profit de ocazie ca să-l dau unei celule aflate în pregătire.

— Cunoşti drumul, spuse palestinianul. Poftim cheile, ia ce-ţi trebuie, dar scrie-mi pe caiet lista obiectelor.

Talal Abu Saniyeh se duse la depozitul cu material militar păzit de doi bărbaţi. Ştia exact ce voia: explozibil, un detonator şi un sistem de aprindere care funcţiona cu ajutorul unui telefon mobil.

Găsi repede totul, strecură materialele în servietă, notă pe caiet ce anume luase şi ieşi.

Acum avea la dispoziţie ceea ce-i trebuia pentru a îndeplini misiunea încredinţată de Mossad.

În ajun se dusese să se plimbe cu motocicleta, terminându-şi periplul în satul lui Ali Douba. Situaţia era cea descrisă de ofiţerul lui de caz. Identificase chiar şi brutăria de unde şoferul sirian urma să cumpere *manakish*[16].

Era într-adevăr posibil un atentat în scurtul interval de timp în care maşina lui Ali Douba rămânea nesupravegheată.

La fel ca în cazul lichidării lui Imad Mugnieh, realizată la Damasc, acţiunea era îndrăzneaţă, dar nu imposibilă. Bineînţeles că existau întotdeauna

16 Un fel de pizze mici cu cimbru şi măsline.

elemente neaşteptate, dar, în principiu, nu-i va lua mai mult de câteva secunde să plaseze explozibilul sub maşina lui Ali Douba în absenţa şoferului.

Când va avea loc explozia, Talal Abu Saniyeh va fi deja departe şi nu va exista nicio dovadă că el comisese atentatul.

Mai rămânea de rezolvat o singură problemă: ascunderea materialului înainte de plecarea din Siria. Trebuia să-l poată recupera la viitoarea călătorie. La urma urmei, nu avea decât o posibilitate: o ascunzătoare cât mai aproape de locul atacului.

După ce-i înapoie cheile responsabilului taberei, se îndreptă cu motocicleta spre As Sanamayn. Era un pic încordat: dacă-l percheziţionau la vreun punct de control, ar fi fost o catastrofa.

Ar fi trebuit să explice destinaţia explozibilului şi a detonatorului. În Siria, Hamas-ul nu comitea atentate.

Ajungând la As Sanamayn, se învârti mult timp înainte de a descoperi ceea ce căuta.

O biserică!

Mai mulţi creştini locuiau în sat şi îşi aveau propriul lăcaş de cult.

Minorităţile religioase din Siria nu puneau niciun fel de probleme, creştinii aflându-se dintotdeauna acolo.

După ce parcă motocicleta, se duse pe jos spre biserica din fericire deschisă.

Era goală.

Mirosul de tămâie avu asupra lui un efect ciudat. Fiind un musulman pios, se simţea nelalocul lui în acest lăcaş de cult străin, ca să nu spunem ostil.

Cercetă toate cotloanele şi descoperi în cele din urmă, în spatele unui vechi confesional, un spaţiu în care putea strecura, între zid şi peretele de lemn, explozibilul Semtex, detonatorul şi sistemul de aprindere cu ceas.

Imediat după ce sfârşi această operaţiune, apăru un preot care-l întrebă dacă avea nevoie de ceva.

Talal Abu Saniyeh îl asigură că nu, explicându-i că, nefiind din sat, dorea doar să se roage câteva clipe în această biserică.

— Mergi în pace, fiule, încheie preotul. Uşa Casei Domnului îţi este întotdeauna deschisă.

Palestinianul ieşi afară uşurat. Totul era în ordine. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să primească de la ofiţerul de caz cei 10.000 de dolari şi să-i trimită familiei.

După ce fusese recrutat de Mossad, trăise un fel de vis în stare de trezie, nefăcându-şi planuri, ştiind doar că viaţa lui se putea sfârşi în orice moment.

Numai că-şi iubea sora ca pe ochii din cap şi ştia că, dacă-şi asuma toate aceste riscuri, îi putea prelungi ei viaţa. Fără să-şi facă iluzii. Dacă i se întâmpla ceva, israelienii i-ar fi oprit tratamentul fără să stea pe gânduri.

Prin urmare, trebuia să rămână în viaţă cât mai mult timp posibil.

Încălecă motocicleta şi porni pe drumul spre Damasc. Provinciile siriene păreau liniştite, chiar dacă, din depărtare, răzbăteau până la el zgomotele unor explozii ori împuşcături.

La intrarea în oraş dădu peste un punct de control unde i se examinară cu meticulozitate actele. Sirienilor nu le plăceau deloc palestinienii şi se

temeau de ei. După percheziţie, i s-a găsit, bineînţeles, pistolul.

A urmat o nouă discuţie.

A trebuit să explice că, în calitate de responsabil al Hamas-ului, era vizat de israelieni şi, ca atare, purtarea unei arme se impunea de la sine. A fost obligat să sune la Mukhabarat. În fine, după o oră, l-au lăsat să plece cu arma pe care i-o înregistraseră cu grijă.

Lui Talal Abu Saniyeh îi tremurau mâinile. Dacă explozibilul ar fi fost găsit asupra lui, nu ar fi putut spune ce voia să facă cu el.

S-ar fi ales praful de planul israelienilor.

Ajuns la Damasc, se opri la o cafenea ca să bea o băutură gazoasă. Încă o dată, fusese la un pas de catastrofă.

De-abia aştepta să plece din Siria, unde simţea că se sufocă.

*

Tarak Sahlab se afla la volanul unei maşini cu numere libaneze. Opri la stopul de pe bulevardul Professor Wafic Sinna, înainte de hotelul Four Seasons. În stânga, un alt drum ducea în port, apoi bulevardul continua de-a lungul coastei. Sirianul se întoarse spre Ali Dehza, aşezat lângă el.

Era un specialist în explozibili care făcea parte din personalul ambasadei Siriei.

Cele două maşini aduse din Aanjar erau în parcare. Nu vor ieşi de aici decât pentru a fi poziţionate la locul atentatului după ce vor fi mai întâi „condiţionate” într-un garaj.

Sirianul trecu mai departe şi-i spuse tovarăşului său:

— Fii atent la intrarea de la Four Seasons!

Pe trotuar, doi angajaţi dotaţi cu un detector de explozibili inspectau toate maşinile care opreau în faţa hotelului.

Tarak Sahlab depăşi hotelul şi o luă pe o stradă laterală cu sens unic, perpendiculară pe bulevardul Minet El Hosn. Parcă lângă trotuar, la vreo cincizeci de metri de Four Seasons.

— Maşinile clienţilor care folosesc „parcarea cu valet", explică Tarak Sahlab, ies din subteranul din stânga intrării şi se opresc în faţa gheretei. Pe urmă, părăsind hotelul, sunt obligate să meargă pe Professor Wafic Sinna spre est. Nu se poate coti într-o altă direcţie din cauza parapetului central. Prin urmare, vehiculele care vor să se îndrepte spre vest, către Phoenicia sau St-Georges, trebuie să mai meargă câteva sute de metri până la următorul semafor, de unde se pot întoarce. Deci, maşina trebuie poziţionată acolo unde am oprit. Oricare ar fi ieşirea din Four Seasons folosită de şofer, va trebui să treacă prin faţa ei. Aici staţionarea este interzisă, dar există câteva magazine de lux, iar clienţii lor parchează totuşi lângă trotuar. Poliţia n-a protestat niciodată.

Porniră din nou, continuându-şi drumul până la următorul semafor pentru a se putea întoarce pe cealaltă bandă a bulevardului Professor Wafic Sinna, dincolo de parapetul central.

Merseră mai departe, spre St-Georges, acolo unde se încheiase viaţa lui Rafie Hariri. O statuie de bronz înălţată pe porţiunea triunghiulară din mijloc

amintea de acest lucru.

Maşina lui Malko nefiind blindată, era nevoie de o încărcătură de explozibil ceva mai mică pentru a-l lichida fără să sară în aer tot cartierul.

— Aş vrea să mai trecem o dată, ceru specialistul în explozibili. Trebuie să măsor distanţele.

— De câţi oameni ai nevoie?

— Cred că de unul singur, adică de mine. Folosind telefonul mobil, am o rază de acţiune de două sute de metri. O să supraveghez ieşirea din hotel de pe celălalt trotuar al bulevardului Professor Wafic Sinna.

Îngrijorat, Tarak Sahlab se întoarse spre el.

— E riscant. O să te duci acolo pe jos?

— Nu, cu maşina. O s-o las în parcarea subterană din port. În orice caz, o să am şi o motocicletă în apropiere şi o să fac schimb. O să-mi trebuiască şi un dispozitiv de protecţie în cazul în care o să fiu urmărit. O maşină cu doi fraţi care să-i blocheze pe urmăritori.

— Crezi c-o să meargă? întrebă Tarak Sahlab cu o oarecare nelinişte.

— Am făcut şi treburi mai dificile, răspunse modest sirianul.

Pe vremea marelui val de maşini-capcană, el îi instruise pe tehnicienii Hezbollah-ului.

— Când poţi să dai lovitura?

— De mâine încolo.

— *Yallah!* îl aprobă Tarak Sahlab. Hai să mergem la masă.

Era în culmea fericirii. Oamenii care-l supravegheau pe agentul CIA reperaseră cuplul de „baby-sitteri” care nu se despărţea de el. Erau nişte

indivizi cu înfăţişare redutabilă, bine antrenaţi şi înarmaţi. Asta îi dădea „ţintei” sale un sentiment de siguranţă.

Numai că aici se aflau în Beirut şi nimic nu rezista unei maşini-capcană folosite inteligent.

Agentul Malko Linge îşi va da seama de asta atunci când va fi prea târziu, aşa cum se întâmplase cu mulţi alţii înaintea lui. Începând cu Rafie Hariri.

Capitolul XII

Mitt Rawley îi întinse lui Malko un plic lipit cu scotch.

— Poftim cei 10.000 de dolari pentru palestinian, spuse el. Sper că vor folosi la ceva. Nu am prea mare încredere în acest Talal Abu Saniyeh. Chiar dacă este o cârtiţă a Mossad-ului.

Malko puse plicul în buzunar.

— E doar un „stimulent”, preciză el. Israelienii sunt cei care-l „au la mână”, nu noi, prin intermediul tratamentului administrat surorii lui bolnave de cancer şi al fratelui din închisoare. Cei 10.000 de dolari nu sunt decât o primă pentru o misiune extrem de dificilă. Nu uita că pentru acest palestinian şi eu sunt tot un israelian.

— Oricum, nu avem de ales, conchise şeful staţiei CIA din Beirut. Cum crezi că-l putem contacta în timp ce trece prin aeroport?

— Deocamdată, n-am nici cea mai mică idee, mărturisi Malko. Ştiu că soseşte la Damasc cu maşina şi că n-o să fie singur. Cred că el o să preia iniţiativa. O să supraveghez în special îmbarcarea la zborul spre Egipt sperând să se apropie de mine.

— Ar fi mai bine să-ţi cumperi un bilet pentru Cairo, remarcă americanul. În cazul în care aici contactul eşuează.

— E o soluţie, recunoscu Malko, însă una periculoasă. Sirienii verifică toate zborurile. E posibil să prindă de veste şi să-şi pună întrebări. Dacă fac legătura şi Talal Abu Saniyeh e deconspirat, se alege praful de toată operaţiunea, în cel mai rău caz, o să mă contacteze prin căsuţa vocală din Cipru. Securitatea nu trebuie pusă în primejdie.

— Cum doreşti, conchise americanul.

Era nervos. Manevra imaginată de israelieni era atât de întortocheată, încât totul părea riscant.

— Trebuie să te duci la aeroport după ce te-ai asigurat că ţi-au pierdut urma, îi recomandă Mitt Rawley.

— Absolut.

*

Cei doi agenţi ai Mukhabarat-ului sirian începură să se neliniştească. Cu trei ore în urmă, îl urmăriseră pe Malko până la intrarea pe drumul care ducea pe colina Akwar. Niciun elicopter nu decolase din ambasadă şi nici nu exista o altă ieşire.

Evident că mai multe maşini cu geamuri fumurii plecaseră între timp şi era foarte posibil să se afle într-una dintre ele. După ce-şi lăsase gărzile de corp pe poziţii.

Un agent apelă telefonul criptat al şefului său de la ambasada Siriei. Acesta nu păru îngrijorat.

— Nu cred că e ceva grav, îl linişti el. Probabil că aşteaptă un elicopter. Nu-l lăsa să-ţi scape. În orice

caz, în două zile se termină totul.

După eliminarea agentului CIA, americanilor le va lua ceva timp pentru reorganizarea dispozitivului.

Brusc, agentul scoase o exclamaţie de surpriză:

— Uite-l!

Tocmai văzuse Mercedes-ul celui pe care-l urmărea depăşind punctul de control al puşcaşilor marini. Trecu prin faţa lor şi-l zări pe şofer, lângă el una dintre gărzile de corp, iar cealaltă în spate, alături de un bărbat a cărui faţă nu reuşi s-o distingă prea bine.

*

Mitt Rawley primi un SMS pe care-l citi imediat.

— Gata! îl anunţă el pe Malko. Au plecat pe urmele maşinii tale. Agentul CIA care se afla pe o motocicletă la intersecţia dintre drumul spre Akwar şi autostrada către Tripoli luă în primire maşina sirienilor. În automobilul urmărit de aceştia se găseau într-adevăr cele două „gorile” şi un şofer. Numai că bărbatul de pe bancheta din spate nu era Malko, ci un ofiţer al staţiei.

Maşina coti la stânga, îndreptându-se spre Beirut.

— Poţi pleca! îi transmise Mitt Rawley.

Pregătise pentru Malko una dintre maşinile „neutre” ale staţiei, cu numere libaneze, care trecea total neobservată. Asta-i dădea posibilitatea s-o lase în parcarea aeroportului unde trebuia să se întâlnească cu Talal Abu Saniyeh.

Malko ieşi în parcare şi se instala la volanul unui Volkswagen verde. Avea suficient timp la dispoziţie, dar nu voia să rişte nimic.

Lăsase dinadins Glock-ul 27 în Mercedes. La aeroport n-avea nevoie de el.

Talal Abu Saniyeh nu era un duşman.

În principiu.

*

Vechiul Audi 4 trecu de frontiera libaneză şi porni pe drumul spre Bekaa. În mai puţin de două ore vor fi la Beirut. Talal Abu Saniyeh se uită la ceas, ascunzându-şi nervozitatea. Hafez Salim, bărbatul de lângă el, membru al Hamas-ului, era un prosirian convins şi conducea antena din Damasc. De asemenea, mai controla şi legăturile lui Khaled Meshall cu autorităţile siriene.

Trebuiau să se despartă la aeroportul din Beirut. Hafez Salim urma să ia avionul spre Doha pentru a-i duce un mesaj şefului Hamas-ului, în timp ce Talal Abu Saniyeh avea să plece din Cairo spre el-Arish pentru a se întoarce în Gaza.

Singura problemă: avionul spre Doha decola la treisprezece şi patruzeci de minute, la o oră după cel pentru Cairo. Prin urmare, era posibil ca Hafez Salim să rămână cu el până în ultima clipă.

Bineînţeles că acesta nu-l supraveghea pe Talal, însă o veche obişnuinţă căpătată în clandestinitate îl făcea extrem de bănuitor. Nu trebuia să se îndoiască niciun moment de legătura cu agentul Mossad-ului.

Maşina intră pe interminabila linie dreaptă spre Zahle.

Talal Abu Saniyeh respira cu greutate. Îi ura pe israelieni şi nu se gândea decât la sora lui. Ştiind că

viaţa ei depindea de el, nu putea dezerta tocmai acum. Existenţa lui n-ar mai fi avut niciun sens. Hafez Salim se întoarse spre el:

— Dacă totul merge bine, avem timp să mâncăm ceva la aeroport.

— E o idee bună, îl aprobă palestinianul.

Se gândi la dificultăţile care-l aşteptau. Aproape că regreta faptul că ceruse 10.000 de dolari de care n-avea nevoie pentru el însuşi, ci numai pentru a le face un bine surorii şi fratelui său.

Îşi aminti o clipă de cei trei oameni pe care-i executase cu mâna sa la Damasc. Îşi spuse că, dacă se întâmpla vreo nenorocire, el va fi cel care se va trezi sub pământ, aşteptând să-i fie decisă soarta. Iar într-o zi. Un membru al Hamas-ului va veni şi-i va trage un glonţ în cap fără să stea pe gânduri, aşa cum procedase şi el.

Ăsta era războiul.

*

Lungă sala de aşteptare a aeroportului din Beirut era la fel de aglomerată ca de obicei. În partea dreaptă, un şir de pasageri aştepta să treacă de punctul de control şi să ajungă în zona de îmbarcare.

Malko se aşeză la coadă, târând după el o valiză pe rotile plină cu tot felul de lucruri pentru a trece neobservat. În aeroport, un om cu mâinile goale se făcea repede remarcat.

Scoase din buzunar biletul de Amman pe care-l luase de la ambasadă. Poliţistul nu verifica decât destinaţia, aşa că era suficient să ai un bilet şi un

paşaport pentru a trece de barajul de securitate, zona următoare fiind rezervată pasagerilor.

Valiza sa parcurse tunelul fără probleme, iar Malko ajunse în faţa porţilor de îmbarcare.

Cea pentru Egyptair nici măcar nu era deschisă.

Malko mai merse puţin şi se aşeză lângă un chioşc de ziare, punând valiza în faţa lui. Un pasager printre atâţia alţii. Era puţin probabil ca agenţii sirieni să dea buzna aici. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-l aştepte pe Talal Abu Saniyeh şi să se roage.

*

Maşina sirienilor se târa pe serpentinele care coborau spre Beirut, prinsă într-un ambuteiaj monstruos. Talal Abu Saniyeh se uită nervos la ceas:

— O să ratez avionul! exclamă el.

Hafez Salim nu se impacientă.

— Vino cu mine la Doha…

— Nu pot, trebuie să fiu mâine devreme la el-Arish. Or să vină după mine.

Asta nu era singura cauză a nervozităţii lui. Dacă ajungea în ultima clipă, nu mai avea cum să ia legătura cu agentul Mossad-ului. Cu condiţia ca acesta să nu comită cumva vreo imprudenţă! Se simţi scăldat într-o sudoare rece.

*

Malko avea un nod în stomac. Îmbarcarea la zborul pentru Egipt începuse demult. Mai rămăsese un sfert de oră până la închiderea porţii.

Nici urmă de Talal Abu Saniyeh...

După înregistrare, pasagerii ajungeau la controlul imigrărilor. Doar cei care posedau un bilet de îmbarcare treceau mai departe. Iar Malko nu avea aşa ceva. Bineînţeles că-şi putea lua unul de la Jordanian Airlines. Numai că, după aceea, nu va pleca şi risca să fie supus unui control.

În plus, era posibil să-l rateze pe palestinian.

Nu mai rămăseseră decât vreo şase călători în faţa porţii de îmbarcare a companiei egiptene. Deodată, zări doi bărbaţi care se îndreptau în viteză spre zona de înregistrare.

Unul dintre ei era Talal Abu Saniyeh, iar celălalt un necunoscut.

Malko le observă mişcările. În câteva minute, palestinianul intră în posesia biletului de îmbarcare, apoi se aşează la coada pentru Imigrări, însoţit în continuare de tovarăşul său.

Imposibil de abordat. Malko se ridică şi se postă ca din întâmplare într-un şir paralel cu cel în care Talal Abu Saniyeh şi însoţitorul său stăteau de vorbă. Rândul lui nu înainta deloc din cauza unui poliţist de la Imigrări extrem de chiţibuşar. Malko nu-i scăpa din ochi pe cei doi bărbaţi de la coada vecină.

În câteva minute, Talal Abu Saniyeh va dispărea definitiv. Întreaga operaţiune pusă la cale de CIA avea să întârzie câteva zile.

Brusc, văzu că palestinianul şi celălalt bărbat se îmbrăţişează şi se sărută pe obraz de trei ori. După câteva clipe, necunoscutul ieşi din rând şi se depărtă. Malko îl văzu îndreptându-se spre unul dintre restaurante, apoi dispăru din raza lui vizuală.

Deocamdată, nu zărea decât spatele lui Talal Abu

Saniyeh aflat la mai mulţi metri în faţa lui. Palestinianul nu părea să-l caute. În fine, se întoarse şi privirile li se încrucişară. Cu toate acestea, palestinianul nu reacţionă, întorcându-se din nou cu spatele, ca şi cum nu l-ar fi văzut pe Malko!

Acesta nu ezită. Părăsind rândul, se strecură în cel alăturat. Era şi timpul: Talal Abu Saniyeh nu mai avea pe nimeni în faţă.

Malko îşi făcu loc până la el şi, zâmbind, i se adresă în engleză:

— O să pierd avionul. Rândul celălalt nu înaintează deloc!

Din fericire, orientalii sunt de felul lor pasivi: nicio persoană din spate nu părea deranjată că Malko o luase înainte. Talal Abu Saniyeh îi adresă un surâs vag. Nu prea mai aveau timp.

— A mers totul bine? întrebă Malko cu o voce monotonă.

Palestinianul aprobă din cap.

Acum erau unul lângă altul. Malko scoase plicul cu cei 10.000 de dolari şi îl îndesă practic în mâna palestinianului. Degetele acestuia se strânseră, apoi îl strecură în buzunar. Totul durase douăzeci de secunde...

Brusc, Talal Abu Saniyeh îl îmbrăţişă pe Malko în stil oriental, sărutându-l pe amândoi obrajii. Ca doi prieteni care se despart. Îi şopti câteva cuvinte la ureche:

— Mă întorc la Damasc peste patru zile. Totul este pregătit.

Se despărţi de Malko şi se îndreptă spre ghişeul cu geam al Imigrărilor, punând paşaportul pe marginea tejghelei.

Cu mişcări fireşti, Malko ieşi din rând şi se întoarse la locul lui, fără să privească în urmă.

Ajungând la capătul şirului, se uită totuşi în spate, însă palestinianul dispăruse. Peste câteva minute va zbura spre Egipt.

În patru zile, soarta lui Ali Douba va fi pecetluită, permiţându-i să abordeze partea a doua a operaţiunii, cea mai dificilă: intrarea în arenă a generalului Abdallah al-Qadam, o altă „cârtiţă” siriană a Mossad-ului.

Capitolul XIII

Adnan Hakim, agentul sirian, tresări. Stând de pază în faţa hotelului Four Seasons, văzu cum agentul CIA Malko Linge coboară dintr-un Chevrolet cu numere de corp diplomatic. Or, el fusese convins că acesta se întorsese *deja* la hotel cu maşina sa acum o oră, împreună cu cele două „gorile”.

Ceva era putred. Malko Linge intră în hotel ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar Chevrolet-ul plecă mai departe. Frustrat, sirianul fierbea de furie. Malko Linge îi dusese de nas! Având cu siguranţă un motiv serios.

Prima reacţie a fost să-l sune pe şeful lui, apoi se răzgândi. Din cauza greşelii sale, risca în cel mai bun caz o muştruluială teribilă, iar în cel mai rău o chemare la Damasc.

Asta-i putea aduce o mulţime de neplăceri.

În cele din urmă, hotărî să păstreze tăcerea. Şeful lui îi spusese că totul se va termina în două zile, aşa că de ce să-şi mai spargă capul degeaba?

Agentul CIA apăru din nou, însoţit de gorilele sale.

Se duseră la Mercedes şi demarară spre Piaţa Martirilor. Apoi o luară pe bulevardul Charles Hélou şi ceva mai târziu ajunseră la ambasada SUA.

Totul reintrase în normal, mai puţin cele trei ore lipsă din timpul petrecut de Malko Linge nu se ştie unde. Ce făcuse el în acea perioadă cât lipsise de la hotel?

*

Mitt Rawley se simţea uşurat: contactul dintre Malko şi Talal Abu Saniyeh avusese loc.

— O să-l sun pe Tamir pe linia securizată ca să-i povestesc cele întâmplate, propuse el. Aşa că n-o să mai fie nevoie să ne ducem până în Cipru. Am primit instrucţiuni de la Langley şi trebuie să reducem călătoriile cu elicopterul, costă prea mult.

Nu-l găsi pe Tamir Pardo. O voce anonimă îi promise că o să-l sune în ora următoare. Brusc, Mitt Rawley decise să se mai destindă puţin. Îl duse pe Malko pe terasa biroului său şi îşi aprinse un trabuc.

— Ai veşti din Siria? întrebă Malko.

— Da, lucrurile nu s-au prea mişcat, Sirienii continuă să facă curăţenie. Nu mai există focare insurecţionale importante, însă sunt încă departe de a câştiga partida. Qatarul şi Arabia Saudită nu renunţă niciodată. Au bani şi pot trece diverse materiale prin Irak. Opinia publică internaţională continuă să fie împotriva lui Bashar. Trebuie să i se dea un os de ros. Un nou preşedinte ar fi perfect, mai ales unul sprijinit de noi şi de Liga Arabă.

— Liga Arabă? se miră Malko, eu credeam că e înverşunată împotriva lui Bashar.

Americanul suflă fumul trabucului şi zâmbi.

— În aparenţă. Numai că Irakul deţine preşedinţia timp de şase luni. Asta schimbă total datele problemei. Guvernul irakian este foarte favorabil Iranului, aliatul Siriei. Dacă li se prezintă o soluţie „convenabilă”, o vor susţine, iar saudiţii vor trebui să le închidă gura.

Tocmai voia să-şi continue discursul atunci când secretara îşi strecură capul pe uşa terasei.

— Domnul Pardo la telefon.

Şeful Mossad-ului părea bine dispus, deşi vorbea cu o oarecare prudenţă. Nu împărtăşea încrederea deplină a americanilor în eficienţa bruiajului.

După ce ascultă raportul lui Malko, rosti câteva cuvinte care se doreau de felicitare.

— L-ai învârtit bine pe degete, spuse el. Cred c-o să facă ce i-ai cerut. E foarte motivat. Aş vrea totuşi să nu-l pierdem pe drum…

Acelaşi umor israelian.

— Poate că o să fie timp şi pentru activarea celei de-a doua persoane, sugeră Mitt Rawley prin intermediul difuzorului.

Urmă o tăcere, apoi Tamir Pardo declară pe un ton sec:

— Să aşteptăm sfârşitul primei faze. Vă propun o întâlnire după aceea, în locul obişnuit. Ce urmează e şi mai complicat. Cred că vom primi veşti în acelaşi timp. Dacă nu se întâmplă nimic, ar trebui să reanalizăm situaţia.

Mereu optimist. După ce încheie convorbirea cu israelianul, Mitt Rawley se întoarse spre Malko ceva mai potolit.

— Sper că nu ne coace ceva! Părea cam distant.

— E prudent! îl corectă austriacul, care-i cunoştea bine pe israelieni. Şi are dreptate: e inutil să începi faza B înainte ca faza A să fie îndeplinită. Nu uita, chiar dacă lui Talal îi reuşeşte lovitura, există decizii pe care numai puterea siriană le poate lua. De pildă, numirea înlocuitorului lui Ali Douba în Comitetul Militar Baasist. În afacerea asta noi jucăm totul pe o ipoteză israeliană. Iar ei s-au mai înşelat şi în trecut. N-avem decât să aşteptăm în linişte. E frumos afară. Profită de vreme.

*

Naeh Jna se uita îndoioşată la valurile care se spărgeau de ţărm mai jos de restaurantul Samy din Jounieh. Malko urmase sfatul lui Mitt Rawley. Aşteptând acţiunea lui Talal Abu Saniyeh, se destindea. De data aceasta, vânzătoarea magazinului Nassar nu se mai codise să accepte invitaţia lui la cină. Îl rugă doar să treacă pe la ea pe-acasă să se schimbe.

— E foarte frumos aici, remarcă ea. Nu ştiam locul. Eu nu am maşină, iar prietenii mei nu prea stau bine cu banii.

Avea o ţinută islamică „îmbunătăţită”. O tunică lungă de mătase neagră, foarte mulată, cu un decolteu adânc în formă de V, şi pantaloni asortaţi, la fel de strâmţi. Nici măcar cele două straturi de material nu reuşeau să-i atenueze curba feselor.

Întoarse capul spre masa vecină unde se instalaseră Chris Jones şi Milton Brabeck. Aceştia supravegheau sala şi intrarea din spatele marelui bar central.

— Stau cu tine mereu? întrebă ea.

— Pentru asta se află aici, spuse Malko. După tot ce s-a întâmplat, e mai bine să fim prudenţi.

Chipul lui Naeh Jna se posomorî.

— E adevărat. Aproape că uitasem că doamna Farah a murit. Nu era deloc o femeie rea.

Li se aduse la masă un biban enorm în crustă de sare. Femeia aproape că bătu din palme de bucurie! Ochii îi străluceau: era vizibil fericită. Privirile li se încrucişară, iar ea îşi puse mâna cu unghii lungi peste cea a lui Malko.

— Mă bucur să sunt aici cu tine, spuse ea, chiar dacă nu pentru mult timp.

Privirea lui Malko îi parcurse trupul zvelt şi simţi cum i se trezeşte dorinţa.

În fond, şi el profita de acest interludiu. Avea o viaţă prea periculoasă ca să nu savureze toate momentele de destindere oferite de destin.

Carpe diem.

N-o să se însoare cu Naeh Jna, probabil că n-o s-o mai vadă niciodată, dar deocamdată nu era decât un bărbat care dorea o femeie fermecătoare, gata să-i cedeze. Mâine va fi o altă zi.

Se uită spre masa celor doi „baby-sitteri” care o sorbeau din ochi pe Naeh Jna. Când întâlniră privirea lui Malko, îşi băgară imediat nasul în farfurie.

*

— Câţi ani crezi că are? îl întrebă Milton Brabeck pe Chris Jones.

Acesta clătină din cap.

— Îţi faci rău singur. Încă nu te-ai obişnuit? Prinţul

dibuieşte întotdeauna femei de vis care-i cad în braţe. Şi asta e ca toate celelalte. Poate un pic mai tânără.

— Eu n-aş îndrăzni, oftă Milton Brabeck. Ar fi de parc-aş comite un atentat la pudoare...

Chris Jones rânji.

— Linişteşte-te, n-o s-o violeze. Dacă eu m-aş apropia de o fată ca asta, ar chema poliţia.

— Ai văzut ce fese are! suspină visător cealaltă „gorilă”. Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să-i facă.

Ca să se mai calmeze, bău o înghiţitură zdravănă de Pepsi-Cola. De-abia se atinseseră de aperitive, însă peştele le părea familiar, doar că avea un nume diferit.

Milton Brabeck tresări.

— Hei! Tu vezi ce se-ntâmplă?

Tocmai intraseră în restaurant două namile cu capetele rase, îmbrăcate cu haine largi şi jeanşi, care aruncau în jur priviri sfredelitoare. Discret, Chris Jones puse mâna pe pistolul automat MP5 cu pat pliant pe care-l aşezase pe scaunul de alături şi-l acoperise cu un şervet. Nou-veniţii se opriseră pe loc şi inspectau sala. Când i-au văzut pe Chris Jones şi Milton Brabeck, au făcut o pauză.

Şi ei aveau instinctele lor.

În cele din urmă, s-au dat la o parte şi au lăsat să treacă un bărbat masiv cu haină de piele, escortat de o femeie gătită şi plină de botox, înaltă, cu pieptul scos în faţă, care mergea ondulându-şi şoldurile. În spatele lor, alţi doi indivizi fioroşi încheiau plutonul.

Patronul întâmpină cu căldură grupul şi-l conduse cu toate gesturile de respect posibile în celălalt

capăt al restaurantului.

— Bun, nu-i pentru noi! conchise Chris Jones.

Nu ştia că, după cincisprezece ani de război şi 100.000 de morţi, Liban-ul rămăsese o ţară violentă şi că cei care scăpaseră cu viaţă în urma unui atentat îşi luau toate precauţiile posibile.

— Mă întreb ce căutăm noi aici? oftă Milton Brabeck care se sufoca din cauza vestei din kevlar capabilă să oprească proiectilele trase cu un Kalaşnikov.

— Îl păzim pe prinţ! exclamă Chris Jones. Nu se ştie niciodată. În alte misiuni nu am fost întotdeauna inutili.

Era adevărat că aveau deja la activ un palmares destul de impresionant. Răufăcătorii pe care-i lichidaseră ar fi putut umple un mic cimitir de ţară.

Se pregăteau să-şi savureze cafelele atunci când îl văzură pe Malko ridicându-se de la masă şi escortând-o pe Naeh Jna care părea mai îndrăgostită ca oricând.

Chris Jones bău rapid cafeaua şi se fripse, iar Milton Brabeck remarcă sarcastic:

— Cred că în următoarele ore n-o să-şi asume multe riscuri. În afară de epuizare...

Chris Jones îi aruncă o privire severă.

— Dacă ai fost cu o damă ca asta, ai fi mâncat-o cu fulgi cu tot.

La Four Seasons ocupau două camere învecinate cu cea a lui Malko.

*

Când Malko, la volanul maşinii, îşi strecură mâna între picioarele lui Naeh Jna, femeia îşi depărtă uşor

coapsele, invitându-l s-o mângâie. Degetele lui alunecară până la sexul ascuns de pantaloni, gesturile sale fiind însă reţinute: în spate, Chris şi Milton îşi ţineau respiraţia.

Era pentru prima dată când avea cu Naeh Jna o relaţie calmă şi nu o descărcare sexuală brutală.

Cu ochii închişi, femeia se lăsă în voia lui, fără să se jeneze de cele două „gorile” care încercau din răsputeri să se uite *numai* la drum. Îi luă mâna şi i-o strecură pe sub elasticul pantalonului, pe piele. Respiraţia i se accelerase şi începuse să-şi onduleze şoldurile.

În spate, cei doi americani încetaseră practic să mai respire. Din fericire, circulaţia era fluidă, aşa că supliciul lor nu dură prea mult.

Traversând holul hotelului, Naeh Jna părea că pluteşte. În lift, se lipi de Malko şi-l sărută violent.

După ce ajunseră în cameră, se debarasă de tunică şi rămase într-un sutien negru. Se lungi pe pat şi-şi scoase pantalonii trăgându-i de-a lungul picioarelor interminabile. Malko îi veni de hac sutienului, iar femeia îl dezbrăcă, uitându-se lung la sexul lui. Apoi se aplecă, îngenunchind astfel încât Malko s-o poată mângâia în timp ce ea îi cuprinse sexul cu gura.

Când îl abandonă ca să se aşeze în patru labe pe pat, Malko nu-şi mai putea lua ochii de la fesele halucinante care contrastau puternic cu şoldurile zvelte.

Visul imposibil al oricărui bărbat demn de această titulatură.

La fel ca prima dată, Naeh Jna îi apucă sexul cu mâna şi-l ghidă cu un gest sigur.

Se înfipse între fesele ei de parcă i-ar fi pătruns în vagin. Naeh Jna începu să se onduleze sub el, mângâindu-se singură cu furie.

În cele din urmă, Malko o prinse cu mâinile de şoldurile zvelte şi împinse atât de violent, încât femeia scoase un ţipăt. Un ţipăt şi un val de plăcere care-i declanşă lui Malko aceeaşi senzaţie.

Rămaseră lipiţi unul de altul, apoi Naeh Jna se mişcă.

— Vrei să te întorci acasă? întrebă Malko.

— Nu, răspunse ea, i-am spus mamei că o să dorm la o prietenă. Dacă nu te deranjează, aş prefera să rămân la tine.

Se îndreptă spre baie. După câteva minute, se întoarse şi-i făcu toaleta lui Malko cu o mănuşă umezită. Apoi adormi în braţele lui.

*

Chris Jones dăduse tare sonorul televizorului ca să nu audă ţipetele de plăcere din camera alăturată. Îi era imposibil să doarmă. Se ridică din pat şi se duse să se uite la mare prin geamul ferestrei.

Nicio lumină.

Rareori trecea câte o maşină prin faţa hotelului. În ambele sensuri. Americanul zări deodată un microbuz alb care se opri la vreo cincizeci de metri după hotel, în faţa unui magazin. Şoferul coborî şi se îndreptă pe jos spre bulevardul Professor Wafic Sinna.

Americanul trase jaluzelele. Zgomotele din camera alăturată încetaseră. Îşi spuse că poate acum o să adoarmă.

Capitolul XIV

Lumina zilei îl trezi pe Malko. În ajun, întorcându-se în cameră cu Naeh Jna, uitase să tragă jaluzelele. Libaneza dormea lângă el, întoarsă cu spatele. Ca un copil mic. Se apropie uşor de ea pentru a-i simţi căldura trupului.

Puţin câte puţin, se lipi complet de corpul femeii. Contactul cu fesele ei calde şi extrem de bombate reuşi să-l excite.

Naeh Jna părea să doarmă mai departe, dar atunci când sexul lui Malko, lipit de fesele ei, începu să se mărească, reacţionă şi se trase şi mai aproape de el.

Malko îi strecură mâna de-a lungul pieptului, descoperind forma unui sân, şi începu să-l mângâie uşor până când simţi cum sfârcul se întăreşte sub degetele lui.

Fesele se ondulau încet, stârnindu-i dorinţa. Se gândi la seara din ajun, atunci când le violase cu atâta uşurinţă. De-acum, era excitat la maximum şi avea o singură idee: să străpungă din nou aceste fese minunate. Se mişcă puţin pentru a-şi plasa membrul tare în dreptul sfincterului lui Naeh Jna.

Aceasta se retrase, apoi se întoarse şi se ghemui cu faţa în braţele lui. Îi prinse sexul între degete şi începu să-l masturbeze uşor. Malko se gândi că urma să-l cuprindă din nou între buzele ei, însă femeia deschise ochii şi murmură:

— Vreau să fac dragoste cu tine...

Malko zâmbi.

— Tu singură mi-ai spus că vrei să rămâi virgină. A fost foarte bine aseară.

— Şi pentru mine, spuse Naeh Jna. Nu ştiu de ce, dar doresc să fiu a ta. Numai că trebuie să-mi dai o mie de dolari.

Observând surpriza din ochii lui Malko, îşi dezveli dinţii strălucitori şi preciză:

— Nu iau banii ca să fac dragoste cu tine. Doar că va trebui să mă duc la un chirurg plastician să-mi refacă himenul. Multe fete procedează aşa. Ăsta e preţul.

Era de o candoare dezarmantă.

— Nu-ţi face probleme. E ca şi cum i-ai avea.

Un zâmbet de încântare lumină faţa femeii. Se întoarse pe spate, cu picioarele depărtate.

— Atunci, fă-o. Acum.

Îl trase spre ea, depărtând şi mai mult coapsele. Sexul lui Malko apăsă mucoasa fragilă. Fără să împingă prea tare.

Naeh desfăcu şi mai tare picioarele, încurajându-l. Pătrunse în ea câţiva centimetri şi simţi căldura sexului virgin care părea să-l aspire. Forţă uşor, simţi o rezistenţă şi se opri imediat.

Naeh gemea cu braţele încleştate de spatele lui Malko şi ochii închişi.

— Ah, ce bine el exclamă ea. *Yallah!*

Malko îşi încordă muşchii şi simţi iarăşi o rezistenţă. Unghiile lui Naeh Jna i se înfipseră în spinare. Apoi, după ce se plasă pe direcţia corectă, împinse din toate puterile. Himenul cedă deodată.

Naeh Jna scoase un ţipăt scurt şi îşi înfipse unghiile în carnea lui Malko. Acesta se retrase un pic, apoi se mai înfipse de două sau trei ori forţând de fiecare dată mai puţin.

Femeia respira greu, coapsele i se strânseră, iar

pântecul se deschise. Malko era extraordinar de excitat. Aproape fără să se mişte, ejaculă imediat.

Rămase nemişcat, copleşit de plăcerea care-i încordase pântecul.

Treptat, unghiile lui Naeh Jna se smulseră din spinarea lui. Când vru să se retragă, îl cuprinse cu braţele ca şi cum ar fi vrut să-l reţină în ea. Apoi deschise ochii şi-i spuse:

— M-a durut puţin, dar acum mi-e bine. Mai stai.

Închise din nou ochii, iar Malko avu impresia că adormise.

*

Era aproape ora unu.

Naeh Jna ieşi din baie înfăşurată într-un prosop. Se întorcea să facă dragoste din nou.

De data aceasta, în ambele feluri, iar Malko îşi dădu drumul între fesele ei ca un sălbatic, smulgându-i ţipete de plăcere. Orgasmul femeii era mai puternic aşa, încă nu se obişnuise cu cealaltă modalitate.

— Aş vrea să ne mai ducem la Samy, în Jounieh. O să dau telefon la magazin să le spun că sunt bolnavă.

Pentru ea era o zi mare.

Şi pentru Malko la fel.

Au coborât ceva mai târziu, iar la ieşirea din lift au dat peste Chris Jones şi Milton Brabeck instalaţi în fotoliile din hol, cu harnaşamentul pe ei, gata de luptă. Când se ridicară, scoaseră nişte clinchete metalice.

— Sper că aţi dormit bine! zise Milton Brabeck cu

o nuanţă ironică.

Ideea că şeful lor se zbenguise cu o femeie de vis până la ore imposibile, în timp ce lor li se urâse aşteptând şi bând Pepsi, îl umplea de amărăciune...

— Ne întoarcem în Jounieh, îi anunţă Malko. La Samy.

Ieşi primul şi ceru să-i fie adusă maşina, cele două „gorile” încadrându-l imediat. Deşi machiată discret, Naeh Jna era la fel de atrăgătoare, iar cei doi americani îşi dezlipeau cu greu privirile de pe trupul ei.

Brusc, Chris Jones rămase pe loc, uitându-se la ceva aflat dincolo de intersecţie. Mai multe maşini staţionau de-a lungul trotuarului.

Îngrijorat, „baby-sitterul” se întoarse spre Malko.

— Vezi microbuzul alb de lângă Chrysler, din faţa magazinului Porsche?

— Da, zise Malko. Ce-i cu el?

— N-am putut dormi azi-noapte şi m-am uitat pe fereastră. Tipul care-l conducea a plecat pe jos. E ciudat să aduci aici noaptea un microbuz... îmi dai voie să mă duc să mă uit?

— Bineînţeles, încuviinţă Malko, intrigat de remarca americanului.

„Gorilele” vedeau primejdii peste tot. Oricum, maşina lui încă nu fusese scoasă din parcare.

Chris Jones traversă strada şi dădu ocol microbuzului. La întoarcere, avea un aer îngrijorat.

— E maşina unui decorator! anunţă el. Cineva a pus în spatele parbrizului un anunţ în arabă.

Naeh Jna propuse imediat:

— Mă duc să văd ce scrie.

Când se întoarse, părea complet liniştită.

— E o maşină în pană, îi informă ea. Şoferul a pus anunţul ca să nu primească amendă.

Chris Jones se uită la Malko cu o expresie ciudată.

— L-am văzut venind aici azi-noapte. Nu părea deloc în pană. Şi pe urmă, un decorator lucrează noaptea?

Remarca „gorilei” nu era deloc prostească. Inima lui Malko începu să bată mai repede.

— Mă duc să mă mai uit o dată, propuse „gorila”.

— Nu, spuse Malko, poate fi periculos. Mai bine anunţăm poliţia.

Nu putea să-şi desprindă ochii de pe microbuzul alb.

Naeh Jna îl prinse de braţ cu blândeţe.

— Mergem la masă? Mi-e foame.

Mercedes-ul lui Malko sosi, iar ea se instală pe banchetă.

*

Sprijinit de balustrada de piatră din jurul imensului teren din faţa hotelului Four Seasons, pe celălalt trotuar al bulevardului Professor Wafic Sinna, Ali Dehza nu scăpa din ochi micul grup de sub copertina de la intrare.

În mâna vârâtă în buzunar strângea micul telefon mobil Nokia. Formase deja numărul şi era suficient să lanseze apelul pentru a declanşa explozia maşinii-capcană.

Nelinişti, asistase de la depărtare la verificarea făcută de Chris Jones care dăduse ocol microbuzului. Ce se întâmpla? Nimeni nu avea cum să bănuiască ceva. La Beirut nu mai explodaseră maşini-capcană

de ani de zile...

Se mai linişti un pic: femeia se urcase în Mercedes-ul agentului CIA. După declanşarea exploziei, el se va repezi în parcarea subterană a complexului Marina şi se va urca în propria lui maşină.

Misiune îndeplinită.

Puse vârful arătătorului pe tasta „Send”. Într-o fracţiune de secundă, era gata de atac.

*

— Stai aşa, îl atenţionă Chris Jones pe Malko, nu urca în maşină. E ceva suspect. Sunt însărcinat cu protecţia ta şi nu vreau să-mi asum niciun risc. Am cu ce să fac o verificare. Aşteaptă-mă aici.

Lăsându-l pe Malko sub paza lui Milton Brabeck, intră în hotel alergând.

Malko se întoarse spre unul dintre valeţii înarmaţi cu detectoare de explozibili, un fel de tije de oţel terminate cu un dispozitiv de ebonită neagră.

— Poţi să verifici maşina de acolo? întrebă el. Mi se pare suspectă.

Valetul se uită la microbuzul alb şi replică imediat:

— Nu am voie să mă îndepărtez de hotel, sir, spuse el. Maşina aia e prea departe. Dacă doriţi, pot să chem poliţia, o să vină foarte repede. Din fericire, la Beirut nu se mai petrec de multă vreme măgării, adăugă el cu un zâmbet liniştitor.

Malko nu insistă.

De altfel, Chris Jones tocmai ieşea din hotel cu un detector asemănător în mâna dreaptă.

Traversă intersecţia şi se apropie de microbuzul alb, apoi vârî tija de oţel sub el.

*

Ali Dehza rămăsese stană de piatră. Faptul că acel necunoscut vârâse sub maşina-capcană un detector de explozibili însemna că se alesese praful de operaţiunea lui. Mâna din buzunar i se crispă şi era cât pe-aci să declanşeze explozia.

Se abţinu în ultimul moment. Necunoscutul de lângă microbuz nu era persoana vizată. Făcu eforturi să-şi păstreze sângele rece. Poate că nu era decât o alarmă falsă.

*

Pârâitul detectorului de explozibili ajunse în câteva secunde la creierul lui Chris Jones.

Brusc, avu senzaţia că picioarele îi erau de plumb şi că nu se putea mişca. Se întoarse să-l strige pe Malko, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Bineînţeles că la antrenamente trăise această scenă, dar acum nu mai era vorba de o simulare. Dacă aparatul nu se înşela, microbuzul era o maşină infernală, gata să-l ucidă.

Rămase ţintuit locului, strângând în mână tija de oţel care scotea un trosnet mortal. Creierul îi spunea că trebuia să se îndepărteze, dar nu putea transmite ordinul la nivelul picioarelor.

*

Malko simţi un nod în stomac. Chiar şi de la cincizeci de metri, atitudinea lui Chris Jones părea

bizară: corpul i se încordase, detectorul rămăsese sub microbuz, iar el parcă se transformase într-o statuie de sare.

— La naiba! zise Malko printre dinţi.

Deschise portiera Mercedes-ului şi-i strigă lui Naeh Jna:

— Întoarce-te în hotel. Repede.

Apoi urlă din toţi rărunchii:

— Chris, vino înapoi!

De-abia atunci, mergând cu spatele, „gorila” începu să se îndepărteze de microbuzul alb, apropiindu-se de hotel. Malko se întoarse spre Milton Brabeck şi zise pe un ton neutru:

— Probabil că e o maşină-capcană. Cineva trebuie să declanşeze explozia. Uită-te în jurul hotelului. Eu anunţ poliţia.

Milton Brabeck îşi întoarse capul spre bulevard şi zări un bărbat care se grăbea spre parcarea complexului Marina.

— Drace!

„Gorila” se năpusti pe urmele lui, scoţând din toc un Magnum 357 cu o ţeavă lungă de şase degete. O armă tocmai bună pentru un crucişător. Fără să se teamă de maşinile care treceau în viteză pe bulevard, o luă la fugă după bărbatul care dispăruse în parcare.

Malko se duse la pupitrul valetului.

— Nu lăsa lumea să iasă din parcare. Anunţă-i pe cei de la FSI! Microbuzul alb este o maşină-capcană.

Chris Jones ajunse şi el, alb ca varul la faţă.

— *My God,* bolborosi el, am avut dreptate. Maşina aia e plină de explozibil.

Îşi pierduse toată siguranţa de sine.

Malko îl împinse în hotel. Valeţii mânau lumea înapoi prin cele trei uşi. Cel puţin patru persoane sunaseră după ajutor. Naeh Jna îl întrebă:

— Ce se-ntâmplă?

— Încă nu ştiu, răspunse Malko, cred că e vorba de o maşină-capcană. Îndepărtează-te de geamuri.

Curajoşi, valeţii ieşiseră în mijlocul străzii ca să blocheze circulaţia. Maşinile începuseră să se adune pe bulevard, de ambele laturi ale hotelului Four Seasons.

*

Milton Brabeck ajunse cu respiraţia tăiată în parcarea de la Marina. Mai multe maşini formaseră deja un şir, aşteptând să poată ieşi.

Americanul parcurse şirul cu pistolul 357 Magnum sub braţ, tară ca ocupanţii autovehiculelor să-l vadă. Familii şi cupluri. În ultima maşină observă un bărbat singur la volanul unui break roşu. Privirile li se încrucişară, însă Milton Brabeck nu-l recunoscu pe moment pe cel pe care-l văzuse fugind mai devreme.

Totuşi, ceva din expresia lui îl puse pe gânduri: îi era frică. Geamul portierei de pe partea şoferului coborî şi americanul zări brusc forma întunecată a unei arme îndreptate spre el!

Instinctiv, se lăsă jos, aşa cum învăţase la antrenament.

Urmară două împuşcături, iar gloanţele loviră pereţii de ciment. Bariera se ridică şi maşina roşie se năpusti pe rampă în timp de Milton Brabeck se ridica din nou în picioare.

În câteva secunde, automobilul va ajunge pe bulevardul Professor Wafic Sinna.

Capitolul XV

În momentul în care Milton Brabeck se ridică în picioare, maşina roşie urca rampa de la ieşirea din parcare. În câteva secunde, urma să dispară din raza vizuală a americanului. Ţinând arma cu ambele mâini, acesta ochi spatele vehiculului şi deschise focul, golind încărcătorul. Maşina roşie se izbi de unul dintre pereţii rampei.

Milton Brabeck puse în toc pistolul 357 Magnum, scoase de la gleznă un Colt mic şi se năpusti pe rampă printre ţipetele de groază ale celorlalţi automobilişti.

Maşina roşie nu luase foc. Şoferul era prăbuşit peste volan, iar o bucată din craniul lui fusese spulberată de gloanţe. Unul dintre proiectile i se înfipsese în ceafa, explodându-i în cutia craniană.

„Gorila” auzi afară sirenele maşinilor de poliţie şi se aşează pe bordura de piatră.

*

Circulaţia fusese oprită pe ambele sensuri ale bulevardului Professor Wafic Sinna, de o parte şi de alta a hotelului Four Seasons. Poliţiştii îndepărtaseră toate maşinile parcate în zonă. Nu mai rămăsese lângă trotuar decât microbuzul alb detectat de Chris Jones.

Dincolo de barierele ridicate de poliţie se strânseseră zeci de ziarişti, carele de reportaj ale

televiziunilor sosind fără încetare la faţa locului. De multă vreme nu mai fusese găsită în Beirut o maşină-capcană, iar acest incident trezea amintiri foarte neplăcute.

O echipă de genişti, ajutată de un robot, încerca să dezamorseze microbuzul alb.

Însoţit de cei doi „baby-sitteri”, Malko se retrăsese într-un capăt al holului de la Four Seasons păzit de câţiva oameni de la FSI. O altă echipă îl interoga pe Milton Brabeck. Generalul Ashraf Rifi apăru şi el, înconjurat de câţiva ofiţeri, şi se duse direct la Malko.

Avea un aer îngrijorat.

— Ar fi putut fi un atentat cu consecinţe foarte grave! declară el. Maşina-capcană a fost poziţionată astfel încât să distrugă un anumit automobil care ieşea din hotel. Evident că nu putem lega tentativa de dumneavoastră. Totuşi, am verificat lista clienţilor şi nu am găsit nicio „ţintă” posibilă.

— Dar microbuzul? întrebă Malko.

— A fost furat din Bekaa acum câteva săptămâni. Asta nu va duce nicăieri. În Beirut există zeci de echipe capabile să pună la cale un asemenea atentat.

— Şi explozibilul?

— Semtex. Sunt tone peste tot. Fără vigilenţa omului dumneavoastră, aţi fi plecat din hotel, iar maşina ar fi fost distrusă după câţiva metri, în microbuzul alb există aproape o sută de kilograme de explozibil.

Malko nu răspunse. Regăsea Beirutul sălbatic pe care-l cunoscuse în mai multe dăţi. Loviturile veneau fără niciun avertisment, cu un sânge rece şi

un cinism absolut. Se gândi la Naeh Jna care se refugiase în camera lui. O să-şi aducă aminte multă vreme de prima dată când făcuse dragoste. O trimisese sus înainte de sosirea poliţiştilor şi nimeni nu-i pusese niciun fel de întrebări.

— Mai rămâne omul doborât de garda dumneavoastră de corp, continuă generalul Rifi. Era înarmat cu un pistol automat Taurus. Nu putem stabili proveniența lui.

— Un libanez?

— Nu, un sirian stabilit demult la Beirut. Lucra într-un supermarket de pe Bordj Hammoud. Nu avea cazier. O să vedem ce rezultă în urma anchetei. S-a găsit în buzunarul lui un telefon mobil prin care urma să fie detonat explozibilul. Aşteptăm dezamorsarea bombei pentru a-l testa, dar pun rămăşag că el e cel care trebuia să arunce în aer microbuzul.

Se uită fix la Malko:

— Aveţi idee cine ar fi vrut să vă omoare?

— Nu, răspunse Malko. Cred că e ceva legat de Siria. Acum cincisprezece zile am scăpat din mâinile lor graţie oamenilor dumneavoastră.

Ashraf Rifi nu răspunse. Nu părea prea convins. Dispozitivul era prea complicat pentru o simplă răzbunare.

— Nu pot face altceva decât să vă dau un sfat, spuse el. Plecaţi din Beirut, nu mă simt în stare să vă asigur protecţia. Eu însumi trebuie să fiu atent. Evenimentele din Siria au trezit la viaţă demonii.

— Mulţumesc pentru sfat, zise Malko. Ţineţimă la curent cu rezultatul anchetei.

În momentul în care generalul libanez se ridică,

apăru în hol şi Mitt Rawley, escortat de câteva gărzi de corp. Numai Cherokee-ul său blindat trecuse de barajele poliţiei. Schimbă câteva cuvinte cu şeful FSI şi se întoarse spre Malko.

— Cred că nu ai mâncat de prânz. Te conduc la ambasadă. Trebuie să stăm de vorbă. Lasă-ţi maşina aici.

*

Aflat în biroul lui din Ambasada Siriei la Beirut, Tarak Sahlab era muncit de gânduri negre. Ce se întâmplase? îşi dăduse silinţa să pună la cale o operaţiune care nu avea cum să eşueze.

Intervenise însă ceva ce-i rămânea necunoscut. Cineva reperase maşina-capcană şi dăduse alarma.

Din fericire, Ali Dehza, omul care trebuia să declanşeze explozia, era mort şi nu mai avea cum să vorbească. Ancheta legată de el nu va duce nicăieri. Existau sute de indivizi ca el în Liban, gata să dea o mână de ajutor agenţilor sirieni pentru câteva bancnote şi garanţia că familia lor rămasă în Siria nu va întâmpina nicio neplăcere.

Problema rămânea însă nerezolvată. Agentul CIA era în viaţă, iar superiorii lui nu ştiau de ce. Ceea ce se petrecuse cu două săptămâni în urmă însemna că americanii pregăteau o lovitură împotriva Siriei. Trebuia să afle în ce consta această lovitură, altfel era posibil ca Damascul să reacţioneze cu cruzimea obişnuită.

Supravegherea lui Malko Linge devenea şi mai delicată. Nu se punea problema ca agenţii sirieni să iasă în faţă. O dată în plus, trebuia tratat cu

Hezbollah-ul care va tergiversa lucrurile: nu voia să-şi bată joc de viitor, deoarece nimeni nu putea garanta supravieţuirea regimului Bashar al-Assad. Dacă acesta ar dispărea, Hezbollah-ul ar fi ca un peşte scos din apă, aşa că nu avea niciun interes să-şi facă prea mulţi duşmani.

*

— Sunt turbaţi! exclamă Mitt Rawley. Faptul că şi-au asumat riscul unei maşini-capcană înseamnă că ţin morţiş să te elimine.

Malko obiectă:

— Nu crezi că au vrut să-şi repare greşeala de data trecută?

Americanul clătină din cap.

— Sirienii nu acţionează aşa. Nu-şi asumă riscuri decât cu un motiv precis, nu ca să se răzbune. Vor să te elimine pentru că-i deranjezi. Să sperăm că „baby-sitterii" sunt de-ajuns ca să te protejeze. Nicio veste de la Talal Abu Saniyeh?

— Nimic, răspunse Malko. Trebuie să fie în Gaza. Pe urmă pleacă în Siria, via Cairo, sau poate în Cipru. Ar fi riscant să încerc să-l contactez. Dacă se ţine de cuvânt, îl va elimina pe Ali Douba într-una din zilele următoare.

— *Cross our fingers*[17], spuse simplu Mitt Rawley.

*

— Mergem în oraş, le spuse Malko celor două „gorile".

17 Să-i ţinem pumnii.

— Ţi se pare prudent? se nelinişti Milton Brabeck. Maşina asta nici măcar nu e blindată.

— Voi sunteţi blindajul meu. N-o să mai fie încă un atentat cu maşină-capcană, îl asigură Malko.

Din cauza aglomeraţiei le trebui o oră să ajungă pe strada Verdun.

— Rămâneţi pe poziţii în hol, le ceru Malko şi intră în galeria de la Holiday Inn.

Naeh Jna era singură în magazin. Paznicul îi deschise imediat uşa. Femeia păru uşurată să-l vadă pe Malko şi-l întrebă în şoaptă:

— Maşina-capcană era pentru tine? Toate posturile de radio şi de televiziune vorbesc despre asta.

Părea îngrozită. Malko decise să n-o mintă.

— Cred că era pentru mine, mărturisi el. Ar fi bine să nu ne mai vedem o vreme. E posibil să încerce din nou…

— Cine?

— Nu ştiu, recunoscu Malko, dar există la Beirut nişte oameni care-mi vor pielea.

— Sirienii?

— Poate.

Femeia îl fixă cu o nouă ardoare.

— Nu-i nimic, zise ea, putem continua să ne vedem. Aici suntem obişnuiţi cu pericolul.

Totul indica faptul că se îndrăgostise de el. Malko o prinse de mână.

— Bine, atunci în seara asta mergem împreună la masă.

Malko n-o sărută din cauza paznicului, dar privirea pe care o schimbară tăcea cât toate săruturile din lume. Când ieşi din magazin, Chris Jones şi Milton

Brabeck îl măsurară din cap până-n picioare.

Milton Brabeck clătină din cap dezaprobator.

— Prinţe, eşti incorigibil. Nu-ţi dai seama că, fără Chris, acum ai fi fost bucăţi într-un sac de plastic?

— Ştiu, recunoscu Malko, dar trebuie să ne trăim viaţa. *Carpe diem.* Chiar aşa, totul se poate termina într-o clipă.

Se întoarseră la Four Seasons pe Cornişă. Cei doi americani, vigilenţi şi încorsetaţi în vestele antiglonţ, pândeau toate maşinile care-i depăşeau. Din fericire, la Beirut nu existau prea multe motociclete, vehiculele preferate de asasini.

Intrând în holul de la Four Seasons, Malko zări imediat o siluetă cunoscută tolănită într-un fotoliu: generalul Murad Trabulsi, cu ochelari negri.

Libanezul îl întâmpină cu obişnuitul său zâmbet.

— Dragul meu prieten, spuse el, vreau să te felicit că ai scăpat din această grea încercare. La Beirut nu se vorbeşte decât despre asta.

— Oare vreuna dintre cele şaptesprezece urechi ale tale a auzit ceva important? întrebă Malko.

— Hai să mâncăm o prăjitură, propuse libanezul.

Se aşezară în partea din spate a holului, unde au fost serviţi cu produse de patiserie. O fată blondă cu o rochie de lână uşoară veni să se fâţâie în jurul lor. Nimic special, în afară de nişte fese care-ţi luau ochii. Schimbă un zâmbet vag cu Murad Trabulsi.

— O cunoşti? întrebă Malko.

Generalul râse pe înfundate.

— E o târfa marocană care vine aici de fiecare dată când se ţine un congres cu lume din Golf. Ai văzut ce fiind are? O plătesc cu 5.000 de dolari ca s-o sodomizeze şi o ţin minte toată viaţa.

Femeia se dusese să se aşeze cuminte pe locul ei, cu ochii plecaţi şi picioarele încrucişate, privind totuşi provocator printre pleoapele pe jumătate închise. Stând jos, prezenta ceva mai puţin interes.

Murad Trabulsi atacă tarta cu căpşuni şi se aplecă spre Malko.

— Am venit să-ţi transmit un mesaj din partea Hezbollah-ului. Vor să ştii că nu au avut niciun amestec în ceea ce s-a petrecut astăzi.

— De ce vor să se delimiteze neapărat?

Generalul libanez pufni din nou în râs.

— Nu prea se simt în apele lor... Cu Damascul sunt în relaţii bune, dar se gândesc la viitor. Adică la americani... Aşa că nu vor face nimic împotriva ta... Asta-i tot, acum te las.

*

Talal Abu Saniyeh trecu de graniţa dintre Gaza şi Egipt. O maşină îl aştepta ca să-l ducă la el-Arish.

De acolo pleca la Cairo. Se simţea uşurat pentru că-i dăduse cei 10.000 de dolari unui văr, fiind astfel sigur că vor ajunge la sora şi la fratele lui.

În acelaşi timp, observând cum postul de frontieră rămânea în urmă, se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată. De la Cairo pleca la Damasc, unde trebuia să execute ordinele Mossad-ului. Adică să-l lichideze pe Ali Douba. Era destul de obişnuit cu viaţa clandestină pentru a şti că genul acesta de atentat comporta întotdeauna anumite riscuri. Din păcate, era prins între ciocan şi nicovală.

Va avea timp s-o vadă pe prietena lui a doua zi, apoi, sâmbătă seara, poate că va lua avionul spre

Damasc.

Duminică dimineaţă va recupera dispozitivul ascuns în biserică, va acţiona şi se va face nevăzut.

În timp ce se îndrepta spre Sinai, îi blestemă în gând pe israelieni.

Nu avea nimic cu Ali Douba, dar dacă-l lăsa să trăiască, sora lui avea să moară.

Capitolul XVI

Timpul părea să se fi oprit în loc.

Se scurseseră patru zile de la atentatul cu maşină-capcană împotriva lui Malko. Bineînţeles că ancheta nu descoperise nimic. Nici în privinţa vehiculului, nici în a celui care ar fi trebuit să declanşeze explozia. Era genul de anchetă care, la Beirut, se înfunda în nisipuri mişcătoare sau ajungea să fie uitată.

Malko făcea curse între Four Seasons, ambasada americană şi câteva restaurante. Din fericire, Naeh Jna era lângă el... în acest moment, după ce făcuseră dragoste, stătea lungită cu trupul lipit de al lui Malko şi capul sprijinit de umărul lui. La fel ca în fiecare seară. Ceea ce-i deprima destul demult pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck.

Femeia părea să fi încheiat un târg cu familia ei: o dată la două zile îşi petrecea noaptea cu Malko şi pleca la magazin direct de la Four Seasons.

Mobilul lui Malko începu să sune.

S-au dat lupte în Alep, îl anunţă Mitt Rawley. Destul de violente. Cu artilerie şi blindate.

— Ce să însemne asta?

— Că există interes pentru reuşita operaţiunii! zise

sobru americanul. Situaţia e departe de a fi stabilizată. Bashar n-are de ce să se teamă că va fi asediat de rebeli în palatul lui, dar îi pot complica existenţa. Se poate ajunge la o destabilizare totală a ţării.

— Asta-i tot?

— Nu, în fiecare zi Bashar îl calcă-n picioare pe bătrânul Kofi Annan care a primit o misiune imposibilă. Bashar nu va pune capăt luptei decât după ce şi ultimul duşman va fi mort. A ameninţat Turcia că-i va înarma pe kurzii din PKK dacă nu încetează să-l atace.

— Şi israelienii? întrebă Malko.

— Ai zice că trăiesc pe o altă planetă. Sunt ca nişte jucători de poker, reci ca şerpii.

— Deocamdată, nu e nimic de făcut, conchise Malko. Nici măcar nu sunt sigur că Talal Abu Saniyeh o să mă sune. Dacă reuşeşte ce i-am cerut, vom afla o dată cu toată lumea.

*

Ali Douba, care de obicei stătea la taclale cu şoferul în timp ce se îndreptau spre sat, nu deschisese deloc gura după plecarea de la Preşedinţie.

Aproape că trântise uşa în urma lui!

O comportare extrem de neobişnuită din partea lui.

Bashar al-Assad îl convocase pentru a-i cere părerea despre situaţia creată, iar Ali Douba avusese impertinenţa să-i sugereze să-l mai menajeze pe Kofi Annan, aruncându-i câteva firimituri şi întrerupând provizoriu represiunea.

Privirea preşedintelui sirian sclipise de mânie, bătuse cu pumnul în masă, lucru care nu se întâmpla niciodată, şi izbucnise:

— Şi tu eşti gata să mă trădezi? N-ai fi îndrăznit niciodată să vorbeşti aşa cu tatăl meu. Dacă încetez să-i mai omor pe câinii ăia, se vor simţi şi mai puternici! Vor veni la Damasc să mă înfrunte. Trebuie lichidaţi până la ultimul înainte să vorbească cu câinele ăla de culoare de la ONU.

Ali Douba încasase totul fără să crâcnească, apoi remarcase simplu:

— L-am slujit pe tatăl tău cu o fidelitate totală timp de douăzeci de ani. Am revenit aici pentru că am simţit că situaţia devenise dificilă. Trebuie să mă asculţi, să linişteşti opinia internaţională şi să câştigi timp. Pe urmă poţi termina curăţenia pe care ai început-o.

Ceva mai calm, Bashar al-Assad spusese brusc:

— Nu mă tem de nimic, ruşii şi iranienii n-or să mă abandoneze. Iar dacă turcii vor să mă trădeze, o să fac un prăpăd în ţara lor încât or să regrete rapid.

Ali Douba nu mai avusese chef să continue discuţia. Se ridicase şi declarase:

— Tu eşti preşedintele, aşa că faci ce crezi că e bine.

Apoi ieşise din biroul lui Bashar al-Assad care nu-l chemase înapoi.

Ali Douba nu-l apreciase niciodată pe fiul lui Hafez al-Assad, însă raporturile lor fuseseră corecte până atunci. Era prima lor înfruntare.

În cele din urmă, îşi chemase şoferul şi părăsise Preşedinţia pe singurul drum care cobora dealul Ash Shahil unde se înălţa „cuibul de vultur” al lui Bashar

al-Assad.

Ajungând la reşedinţa sa, se duse mai întâi în birou, apoi la garsoniera sa, aflată într-o altă parte a proprietăţii. Ceru un ceai cu mult zahăr, se înfăşură într-o *djellaba* şi se întinse pe perne. Pentru a-şi schimba gândurile, deschise televizorul şi se uită la Al Jazeera, fascinat imediat de frumuseţea spectaculoasă a prezentatoarei. Nu-i asculta vorbele, hipnotizat de chipul ei perfect. Aveai impresia că postul din Qatar îşi alegea prezentatoarele după un singur criteriu, frumuseţea.

Ali Douba nu-şi putea desprinde privirea de pe ecran.

Femeia asta îl emoţionase. Puse mâna pe telefonul interior, îşi chemă majordomul şi-i ordonă:

— Spune-i lui Rasna să vină la mine.

Era o mică iordaniană angajată ca bonă, al cărei trup îl sedusese. La şaptezeci şi şase de ani nu mai avea o viaţă sexuală foarte activă, refuzând să cedeze ispitei de a lua Viagra, dar încă îi mai plăcea carnea proaspătă.

Rasna apăru după câteva clipe, în picioarele goale, cu părul ascuns sub un şal şi purtând un veşmânt mulat pe corp şi plin de nasturi. Se înclină adânc în faţa lui Ali Douba şi rămase în picioare în mijlocul încăperii.

Îi era frică de el. Generalul sirian o chemă cu un gest scurt.

Mica iordaniană se supuse şi se aşeză turceşte lângă stăpânul ei. Fără să scape din priviri ecranul televizorului, acesta îi desfăcu abil toţi nasturii tunicii, dezvelindu-i sânii mici şi tari. Începu să-i mângâie pieptul, mâncând-o din ochi pe

prezentatoarea de la Al Jazeera, şi simţi cum nervozitatea îi dispare.

Cu bustul drept, Rasna se lăsă în voia lui. Degetele lui Ali Douba îi parcurgeau liniile pieptului aşa cum un sculptor îşi explorează opera.

Unul dintre cele trei telefoane de pe consolă începu să sune. Ali Douba identifică imediat soneria. Puţini erau cei care aveau acest număr şi trebuia să răspundă chiar dacă nu era afişat apelantul.

Recunoscu pe loc vocea lui Bashar al-Assad. Gravă şi calmă.

— Eşti singur, Ali? întrebă el.

— O să fiu imediat, răspunse Ali Douba.

Îşi luă mâna de pe tânăra iordaniană şi-i ordonă în şoaptă:

— *Rouh!*[18]

Fata sări de pe divan şi dispăru fără să-şi mai încheie nasturii tunicii. Ali Douba îşi reluă convorbirea.

— Acum sunt singur.

— Ştiu cât de mult te aprecia tatăl meu, spuse preşedintele sirian, şi eu te preţuiesc în aceeaşi măsură. M-am lăsat dus de val şi-mi pare rău.

— *Ya'ni*[19]*.* Nu sunt supărat pe tine, afirmă Ali Douba. Ştiu că în momentul de faţă eşti supus unei presiuni puternice.

Era uimit că Bashar găsise timp să-l sune.

Acesta continuă:

— Odihneşte-te. O să mai discutăm duminică. Poate că ai dreptate până la urmă.

După ce închise telefonul, Ali Douba rămase culcat

18 Du-te!
19 Bine.

pe perne o vreme, reflectând şi jucându-se cu mărgelele de chihlimbar ale *mashabei* sale.

Era pentru prima dată când Bashar al-Assad îl suna după accesul de furie de la Preşedinţie.

Şi pentru prima oară când îi cerea scuze.

Evident că Ali Douba era mult mai în vârstă ca el, dar acest amănunt nu reprezenta un element de care Bashar al-Assad să ţină seama. După părerea lui, preşedintele Siriei stăpânea deopotrivă asupra tinerilor şi bătrânilor.

Mărgelele de chihlimbar alunecau fără zgomot între degetele lui Ali Douba, iar în minte îi apăru clar o ipoteză. Acest telefon era un mesaj indirect. Un fel de îndepărtare prevenitoare pe care trebuia s-o descifreze. Dacă, în loc să se ducă la Preşedinţie, rămânea la el acasă, trimiţându-i lui Bashar un mesaj care însemna că, fiind obosit, se retrăgea din afaceri, totul avea să fie în ordine.

Dacă adopta o altă atitudine, îşi risca viaţa.

Ce păcat că Mohamed Makhlouf murise! Coordonatorul Mukhabarat-ului îi fusese un apropiat şi ar fi putut să-i dea un sfat. Nu avea aceleaşi relaţii şi cu succesorul lui.

Ali Douba ciuguli câteva boabe de strugure şi le mestecă încet. Trebuia să ia o decizie: era prea bătrân pentru a ceda unui şantaj. Nu mai avea chef să se poarte servil, nu şi la şaptezeci şi şase de ani. Se va duce la Damasc duminică dimineaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Oricare ar fi fost consecinţele acestei sfidări.

*

Manaf Abu Wahel nu fusese uimit de convocarea din ziua de vineri. Întâlnirea cu Bashar al-Assad urma să aibă loc nu la palatul de pe colina Ash Shahil, ci în casa familiei, unde locuia mama lui şi unde preşedintele îşi petrecea weekendurile împreună cu soţia sa. Era o clădire de piatră înconjurată de o grădină cu peluze împănate cu mine antipersonale, păzită de membrii de încredere ai Gărzii Prezidenţiale. Aici se simţea mai în siguranţă decât la palat. Un mic elicopter Robinson cu patru locuri aştepta în spatele casei, oferind acces la terenul din Anneitra, unde se afla un aparat de zbor mai mare. O linie telefonică criptată şi securizată făcea legătura cu fratele lui, Maher, care-i putea veni în ajutor în câteva minute.

Fără să-i pună niciun fel de întrebări, un ofiţer lipsit de expresie îl conduse pe Manaf Abu Wahel într-un salonaş care mirosea a fistic şi a tămâie. Fără a-i pune nicio întrebare, habar n-avea că vizitatorul era de-acum unul dintre cei mai puternici oameni din Siria, dar avea un ordin scris de la preşedinte să-l lase să intre în Sfânta Sfintelor.

Manaf Abu Wahel nu aşteptă mult. Bashar al-Assad apăru uşor gârbovit ca întotdeauna, fără cravată, purtând un costum albastru în dungi bine croit. După perioada petrecută la Londra prinsese gust pentru croitorii de marcă.

Liniştea din casă era totală, ca şi cum n-ar fi fost locuită.

O servitoare aduse ceaiul, iar Manaf Abu Wahel aşteptă răbdător ca preşedintele să deschidă discuţia.

— Ai vreo problemă deosebită? întrebă amabil

Bashar al-Assad.

Manaf Abu Wahel fusese multă vreme secretarul lui particular şi îl ştia fidel regimului. Cam aşa cum îi fuseseră lui Adolf Hitler înalţii demnitari din SS. I se putea cere orice.

Bashar al-Assad îl lăsă să-şi înmoaie buzele în ceai, apoi spuse:

— O să iau o decizie dificilă, dar necesară. Trebuie să strângem rândurile.

Fără să-şi arate sentimentele, musafirul ascultă detaliile acestei decizii. Asta era meseria lui. Când i se păru că Bashar a terminat, înclină capul şi rosti fără niciun alt comentariu:

— Va fi aşa cum doreşti.

Preşedintele nu-i mulţumi: aşa funcţiona statul de peste patruzeci de ani. Altfel, dinastia al-Assad ar fi ajuns de multă vreme la coşul de gunoi al istoriei. De la prima lovitură de stat de pe 8 martie 1963, care adusese la putere Partidul Ba'as, sinonim cu „libertate", aşa decurgeau lucrurile.

Bashar al-Assad îl întrebă de familia lui, apoi se ridică şi-l conduse până la uşa dinspre grădină.

— Dumnezeu să te aibă în pază! zise el la despărţire.

Întorcându-se la Mercedes-ul blindat, Manaf Abu Wahel îşi spuse că nu prea avea mult la dispoziţie pentru a organiza execuţia lui Ali Douba.

Capitolul XVII

Talal Abu Saniyeh se trezise cu un nod în stomac. Calculase totul la secundă. După ce făcu un duş, se duse să-l vadă pe responsabilul taberei pentru a-l preveni.

— Plec la Damasc. O să fiu acolo pe la amiază.

Interlocutorul său nu era surprins. Întorcându-se din Gaza, probabil că palestinianul avea anumite lucruri să-i comunice lui Ali Mamluk, şeful Securităţii de Stat, care controla legăturile cu grupările nonsiriene stabilite în Siria, în special cu Hamas-ul. După plecarea lui Khaled Meshall în Qatar, raporturile se răciseră şi mai mult, însă sirienii nu voiau să facă ceva care să alunge Hamas-ul.

Talal Abu Saniyeh încălecă motocicleta şi ieşi din tabără în direcţia Damasc. Era obligat să traverseze oraşul pentru a ajunge la şoseaua nr. 5 unde se afla satul lui Ali Douba.

A fost oprit de mai multe ori la punctele de control ale armatei siriene. Soldaţii erau vizibil nervoşi. Se felicită în gând că nu avea nimic compromiţător asupra lui. Îi explicară că erau în căutarea unor dezertori care se alăturaseră armatei siriene libere. Aceştia schimbaseră câteva focuri cu o patrulă a armatei tegulate în cartierul Al-Mazzah.

Nici măcar Damascul nu mai era un loc sigur.

Îi luă vreo douăzeci de minute ca să ajungă în satul As Sanamayn şi să oprească în faţa bisericuţei unde-şi ascunsese dispozitivul infernal.

Slavă Domnului, uşa micului lăcaş de cult era deschisă. Lăsă motocicleta la poalele treptelor şi intră în naos.

Nici ţipenie: creştinii nu veneau decât la slujbe. Doar o singură femeie se ruga pe un scăunel de rugăciune. Talal Abu Saniyeh ajunse la confesional şi se uită în jur. Linişte deplină.

Inima îi bătu repede atunci când strecură mâna între confesional şi perete pentru a-şi recupera

pachetul.

Când îl apucă cu degetele, încercă două sentimente contradictorii. Mai întâi, unul de uşurare când realiză că nu-l furase nimeni, apoi o senzaţie de nelinişte deoarece de-acum trebuia să meargă până la capăt... Strecură pachetul sub haină şi ieşi afară din biserica unde nu se simţea deloc în largul lui.

Motocicleta îl aştepta în acelaşi loc, aşa că porni spre centrul satului. Brutăria era deschisă. Continuă drumul până la locuinţa lui Ali Douba: poarta era închisă. Apoi se întoarse şi se opri la vreo treizeci de metri de brutărie. Se duse pe jos până la magazin şi intră.

Cumpără plăcinte cu miere de la vânzătoarea care-i aruncă o privire interesată. Cu faţa lui emaciată, barba bine tăiată şi privirea sfredelitoare, Talal Abu Saniyeh avea mult farmec.

Ieşi din brutărie şi se întoarse la motocicletă. Sprijinindu-se de şa, începu să mănânce plăcintele. Calculul îi spunea că maşina lui Ali Douba trebuia să sosească peste două sau trei minute. Şoferul va merge până la brutărie, va parca dincolo de staţia autobuzului şi se va duce să cumpere *manakish.* Şeful lui le va devora în timpul călătoriei până la Damasc. Un obicei la care, potrivit israelienilor, nu renunţa niciodată.

Sprijinit de motocicletă, Talal Abu Saniyeh părea un tânăr care mânca înainte de a se duce la serviciu.

Aproape îşi terminase plăcintele atunci când apăru Chryslerul albastru. Maşina înconjură piaţa şi se opri puţin după brutărie.

Talal Abu Saniyeh se afla deja pe şaua motocicletei. Aşteptă ca şoferul să iasă din automobil şi să se îndrepte fără grabă spre brutărie.

Apoi demară. După o sută de metri, opri chiar în spatele Chrysler-ului, coborî şi se ghemui ca şi cum şi-ar fi verificat motocicleta. În acelaşi timp, scoase de sub haină încărcătura de explozibil, întinse braţul şi, cu un gest rapid, lipi Semtexul sub rezervorul de benzină.

Urmă un declic sec: magnetul se lipise de învelişul metalic al rezervorului. Talal Abu Saniyeh pipăi câteva secunde şi găsi cu vârful degetelor micul detonator în formă de comutator. Îl lăsă în jos, iar ceasul porni: cincisprezece minute.

Apoi se ridică, se uită în jur şi porni la drum spre Damasc cu un nod în gât.

Slavă Domnului că mai câştigase câţiva ani de viaţă pentru sora lui.

*

Kamal Eddine supraveghea piaţeta cu ajutorul unui binoclu. Era postat la ieşirea din sat într-un microbuz fără vârstă şi fără culoare. Văzuse sosind Chrysler-ul, apoi şoferul coborâse pentru a intra în brutărie. Până acum, totul decursese aşa cum era prevăzut. Dar mai apăruse şi un element în plus, un motociclist care se oprise în spatele maşinii şi meşterea ceva la motor. În situaţia în care Kamal Eddine ar fi fost un cetăţean obişnuit, nu i-ar fi acordat atenţie, numai că, de câţiva ani, era şeful unei mici echipe de asasini care opera la ordinele Mukhabarat-ului lui Ali Mamluk. Pierduse şirul

execuţiilor mai mult sau mai puţin discrete duse la bun sfârşit pentru superiorul său.

Uneori, nici măcar nu cunoştea identitatea celor pe care-i executa. Nu era treaba lui. La cincizeci şi cinci de ani, cu părul grizonant, fără barbă, cu faţa brăzdată de riduri, îmbrăcat de regulă cu o geacă veche de piele şi jeanşi, avea aerul unui şef de şantier. Încălţările uşoare îi permiteau să se deplaseze fără zgomot şi, de asemenea, avea vicii puţine. Din când în când, o narghilea cu haşiş şi o târfa. Graţie poziţiei sale, obţinuse burse pentru cei doi fii care învăţau la Academia Militară.

Asta era mândria lui cea mai mare.

Cu câteva secunde înainte ca şoferul lui Ali Douba să iasă din brutărie cu un pachet în mână şi să urce în Chrysler, motociclistul se ridică şi se sui în şa.

Kamal Eddine puse pune pe staţia radio:

— Pregătiţi-vă, ordonă el.

Peste aproximativ cinci minute, Ali Douba va ieşi din reşedinţa sa şi se va îndrepta spre Damasc. Având în vedere timpul scurt pe care-l avusese la dispoziţie pentru organizarea atentatului, Kamal Eddine nu reuşise să pună la cale decât o acţiune mai puţin sofisticată, însă eficientă. Un Mercedes vechi aştepta ceva mai jos, pe şoseaua către Damasc, cu patru oameni în el.

Vor lăsa Chrysler-ul să treacă mai departe, îl vor urmări şi-l vor durui cu două puşti mitralieră. Dacă nu va fi suficient, aveau în dotare şi un RPG7, însă Chrysler-ul nu era blindat.

Atentatul va fi atribuit insurecţiei care folosise deja maşini-capcană şi trăsese asupra unor personaje oficiale. Asasinarea lui Ali Douba, un om

în vârstă, ale cărui crime fuseseră uitate de lume, va consolida poziţia lui Bashar.

O operaţiune cu dublu efect.

Motociclistul ajunse la nivelul „submarinului”. Kamal Eddine zări în fugă profilul acestuia: un bărbat tânăr, cu barbă şi o faţă descărnată. Nimic ieşit din comun. Mecanic, îşi notă numărul motocicletei înainte de a-şi relua pânda.

Ali Douba întârzia.

Minutele se scurgeau unul după altul, iar Kamal Eddine începu să intre în panică. Avea oroare să se întoarcă la Centrală fără să-şi fi îndeplinit misiunea.

În fine, botul Chrysler-ului albastru apăru la intrarea în piaţetă. Când trecu prin faţa „submarinului” lui Kamal Eddine, acesta zări pe bancheta din spate un bărbat care mânca.

Ali Douba îşi respecta tabieturile.

Puse mâna pe staţia radio şi spuse grăbit:

— Ajunge la voi cam în trei minute.

Coborî şi se urcă în cabina microbuzului, adresându-i-se şoferului:

— *Yallah!*

Va ajunge la timp pentru a verifica moartea ţintei sale. Pe urmă, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să redacteze raportul.

*

Talal Abu Saniyeh avea impresia că pieptul lui umplut cu oxigen îl va face să-şi ia zborul. Misiunea reuşise! Acum, israelienii îl vor lăsa în pace o vreme. Peste două zile va părăsi Damascul şi se va duce în Egipt sau Gaza.

Era atât de bucuros, încât îi venea să meargă în zigzag pe şosea.

Deodată, auzi în spate o explozie înfundată. Drumul nu-i permitea să vadă ce se întâmplase, dar se gândi că nu putea fi altceva decât bomba lui: sincronizarea se potrivea exact.

Cu un gest maşinal, acceleră.

*

Şoferul vechiului Mercedes cenuşiu înjură printre dinţi: un camion se intercalase între el şi Chrysler-ul lui Ali Douba, împiedicându-l să se apropie de ţintă. Slavă Domnului că mai aveau de mers vreo douăzeci de minute până la Damasc.

În sfârşit, urmă o linie dreaptă şi se angajă în depăşire. Chrysler-ul dispăru după următorul viraj. Şoferul Mercedes-ului acceleră şi mai mult şi le spuse celor doi bărbaţi din dreapta sa:

— Sunteţi gata?

— *Aiwa!* răspunseră aceştia în cor.

Fiecare ţinea pe genunchi un Kalaşnikov. Un RPG fusese aşezat pe podea.

Şoferul acceleră, trecu de curbă şi văzu Chrysler-ul cam la două sute de metri în faţa lui. Mări viteza, iar cei doi bărbaţi coborâră geamurile portierelor. Pentru că Ali Douba nu avea niciun fel de escortă în afara şoferului, operaţiunea nu prezenta riscuri.

Distanţa faţă de Chrysler se micşora văzând cu ochii. Cei doi asasini îşi armară puştile-mitralieră. Şoseaua era pustie, condiţiile dovedindu-se perfecte.

Brusc, şoferul văzu cum partea din spate a maşinii

albastre se ridică de parcă drumul ar fi fost denivelat!

Aproape imediat, o jerbă de flăcări izbucni de sub Chrysler, se întinse rapid, iar maşina fu înghiţită de un nor brăzdat de nuanţe de roşu şi negru.

În acelaşi timp, bubuitura deflagraţiei ajunse la Mercedes-ul agenţilor şi unda de şoc le zgâlţâi maşina.

În faţa lor, Chrysler-ul se răsturnă pe marginea drumului. Totul era o masă de flăcări şi un fum gros se ridica spre cer.

Din maşină nu ieşi nimeni.

Mercedes-ul opri la vreo zece metri în spatele vehiculului care ardea. Unul dintre cei doi bărbaţi încercă să se apropie, însă căldura era prea puternică. Perplecşi, cei patru agenţi se uitau la maşina incendiată neînţelegând ce se întâmplase. Oricum, nu era posibil ca o altă echipă să fi primit aceleaşi ordine!

După patru minute, microbuzul lui Kamal Eddine opri lângă ei. Agentul sări jos şi-şi apostrofa oamenii:

— Ce-i porcăria asta?

Când i se explică ce se întâmplase, Kamal Eddine se gândi imediat la motociclist. Din fericire, îi luase numărul.

— N-a ieşit nimeni din maşină? întrebă el.

— Nimeni.

— *Ya'ni.* Opriţi circulaţia, nimeni nu trebuie să se apropie de maşină. Dacă vă întreabă cineva, spuneţi că e vorba de un atac pus la cale de Al-Qaida. Eu mă întorc la Damasc.

Uimit, se duse la microbuz şi sună imediat la

Securitatea de Stat, cerând să fie găsit proprietarul motocicletei. Oare cine, în afară de el, plănuise organizarea unui atentat împotriva lui Ali Douba?

*

Vocea lui Mitt Rawley tremura din cauza surescitării.

— Staţia din Damasc m-a anunţat că Ali Douba a fost asasinat în dimineaţa asta de Al-Qaida!

— O veste bună! exclamă Malko.

Americanul îşi stăpânea cu greu starea de agitaţie.

— Vino la ambasadă! Trebuie să punem la punct etapele următoare.

Malko se gândi că mai depăşise un obstacol. De-abia aştepta să vorbească cu Talal Abu Saniyeh. După ce palestinianul se va întoarce la Cairo, îi va lăsa un mesaj pe numărul de telefon din Cipru.

Acum puteau ataca şi ultima linie dreaptă.

Capitolul XVIII

— Doi indivizi întreabă de tine, spuse şeful taberei Hamas-ului. Talal Abu Saniyeh îşi făcea bagajul, urmând să plece la Cairo.

— Nu vrei să vorbeşti tu cu ei? întrebă palestinianul. Mai am de rezolvat câteva treburi şi peste o oră trebuie să plec.

— Sunt agenţi ai Mukhabarat-ului, precizează şeful taberei. Cu tine vor să vorbească. În legătură cu motocicleta.

— Motocicleta?

— Da, au venit aici pentru că e înregistrată ca

aparţinând Partidului. Vor să ştie cine a folosit-o în ultimele zile. Ai dat peste cineva sau ce s-a întâmplat?

— N-am dat peste nimeni, afirmă Talal Abu Saniyeh cu o voce lipsită de timbru.

Nu mai reuşea să-şi coordoneze mişcările. Preţ de o clipă, se gândi să pună mâna pe pistol şi să-i împuşte pe cei doi agenţi. Din păcate, asta n-ar fi rezolvat nimic. În plus, n-ar mai fi putut lua avionul de Cairo.

Mai rămânea Liban-ul, dar era extrem de riscant.

— Bun, vii sau nu? îl întrebă tovarăşul lui.

Talal Abu Saniyeh se decise şi se duse în birou. Cei doi bărbaţi prost bărbieriţi îl primiră fără să-i zâmbească. Unul dintre ei zise:

— Şeful vrea să vorbească cu tine.

— Care şef?

— Cel cu care te întâlneşti de obicei. *Yallah,* să mergem.

Nu păreau dispuşi să discute. Prin geaca deschisă a unuia dintre ei se putea vedea patul unui pistol. Talal Abu Saniyeh încercă să mai parlamenteze.

— Trebuie să ajung la avionul de Cairo. E important.

Asta nu-i tulbură deloc pe cei doi agenţi.

— Ia-ţi lucrurile, o să te ducă cineva la aeroport. Grăbeşte-te, şefului nu-i place să aştepte.

Palestinianul se întoarse să-şi ia sacul de voiaj şi urcă apoi într-un jeep vechi, aşezându-se în spate. Până acum, nu era rău. Încercă să se convingă că nu lăsase niciun fel de dovadă în urma lui.

*

— Tamir Pardo era la curent cu atentatul împotriva lui Ali Douba, anunţă Mitt Rawley. Are mai multe amănunte decât noi. Bomba a fost pusă sub maşină şi a explodat pe traseul dintre sat şi Damasc. El şi şoferul au murit pe loc. Preşedinţia a anunţat că vor avea loc funeralii naţionale. Presa siriană atribuie atentatul organizaţiei Al-Qaida.

— Perfect! jubilă Malko. De-abia aştept să primesc veşti de la Talal Abu Saniyeh. Aşa cum am vorbit, ar trebui să se întoarcă astăzi la Cairo. O să sune precis la căsuţa vocală din Cipru. Trebuie să ne gândim la ce va urma.

— Tamir a promis să ţină rapid o şedinţă la Limassol, preciză şeful staţiei. Fără el, nu se poate face nimic. Mossad-ul e cel care-l manipulează pe generalul Abdallah al-Qadam, nu noi. În orice caz, numirea lui în Comitetul Militar Baasist nu se va face peste noapte. Aşa că, avem timp. Îţi mai poţi lua câteva zile de vacanţă, să le petreci împreună cu noua ta „logodnică”.

„Gorilele” ciripiseră. Malko nu comentă, deşi nu prea vedea în ce putea consta viitorul său rol. Nu el trebuia să-l manipuleze pe generalul sirian.

Într-adevăr, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se ocupe de Naeh Jna, care era mai îndrăgostită ca oricând.

Fusese o lovitură de mai mare dragul: lichidarea lui Ali Douba sub nasul Mukhabarat-ului sirian, răspunderea căzând în spinarea organizaţiei Al-Qaida…

Talal Abu Saniyeh meritase din plin cei 10.000 de dolari.

*

Talal Abu Saniyeh se afla de cinci minute în biroul lui Ali Mamluk atunci când apăru un bărbat necunoscut şi se prezentă:

— Kamal Eddine. Lucrez cu şeful. Eu am vrut să ne întâlnim.

Palestinianul se uită la faţa şifonată a omului din faţa lui, la părul lui grizonant şi la ochii sfredelitori şi-şi spuse că nu-i va fi uşor să-l aburească. Încercă să rămână calm.

— Sunt la dispoziţia ta, spuse el, dar nu prea am timp. Trebuie să prind avionul de Cairo. Nu e decât unul pe zi.

Kamal Eddine nu comentă şi zise simplu:

— Ce făceai în dimineaţa asta în satul As Sanamayn?

Lui Talal Abu Saniyeh nici măcar nu-i trecu prin minte să nege.

— Mă plimbam, răspunse el. Îmi plac împrejurimile.

— De ce te-ai oprit lângă maşina lui Ali Douba? întrebă Kamal Eddine cu voce egală.

Palestinianul nu se impacientă.

— M-am oprit lângă o maşină, dar nu ştiam că era a lui Ali Douba. Am avut o problemă cu carburatorul.

— Ştii ce s-a întâmplat după aia? întrebă la fel de liniştit Kamal Eddine.

— Nu.

— Maşina a explodat pe şosea. Cineva a plasat sub ea o bombă. Ali Douba şi şoferul au fost ucişi.

Palestinianul simţi cum îi fugea sângele din obraji.

Avu nevoie de multă stăpânire de sine.

— De ce-mi pui întrebările astea? întrebă el. Nu-l cunoşteam pe Ali Douba şi nu mă amestec în politica internă a ţării. Aşa cum ştii, Hamas-ul este un prieten fidel al Siriei.

— Iar şeful lui, Khaled Meshall, a plecat să locuiască la Doha, remarcă placid asasinul Mukhabarat-ului. La duşmanii noştri.

— Dar eu sunt aici, protestă Talal Abu Saniyeh.

Kamal Eddine lăsă să-i scape un fel de suspin.

— Deci, nu ştii nimic despre afacerea asta?

— Nu, *Wahiet Allah.*

— Lasă-l în pace pe Allah, zise Kamal Eddine, care nu era extrem de religios. Cred că minţi. Tu ai pus încărcătura de explozibil.

— E o prostie, protestă Talal Abu Saniyeh cu voce nesigură. De ce aş face aşa ceva?

— Asta o să ne explici tu nouă.

Se ridică, se duse la birou şi rosti câteva cuvinte în interfon. Peste un minut, intrară doi bărbaţi. Unul îi luă palestinianului pistolul şi-l percheziţionă cu atenţie. După ce termină, Kamal Eddine ordonă:

— Duceţi-l la Unitatea 215. O să vin şi eu mai târziu.

Lui Talal Abu Saniyeh i se înmuiară picioarele: Unitatea 215 era rezervată interogatoriilor dure. Nimeni nu ieşea de acolo întreg. Dacă se punea problema să mai iasă vreodată.

*

— Mergem la Club în seara asta? propuse Murad Trabulsi pe un ton vesel.

— Numai că nu sunt singur, precizã Malko.

Îi promisese lui Naeh Jna s-o ducă la Mandeloun at Sea.

Generalul libanez nu dădu înapoi.

— Nu-i nimic. Trebuie doar să-ţi spun câteva vorbe. Oricum, „baby-sitterii” vor fi acolo şi vor vedea un local frumos. La ora nouă, la Kaslik?

— De acord, acceptă Malko.

După ce închise, apelă căsuţa vocală din Limassol. Niciun mesaj de la Talal Abu Saniyeh. Îşi spuse că pierduse probabil avionul sau că avea altceva de făcut.

Chris Jones şi Milton Brabeck păreau să se fi obişnuit cu Orientul. Trebuie spus că sejurul lor fusese deja amortizat. Fără Chris Jones, rămăşiţele lui Malko ar fi fost acum îngropate la Arlington.

Cineva sună la uşă. Ştiind că una dintre „gorile” veghea *întotdeauna* lângă lifturi, se duse să deschidă. Naeh Jna se gătise cu o rochie de vară imprimată.

Se aruncă în braţele lui Malko şi-şi lipi pubisul de el.

— M-am făcut frumoasă pentru tine! exclamă ea. Am împrumutat şi nişte bijuterii de la magazin.

Într-adevăr, purta nişte cercei minunaţi, un inel mare cu safir şi o brăţară grea de aur.

— Eşti splendidă! o asigură Malko. Dar n-o să mergem singuri la cină. O să te duc într-un local nou, Clubul Ofiţerilor din Kaslik, pe malul mării.

Femeia se bosumflă.

— O să creadă lumea că sunt o târfa şi că tu mi-ai dăruit toate bijuteriile astea…

Începu să le scoată. Malko nu reuşi s-o facă să se

răzgândească.

— Cu cine ne întâlnim acolo? întrebă ea.

— Cu un prieten vechi, generalul Murad Trabulsi, care mi-a făcut o mulţime de servicii, în plus, îi plac la nebunie femeile frumoase.

— Pe mine nu mă interesează bărbaţii, se apără libaneza. În afară de tine...

*

Clubul din Kaslik, situat pe malul mării, înainte de Jounieh, avea un aer mai curând sinistru din cauza saloanelor mari şi pustii. Semăna un pic cu castelul din Mariembad. Murad Trabulsi îi aştepta la o masă izolată de pe marginea piscinei. Îşi scoase ochelarii negri ca s-o examineze pe Naeh Jna şi îi aruncă o privire admirativă.

— Dragul meu prieten, ai întotdeauna gusturi rafinate! îl complimentă el pe Malko.

Discreţi, cei doi „baby-sitteri" se instalară la masa vecină şi comandară Pepsi.

— Să alegem peştele, recomandă Murad Trabulsi. Vino cu mine.

Malko îl urmă până la intrare. Aplecându-se deasupra patului de gheaţă, generalul libanez zise cu voce şoptită:

— Am veşti de la Damasc. O sursă din Hezbollah.

— În legătură cu Ali Douba?

— Da. Securitatea de Stat a arestat un tânăr palestinian din Hamas şi-l bănuieşte că l-ar fi lichidat pe Ali Douba. Sunt pe cale să-l interogheze.

Malko îşi simţi stomacul în gât. Îi pierise pofta de mâncare.

— De ce un palestinian din Hamas? întrebă el.

Murad Trabulsi izbucni într-un hohot de râs nervos.

— Habar n-am şi nici ei nu ştiu mai mult! Dar nimeni nu posedă informaţia asta. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

— Bineînţeles, recunoscu Malko.

De-acum, nu mai aştepta niciun mesaj de la Talal Abu Saniyeh.

Evident că Murad Trabulsi nu cunoştea operaţiunea pusă la cale cu israelienii...

— Hezbollah-ul ţi-a spus asta ca să transmiţi informaţia mai departe? întrebă el.

Un nou hohot de râs.

— Hezbollah-ul mi-a spus-o *mie.* Eu fac ce vreau cu informaţia asta. Sunt oameni prudenţi...

Se întoarseră la masă, iar Malko se cufundă în gânduri. Nu era vizat direct. Pentru Talal Abu Saniyeh, el făcea parte din Mossad, nu din CIA. Dar cum de reuşiseră sirienii să descopere planurile palestinianului? Se mai linişti spunându-şi că Ali Douba era mort: asta era ideea principală, dar încă nu-şi putea da seama de consecinţele incidentului. Din fericire, Talal Abu Saniyeh nu cunoştea motivul pentru care israelienii îi dăduseră ordin să-l lichideze pe Ali Douba.

*

Legat la ochi, Talal Abu Saniyeh era imobilizat pe un scaun stomatologic cu ajutorul unor chingi de piele. Una dintre acestea îl strângea de gât, împiedicându-l să-şi mişte capul. Încheieturile

mâinilor îi erau prinse cu cătuşe de mânerele scaunului.

Până acum, nimeni nu-l brutalizase sau lovise. Totuşi, îi venea să urle de groază. De când trăia în Siria, cunoştea ferocitatea rece şi metodică a agenţilor Mukhabarat-ului. Nimeni nu rezista torturilor lor.

Cineva îi scoase legătura de la ochi şi se trezi în faţa unui bărbat cu privirea îngheţată, îmbrăcat cu un halat alb.

— Numele meu e Mehdi, spuse necunoscutul. Şefii mi-au dat ordin să te fac să spui tot ce ştii. Am o listă de întrebări la care trebuie să răspunzi.

0 Să începem cu prima: tu ai pus bomba sub maşina lui Ali Douba?

Talal Abu Saniyeh încercă să susţină privirea anchetatorului şi răspunse cu o voce de-abia auzită:

— *La. Wahiet Allah*[20].

Anchetatorul rămase impasibil, dar replică imediat:

— Nu e răspunsul corect.

Fără să insiste, îl strânse de nas, forţându-l să deschidă gura, şi-i vârî în ea un fel de zăbală de cauciuc care menţinea maxilarele depărtate unul de altul. Puse mâna pe o freză stomatologică şi-l avertiză:

— Atenţie, o să te cam doară!

Talal Abu Saniyeh nici măcar nu avu timp să i se facă frică. Freza îi atinsese deja smalţul unuia dintre incisivi. În câteva fracţiuni de secundă instrumentul îi străpunse dintele, ajungând la nerv.

Palestinianul urlă atât de tare, încât aproape că se

20 Nu. Jur pe numele lui Allah.

sufocă. Durerea era insuportabilă, iar mintea lui se goli complet. Neputincios, se zvârcoli în zadar pe scaun, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare şi unghiile înfipte în palme.

Nici măcar nu-şi dădu seama că inchizitorul său retrăsese freza: intensitatea durerii rămăsese aceeaşi. Anchetatorul spuse pe un ton uniform:

— Te las să te gândeşti câteva minute. Pe urmă trecem la dintele următor. Ştii că ai treizeci şi doi…

Talal Abu Saniyeh rămase singur, cu inima zbătându-i-se în piept, mintea golită de orice gând şi aceeaşi durere infernală şi chinuitoare. Nici măcar nu mai ştia ce anume îl durea.

Treptat, creierul începu să-i funcţioneze din nou. Îşi dădu seama că, din punct de vedere fizic, nu va rezista. Că, oricum, mai aveau şi alte metode la dispoziţie. Soarta lui era pecetluită. Aşa că se hotărî să mărturisească. Nu va mai ieşi viu din clădirea Securităţii Statului. După ce vor obţine de la el tot ce ştia, îi vor trage un glonţ în cap.

De-abia realiză că anchetatorul revenise în încăpere şi se postase în faţa lui. Cu ochii în lacrimi şi inima zbătându-i-se în piept, văzu cum omul desprinde freza din suportul ei şi o panică insuportabilă puse stăpânire pe el.

— *La! La!* gemu palestinianul. Da, eu am făcut-o.

Celălalt nu manifestă o satisfacţie deosebită. Luă foaia de hârtie fixată pe un suport de lemn şi scrise un cuvânt pe primul rând.

— *Ya'ni!* zise el. Cine te-a pus s-o faci?

În ciuda frezei ameninţătoare, Talal Abu Saniyeh se blocă. Să mărturisească faptul că era agent israelian însemna să-şi tragă singur un glonţ în cap

şi să declanşeze un noul val de întrebări. Sirienii erau foarte meticuloşi, voiau să ştie tot.

Era absorbit de apărarea sa mentală şi nu văzu că freza îi pătrundea în gură.

De data asta, durerea era şi mai puternică, şi mai intensă. Torţionarul găurise dintele vertical, atacând direct nervul. Talal Abu Saniyeh horcăi şi simţi că se sufocă. Îşi dădu capul pe spate pentru a scăpa de durerea atroce, cât pe-aci să se stranguleze singur.

Anchetatorul retrase brusc freza. Rolul lui nu era să omoare prizonierul. Îl lăsă pe palestinian să-şi regăsească suflul.

Acesta deschise ochii plini de lacrimi şi văzu privirea rece şi indiferentă a omului care-l tortura.

Capitolul XIX

Era pregătit să continue. Frica de durere fu mai puternică decât teama de viitor.

— Evreii! murmură Talal Abu Saniyeh.

Apoi închise ochii, ştiind că tocmai se condamnase singur la moarte.

Elicopterul Blackhawk zbura pe deasupra valurilor în direcţia Cipru. La bordul lui se aflau Mitt Rawley, Jordan Brand, un expert al Hamas-ului, şi Malko. După ce Tamir Pardo aflase vestea arestării lui Talal Abu Saniyeh, sugerase o şedinţă de etapă pentru a trage concluziile. Bineînţeles că asasinarea lui Ali Douba fusese atribuită de mass-media siriană Armatei Siriene Libere, ca o continuare a atentatelor împotriva Forţelor de Securitate.

Mitt Rawley se aplecă spre Malko şi strigă:

— Tamir trebuie să ne spună ce urmează!

Evident că cei de la Langley tropăiau de nerăbdare. În Siria, situaţia era la fel de instabilă şi, după părerea americanilor, singura soluţie consta în reuşita operaţiunii. Asta cu condiţia să nu se prăbuşească totul mai înainte.

— Sper că israelienii n-au mers prea departe, răspunse Malko. Între „gestionarea" unei surse şi capacitatea de a o face să dea o lovitură de stat există o diferenţă importantă. Şi pe urmă mai rămâne şi ca generalul Abdallah al-Qadam să fie numit în Comitetul Militar Baasist în locul lui Ali Douba. Potrivit lui Tamir Pardo, este singura modalitate de a-i conferi puterea să-l elimine pe Bashar.

— O să ştim cât de curând, conchise americanul.

Elicopterul începu să coboare spre Limassol.

Ajunseră destul de repede la ambasada americană. De data aceasta, şeful Mossad-ului sosise înaintea lor. Impasibil, ca de obicei. După strângerile de mâini de rigoare, deschise discuţia.

— Prin Gaza, am obţinut confirmarea arestării lui Talal Abu Saniyeh, îi anunţă el. Hamas-ul nu ştie ce să creadă. În ochii lor, era un militant ireproşabil. Aparent, Khaled Meshall le-a cerut sirienilor explicaţii. Situaţia e tensionată.

— După părerea ta, ce consecinţe poate avea această arestare? întrebă Mitt Rawley.

Israelianul se strâmbă.

— Ar trebui să ştim *pentru ce* l-a arestat Mukhabarat-ul pe Talal Abu Saniyeh. Oficial, acest lucru nu e menţionat nicăieri. Oare pentru a menaja Hamas-ul? Sau pentru că nu au dovezi împotriva lui? Din păcate, le vor obţine.

— Cum? întrebă Mitt Rawley cu o anumită naivitate.

Tamir Pardo îi aruncă o privire amuzată.

— *Nimeni* n-a rezistat vreodată unui interogatoriu al Mukhabarat-ului. Mai puţin cei care voiau să se sinucidă. Nu ştiu dacă Talal se află în situaţia asta. În orice caz, n-o să-l mai vedem niciodată, dar nu-i nimic tragic în asta: şi-a îndeplinit misiunea. În plus, nu le poate spune mare lucru sirienilor. Doar că lucrează pentru noi. Cum nu cunoaşte niciun alt palestinian reconvertit, asta nu va duce prea departe.

— Nu ştie nimic despre generalul Abdallah al-Qadam.

— Oricum, nu de la noi, îl asigură Tamir Pardo. Rolul lui era strict limitat. Graţie manevrei noastre, sirienii nu ştiu nici măcar că voi vă aflaţi în spatele acestei afaceri. Noi suntem răspunzători, dar nu-i nimic grav în asta. Păcat de Talal Abu Saniyeh, care era o „sursă bună” în interiorul Hamas-ului. Din fericire, mai avem şi altele.

Era de notorietate publică faptul că toate mişcările palestinienilor, inclusiv cele mai radicale, erau infiltrate de Mossad sau de Shin Beth.

Gordon Cunningham, care până atunci nu se amestecase în discuţie, întrebă:

— Şi acum ce facem? Eliminarea lui Ali Douba n-a fost decât o etapă a planului vostru.

Tamir Pardo îi aruncă o privire rece.

— Deocamdată, nimic. Nu uitaţi că trebuie ca prietenul nostru Abdallah al-Qadam să fie numit în Comitetul Militar Baasist pentru a avea libertate de mişcare. Or, nu cred că asta s-a întâmplat deja.

— Există vreun mijloc să aflăm? întrebă imediat Mitt Rawley.

— În principiu, da, îl asigură israelianul. E doar o chestiune de zile, cel mult o săptămână.

— Şi pe urmă?

— O să avem timp să-l reactivăm pe Abdallah al-Qadam.

— Cum?

— Am început să studiem problema. Mă tem însă că nu vom putea folosi filierele din trecut. Având în vedere noile lor responsabilităţi, le va fi greu să iasă din Siria.

Malko simţi un frison îngheţat pe şira spinării.

— O să-l „trataţi" în Siria? întrebă el. E extrem de riscant.

— O să vedem, se eschivă israelianul. Pentru moment, trebuie să aşteptăm ca afacerea Ali Douba să se răcească şi să urmărim ce se întâmplă cu Talal Abu Saniyeh.

— Mie mi se pare că viitorul lui e complet compromis, declară Malko.

— Asta e şi părerea mea, recunoscu israelianul. Totuşi, putem spera să se întâmple un miracol. Ne revedem peste o săptămână. Poate că o să găsim până atunci o modalitate de a-l reactiva pe general.

*

Talal Abu Saniyeh avea senzaţia că-i luase gura foc. În ciuda dorinţei sale de a vorbi, călăii îi mai găuriseră trei dinţi pentru a-l „frăgezi" şi a fi siguri că spunea tot adevărul. Interogatoriul durase aproape şase ore, cu o precizie machiavelică a

întoarcerilor la aceleaşi întrebări. Îi era cu atât mai greu cu cât nu ştia mare lucru. Recrutarea sa de către serviciile secrete israeliene avusese loc după modelul clasic. Motivaţiile lui fuseseră la fel, dar asta nu-l absolvea de vină în faţa sirienilor. Bineînţeles că vorbise mult despre prietenii lui din Hamas, dezvăluind chiar şi câteva nume.

Orice numai să nu ajungă din nou pe mâinile „dentistului”.

Era arestat de două zile. Între două interogatorii se culca într-o celulă umedă şi rece de la al doilea nivel al subsolului unui mic imobil al Direcţiei Securităţii de Stat. Era legat de armătura metalică a patului cu nişte lanţuri subţiri de oţel. Asta pentru cazul în care ar fi vrut să se sinucidă.

Renunţase să se mai gândească.

Evocarea trecutului era prea dureroasă, iar gândul la viitor părea de-a dreptul absurd, încercase în zadar să alunge ideea morţii, care revenea insistent.

Zgomotul zăvorului tras îl făcu să tresară. Doi bărbaţi intrară în celulă. Îl dezlegară şi-l scoaseră afară cu mâinile încătuşate la spate. Ajunseră într-un birou anonim, în faţa unui individ pe care nu-l mai văzuse niciodată. Gardienii îl legară de scaun şi dispărură.

Agentul îi aruncă o privire încărcată de dezgust.

— Dacă ar fi după mine, spuse el amabil, te-aş arunca în latrină ca să mori sufocat cu rahat. De altfel, mai e timp. Ţi-am citit tot dosarul. Eşti un câine. Un trădător vândut evreilor.

— Îi urăsc! strigă Talal Abu Saniyeh într-un avânt de sinceritate. Tot ce am tăcut a fost pentru sora mea, ca să trăiască.

Argumentul nu păru să-l impresioneze pe interlocutorul său care deschise dosarul şi-l întrebă:

— Vorbeşte-mi despre schimbarea ofiţerului de caz.

— V-am spus deja totul, îl asigură palestinianul. E în dosar.

— Ia-o de la-nceput!

Talal Abu Saniyeh se supuse şi povesti întâlnirea de la Cairo şi ceea ce se întâmplase ulterior.

— De ce au procedat aşa evreii? întrebă anchetatorul.

Palestinianul nu făcu altceva decât să clatine din cap.

— Habar n-am, mărturisi el.

— Vorbeşte-mi despre noul ofiţer de caz, Dan. Descrie-l.

O făcuse deja, dar o luă de la capăt, încercând să fie cât mai exact şi fără să înţeleagă unde voia să ajungă interlocutorul său. După cunoştinţa lui, nu exista nicio modalitate de a-l identifica pe acest ofiţer al Mossad-ului. După ce termină, sirianul întrebă:

— Vorbeşti ebraica?

— Nu, am mai spus asta, doar câteva cuvinte.

— El vorbeşte ebraica?

— Da.

Sirianul se întoarse la dosarul din faţa lui şi accentuă:

— Ai spus că fostul ofiţer de caz i s-a adresat în ebraică, iar el i-a răspuns.

— Da. *Ken.*

— N-a mai zis nimic altceva?

— Nu.

— Bine, am terminat cu tine.

Apăsă butonul unei sonerii şi cei doi agenţi apărură ca din pământ. Îl scoaseră pe culoar, numai că, în loc să-l ducă în celula sa, îl conduseră printr-un alt hol până la o încăpere pătrată lipsită de ferestre. Un tub de neon împrăştia o lumină slabă, verzuie. Lui Talal Abu Saniyeh i se strânse inima. Nu exista niciun obiect de mobilier, nimic pe care să te aşezi sau să te culci. Pereţii, din piatră, erau presăraţi cu proeminenţe, cavităţi şi pete suspecte.

Un miros fad îi pătrunse în nări.

Într-o fracţiune de secundă înţelese că viaţa lui urma să se încheie acolo. Era locul de execuţie. Se întoarse şi întâlni privirile celor doi bărbaţi. Unul dintre ei scosese la iveală un pistol automat Makarov. Îl armă, iar colegul său apăsă cu palmele pe umerii palestinianului.

— În genunchi! îi ordonă el sec, tară să ridice vocea.

Oricum Talal Abu Saniyeh abia se mai ţinea pe picioare. Se lăsă să cadă pe podeaua de ciment, gândindu-se la o mulţime de lucruri.

— Piei, câine! strigă bărbatul cu Makarov-ul.

Vârful ţevii se lipi de ceafa palestinianului.

Totuşi, împuşcătura asurzitoare îl luă prin surprindere.

*

Tamir Pardo plecase. Gordon Cunningham şi Mitt Rawley făceau mutre sub privirile lui Malko.

— Ne abureşte! exclamă Gordon Cunningham. Întors spre Mitt Rawley, adăugă: Ce părere ai?

Şeful staţiei CIA din Beirut clătină din cap.

— Eu nu sunt la fel de sigur! obiectă el. Cred *sincer* că israelienii vor să scape de Bashar al-Assad pentru a-l înlocui cu un personaj mai prezentabil, cum e generalul Abdallah al-Qadam. Probabil că au la îndemână mijloace pe care nouă nu ni le-au dezvăluit. Aşteaptă ceva, dar habar n-am ce.

— Totul e cam nebulos, remarcă Malko. Suntem obligaţi să-i credem pe cuvânt. Dar, pe de altă parte, nu văd de ce ar fi inventat degeaba o asemenea istorie.

— De ce ne-au cedat această „sursă" din Harnas?

— Răspunsul mi se pare evident, explică Malko. Nu vor cu niciun preţ să se spună că au lucrat la înlocuirea lui Bashar. Asta va consolida poziţia înlocuitorului acestuia, care trebuie să fie „curat" faţă de ei.

— În acest caz, remarcă Gordon Cunningham, arestarea lui Talal Abu Saniyeh e o lovitură grea pentru ei. Cu siguranţă că a vorbit. Sirienii cred că e manipulat de israelieni şi că la ordinul lor l-a executat pe Ali Douba.

— Aşa este, recunoscu Mitt Rawley. Asta e o problemă. Poate că din acest motiv trenează lucrurile. Evident că *noi* ar trebui să-l contactăm pe generalul Abdallah al-Qadam.

— Ştii foarte bine că nu se poate, replică Malko. În primul rând, israelienii sunt cei care au mijloacele de a-l şantaja, nu noi. Să vedem ce ne spun despre Talal Abu Saniyeh. Au în Gaza surse mult mai bune decât ale noastre.

*

Prăbuşit pe podeaua de ciment, Talal Abu Saniyeh nu mai ştia dacă era viu sau mort. Împuşcătura îl asurzise complet şi nu mai înţelegea nimic. O mână puternică îl obligă să se ridice.

Se clătina pe picioare.

Bărbatul cu pistolul îl fixa cu o privire răutăcioasă. Puse arma în toc şi-i spuse:

— Data viitoare n-o să mai trag pe lângă capul tău, câine. Vino.

Palestinianul îl urmă ca un automat, neînţelegând nimic. Împuşcătura îi stârnise din nou durerea de dinţi. Îi venea să urle. Se trezi în biroul de unde plecase cu un sfert de oră în urmă, în faţa aceluiaşi individ. De data aceasta, nu-l mai legă nimeni de scaun.

— Ai mare noroc, remarcă anchetatorul. Am găsit un mijloc de a ne răzbuna pe evrei. Prin intermediul tău.

Lui Talal Abu Saniyeh nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îi reveni brusc pofta de viaţă.

— Ce trebuie să fac? întrebă el.

Sirianul nu-i răspunse direct.

— O să ieşi de aici în seara asta. Pentru că nu eşti prea şifonat, n-o să fie nicio problemă. Mulţumit?

Talal Abu Saniyeh nu mai ştia ce să spună. Lăsă ochii în pământ şi zise cu jumătate de glas:

— Da.

— O să iei mâine avionul până la Cairo, continuă sirianul. Multă lume ştie că ai fost arestat, aşa că o să spui că te-am interogat deoarece te aflai la locul atentatului împotriva lui Ali Douba, dar, în cele din urmă, ai fost găsit nevinovat. Că nu există nicio

dovadă împotriva ta. Asta pentru amicii tăi din Hamas. După ce ajungi la Cairo, suni la numărul din Cipru şi laşi un mesaj pentru ofiţerul tău de caz în care spui că vrei să vorbeşti cu el, şi-i dai întâlnire la Cairo. Crezi că o să accepte?

— Cred că da, zise Talal Abu Saniyeh, înţelegând tot mai puţin.

— Când ajungi la Cairo, continuă interlocutorul lui, te duci la ambasada noastră. Acolo, cineva o să-ţi dea un pistol. Pe urmă, când te întâlneşti cu evreul tău, îl împuşti.

Capitolul XX

Talal Abu Saniyeh avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă. Când ridică privirea, îşi dădu seama că sirianul nu-i făcea niciun cadou.

— Evident că n-o să pleci singur, preciză acesta. Vei fi escortat de doi dintre oamenii noştri. Au ordin să te omoare la cea mai mică abatere. Nici la Cairo nu te vor scăpa din ochi. La întâlnirea cu evreul vor fi aproape de tine. Ştii să tragi cu arma, nu?

Palestinianul dădu din cap afirmativ.

— Poftim, continuă interlocutorul său, ai şansa să-ţi plăteşti datoria. Cred că acest evreu nu bănuieşte că vrei să-l omori, aşa că n-are de ce să-şi ia precauţii suplimentare. Însă nu trebuie să ratezi.

Talal Abu Saniyeh îngăimă:

— Dacă fac asta, îmi omoară sora…

— Dacă n-o faci, mori pe loc, replică sirianul. La Cairo poţi fi arestat de poliţia locală. În orice caz, evreii te vor vâna ca să te ucidă. Nu iartă asemenea lucruri. N-o să existe niciun loc în care să te ascunzi.

În Gaza, nu rezişti mai mult de o săptămână. Acolo sunt ca la ei acasă. Poate reuşeşti să te întorci aici şi să ne mai faci şi alte servicii. Acum, *rouh!* Oricum, nu eşti decât un trădător şi un câine.

Lui Talal Abu Saniyeh i se părea că visează. Cu o oră în urmă, n-ar mai fi dat un ban pe viaţa lui. Acum întrevedea extrem de vag o posibilitate de a trăi. Sigur, mai era la mijloc şi sora lui. Israelienii nu-i vor ierta trădarea.

Însă în acest moment instinctul de conservare era mai puternic. Îi venea să sărute mâna omului care-i oferea şansa de a mai rămâne în viaţă o vreme.

*

Lui Mitt Rawley îi sclipeau ochii atunci când se strecură lângă Malko.

— Tocmai am primit o informaţie de la staţia din Moscova. Îmi comunică tot ce are legătură cu Siria. În calitate de şef al statului-major al armatei siriene, generalul Abdallah al-Qadam trebuie să se ducă în curând la Moscova pentru a negocia cu Rosoboronexport contractele referitoare la armament. Şeful staţiei e de părere că vine şi pentru a discuta problemele legate de Iran, un domeniu în care e specialist.

— Asta vrea să însemne că a devenit membru al Comitetului Militar Baasist? întrebă Malko.

— E posibil. E suficientă o simplă reuniune a celorlalţi membri, care nu durează mai mult de câteva minute. Într-o astfel de structură totul e informai.

— Trebuie să vorbim cu israelienii, conchise

Malko. Nu se poate face nimic fără ei.

— O să aranjez o întâlnire cu Pardo, decise Mitt Rawley.

Hărmălaia din jurul lor le acoperea conversaţia. Partea de „club” din Café Mandeloun era întotdeauna arhiplină. În fundul sălii, tinerii aşteptau să se elibereze o masă. Şeful staţiei CIA ridică paharul cu scotch.

— Pentru succesul nostru!

Malko îi temperă optimismul.

— Mai sunt o mulţime de obstacole. Să vedem ce zice Tamir Pardo. Eu o să apelez căsuţa vocală din Cipru.

Americanul puse paharul pe masă.

— Sunt şanse mari ca Talal Abu Saniyeh să fie deja mort sau, în cel mai bun caz, să putrezească într-o temniţă a Mukhabarat-ului. Nu avem prea multe surse în Hamas, evreii sunt cei care ştiu mai multe ca noi.

Mâncară rapid, americanul urmând să se întâlnească cu generalul Rifi. După masă, se despărţiră, iar Malko rămase cu o senzaţie ciudată. În aparenţă, manipularea lor progresase pentru că reuşiseră să-l elimine pe Ali Douba chiar la Damasc, aşa cum se întâmplase cândva cu Imad Mugniyeh. Totuşi, ceva îl apăsa, ca şi cum i-ar fi scăpat un lucru important. Deocamdată, viaţa lui la Beirut se rezumase la activităţi foarte simple.

Aşteptase şi-şi petrecuse multe seri împreună cu Naeh Jna care părea tot mai ataşată de el. Se întâlni cu Chris şi Milton care căscau de zor.

Se plictiseau şi erau obligaţi să se trambaleze peste tot cu puternica lor artilerie.

— În seara asta, îi anunţă Malko, vă duc la Music Hali. Naeh Jna n-a fost niciodată.

Ştia că sirienii n-o să-l scape din ochi, însă pentru moment nu ieşeau în evidenţă. Măcar să profite de viaţă.

Întors la Four Seasons, încercă din nou numărul din Cipru.

Vocea care răsună în telefon îi provocă o descărcare de adrenalină în artere:

„Am sosit la Cairo. Am avut probleme, dar le-am rezolvat. Trebuie să ne vedem. Lasă-mi un mesaj şi spune-mi când poţi veni.”

Pentru a fi sigur că era vocea lui Talal Abu Saniyeh, Malko ascultă mesajul de trei ori la rând. Nu înţelegea cum de reuşise să scape din mâinile sirienilor. Îl sună imediat pe Mitt Rawley.

— Am noutăţi! îl anunţă el. A reapărut. Vin la tine.

— Peste două ore, nu mai înainte, îl avertiză americanul. Sunt încă în oraş.

*

În ciuda dozelor masive de analgezice puternice, pe Talal Abu Saniyeh îl dureau în continuare dinţii. I-ar fi fost greu să-i explice unui dentist ce i se întâmplase.

De la plecarea din Damasc, cei doi agenţi care călătoriseră în acelaşi avion cu el nu-l mai scăpaseră din ochi nicio secundă. Se cazase la Bostan, micul hotel unde trăgea de obicei, şi aşteptase cu nerăbdare sfârşitul zilei pentru a se duce la prietena lui, Leila. Avea mare nevoie de puţină destindere.

Taxiul opri în faţa ambasadei Siriei. Cei doi agenţi

îl conduseră într-un birou unde se afla un mustăcios masiv, amenințător, cu fruntea îngustă şi bărbie voluntară. Îi aruncă palestinianului o privire încărcată de dezgust.

— Ah, tu eşti câinele care ne-a trădat! Şefii noştri sunt prea cumsecade, ar fi trebuit să te strivească ca pe o ploşniţă.

Trase un sertar, scoase din el un pistol automat Tokarev şi i-l întinse.

— Încărcătorul e plin, spuse el. Vreau să găsesc *toate* gloanţele în trupul evreului cu care te vei întâlni.

Palestinienii nu spuneau niciodată „israelieni”, ci „evrei”.

Talal Abu Saniyeh luă arma şi o vârî la centură, în spate, unde era ascunsă de haină.

— Ai aranjat întâlnirea? întrebă cel care-i dăduse pistolul.

— Încă nu. Dar i-am lăsat un mesaj.

— Grăbeşte-te! spuse sirianul. Altfel te urc în avionul de Damasc şi de data asta n-o să mai fi tratat la fel de blând.

Era o modalitate de a pune problema.

Ieşind din ambasadă, palestinianul simţi că i se învârtea capul. Îşi spuse că avea la dispoziţie cel mult două zile de pace relativă înainte de a se prăbuşi în infern.

*

— Trebuie să ştim neapărat ce s-a întâmplat, conchise Mitt Rawley. Pleacă la Cairo cât mai repede posibil. Dă-i întâlnire la fel ca ultima dată.

— Iau cu mine şi „gorilele”?

Americanul ezită.

— Nu e prea discret, hotărî el în cele din urmă. Acolo, cred că nu rişti nimic. Şi o să fie un adevărat circ cu transportarea materialului… Tu decizi.

— Am decis, încheie Malko discuţia, plec singur. O să las un mesaj la căsuţa vocală din Cipru. Am avion mâine dimineaţă.

— Ar fi mult mai prudent să treci prin Cipru, îi propuse americanul. E mai bine să nu ne jucăm cu focul. Pot să rezerv un Blackhawk care să te ducă mâine dimineaţă la Limassol. În felul ăsta, îţi laşi maşina la ambasadă şi nimeni n-o să ştie unde eşti.

— OK, acceptă Malko.

Ardea de nerăbdare să se întâlnească cu Talal Abu Saniyeh şi să înţeleagă ce se întâmplase la Damasc.

*

Ali Mamluk recitea cu atenţie interogatoriul lui Talal Abu Saniyeh. Treizeci de pagini. Reluă un pasaj care-l nedumerea. Transferul de la un ofiţer de caz al Mossad-ului la altul. Acest transfer i se părea bizar, deşi nu putea să-şi explice de ce.

Îl frapase mai ales un detaliu: descrierea fizică a noului agent al Mossad-ului, Dan. Corespundea exact cu înfăţişarea lui Malko Linge!

Bineînţeles că exista un mare semn de întrebare. De ce să fi vrut Malko Linge să treacă drept israelian în ochii lui Talal Abu Saniyeh?

Un gând nu-i dădea pace: de ce se tot învârtea acest agent CIA în jurul Siriei? încercase deja să-l racoleze pe Mohamed Makhlouf. Bineînţeles că Ali

Mamluk nu înţelegea interesul pe care l-ar fi putut avea americanii sau israelienii cu privire la asasinarea lui Ali Douba. Dispariţia acestuia nu schimba nimic în ecuaţia politică.

Oricum, dorea să fie cu inima împăcată.

Îl sună la Beirut pe Tarak Sahlab.

— Trebuie să reluăm supravegherea lui Malko Linge, ordonă el. Dacă pleacă din Beirut, mă anunţi imediat.

Închise telefonul şi în clipa următoare o secretară îi aduse un mesaj de-abia descifrat, primit de la ambasada Siriei din Cairo. Talal Abu Saniyeh avea un răspuns de la ofiţerul de caz al Mossad-ului. Urmau să se întâlnească a doua zi la prânz la Gara Centrală, acolo unde se văzuseră şi ultima dată.

Ali Mamluk îl sună imediat pe Tarak Sahlab.

— Află dacă Malko Linge este tot la Beirut, spuse el, şi dă-mi telefon.

De data aceasta avea impresia că dăduse peste ceva...

*

La Music Hall, ambianţa era întotdeauna electrizantă. Cele două „gorile” se holbau la fetele excesiv de machiate, toate însoţite de cineva şi flirtând ca nişte nebune. Pentru că nu exista ring de dans, cuplurile se îmbrăţişau pe la mese, se sărutau sau dansau în faţa scaunelor, cu trupurile lipite unul de altul ca marca de scrisoare.

Naeh Jna, pieptănată cu coc şi machiată ca o curtezană, semăna cu un manechin. Rochia neagră, cu un decolteu în formă de V, se mula pe fesele de

vis care se legănau întruna în timp ce dansa pe loc.

Lipită de Malko, îi gâdila din când în când urechea cu vârful limbii.

Se aşezară la masă atunci când intrară în scenă Chebab-Brothers.

Mâna femeii se strecură imediat pe sub faţa de masă spre Malko, aşezat lângă ea.

Chris Jones îl văzu pe Malko tresărind şi-i dădu un cot lui Milton Brabeck.

— *Holy shit!* Vezi şi tu ce văd eu?

Toată lumea se uita la ce se petrecea pe scenă, iar cei de la masa vecină nu dădeau nicio atenţie cuplului. Cu gura lipită de gâtul lui Malko, femeia se prăvălise peste el. Mâna ei dispăruse sub faţa de masă.

*

Malko tresărise simţind degetele femeii descoperindu-i sexul pe sub pantalonii de alpaca. Privirile li se întâlniră: inocenţa întruchipată, însoţită de o sclipire provocatoare.

Un frison plăcut îl cuprinse atunci când degetele subţiri atacară fermoarul. Erecţia i se mări pe dată. Acum, degetele lui Naeh Jna se strecurară în interior, pe sub slip, apucându-i sexul întărit. În linişte, începu să-l masturbeze cu blândeţe şi regularitate. Printre alte cinci sute de persoane.

Pentru o femeie virgină cu cincisprezece zile urmă, înaintase destul de repede pe calea păcatului...

Malko nu se mai uita la spectacol. Privirile li se întâlniră din nou şi Naeh Jna îşi lipi gura de urechea

lui.

— Îţi place?

Malko nu făcu altceva decât să aprobe din cap. Femeia accelerase ritmul. La un moment dat, Malko nu s-a mai putut abţine. Strigătul lui înăbuşit a fost acoperit de zgomotul de pe scenă. Naeh îl strângea încă bine.

Era încântată.

Senzaţia era delicioasă şi Malko se simţea întinerit.

Naeh vârî mâna în geantă şi, cu aceeaşi discreţie, îi făcu toaleta. Apoi expedie în direcţia lui Chris şi Milton o privire de o inocenţă care ar fi făcut şi cireşii să înflorească.

Malko evadase din realitate. Graţie acestei mângâieri subtile, uitase că peste câteva ore urma s-o ia de la capăt.

Trebuia să afle ce i se întâmplase *cu adevărat* lui Talal Abu Saniyeh.

*

Se răcorise, iar pe această bandă bulevardul Charles Hélou era aproape pustiu. Lui Malko îi trebuiră doar douăzeci de minute ca să ajungă la ambasadă.

Un Blackhawk se afla deja pe pistă, cu elicea pusă în funcţiune. Mitt Rawley stătea lângă aparat cu o servietă-diplomat în mână.

— Vin cu tine, îl anunţă el. Am întâlnire cu Tamir. Situaţia din Siria e din ce în ce mai instabilă. Trebuie începută partea a doua a operaţiunii şi e singurul care poate s-o facă.

Malko urcă scara metalică a elicopterului, se aşează pe bancheta acoperită de o pânză şi căscă. Nu prea dormise noaptea trecută. După ce se întorseseră de la Music Hali, Naeh Jna se dezlănţuise. Când sunase ceasul deşteptător, tocmai îi smulgea lui Malko şi ultimele rezerve de erotism.

Cu ardoarea tinereţii.

Mugetul motorului se înteţi. Elicopterul tremură, vibră, apoi se desprinse de sol şi porni în direcţia mării.

*

Tarak Sahlab urmărea elicopterul cu ajutorul unui binoclu, dar îi era imposibil să-şi dea seama dacă Malko Linge se afla în el, deşi coincidenţa îl punea pe gânduri.

Parcă maşina în timp ce elicopterul ajunsese doar un punct deasupra mării. Îşi sună şeful din Damasc pe un mobil criptat.

— Cred că pleacă în Cipru cu un elicopter, anunţă el.

— Mă ocup eu de asta, replică Ali Mamluk.

Închise şi îl sună la ambasada Siriei din Cipru pe reprezentantul său.

— Du-te la aeroportul din Limassol! îi ordonă el. Ştiu că peste două ore decolează un avion Egyptair spre Cairo. Vreau lista pasagerilor. Şi fă-i fotografii tipului pe care ţi-l descriu acum şi care o să ia avionul ăsta.

Îl descrise pe Malko şi cern ca fotografiile să-i fie trimise pe computer.

Jubilând, închise telefonul.

De data aceasta, urma să facă un imens pas înainte.

Capitolul XXI

Tamir Pardo avea chipul impenetrabil din zilele sale proaste. Nu făcu niciun comentariu în timp ce Mitt Rawley îi povestea despre „reapariţia” lui Talal Abu Saniyeh şi întâlnirea lui cu Malko.

— Ce părere ai? întrebă americanul.

— A fost „întors”, declară israelianul. Altfel nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Ali Douba a murit din cauza lui. Va trebui să fim foarte prudenţi. Poate că prin el vom reuşi să-i „aburim” pe sirieni. Dar a trebuit să-şi dea obolul.

— La ce te referi?

Israelianul ridică ochii spre cer.

— A fost obligat să dea în vileag „trădători” adevăraţi sau falşi din Hamas care lucrează pentru noi.

— Cunoaşte astfel de oameni?

Şeful Mossad-ului zâmbi.

— După ştirea mea, nu. Însă un om căruia îi e frică de moarte are multă imaginaţie. O să vedem ce-i povesteşte lui Malko Linge. În cazul acestei afaceri, cred că rolul lui s-a terminat, chiar dacă nu a fost deconspirat. După întâlnirea asta nu trebuie să mai urmeze şi altele.

— Nu vrei să-l recuperezi? întrebă Mitt Rawley.

Tamir Pardo nu păru deloc interesat.

— O să vedem, răspunse el evaziv. Mai avem şi alte surse „nepoluate”.

— OK, conchise americanul. Acum trebuie să

trecem la etapa următoare. Ai veşti de la Damasc?

— Potrivit anumitor surse, generalul Abdallah al-Qadam ar fi fost cooptat în Comitetul Militar Baasist, dar nu e o certitudine. Doar un zvon.

— Şi ce facem mai departe? insistă Mitt Rawley.

Israelianul păru reticent şi de data aceasta.

— Trebuie să mai vorbim, dar cred că o să vă lăsăm pe voi să acţionaţi, aşa cum am procedat cu Talal Abu Saniyeh. Cu o singură diferenţă: agentul Malko Linge nu va mai trece drept israelian, ci îşi va asuma apartenenţa la agenţia voastră.

— De ce?

— Abdallah al-Qadam ne urăşte. În cadrul raportului de forţe, nu e un lucru grav. Ceea ce vreţi să-i cereţi e mult mai delicat şi mai complex. Trebuie să-l atrageţi de partea voastră prin motivaţii solide, servindu-vă de ceea ce ştim despre el ca de o „bâtă”. Însă e nevoie ca mai întâi să fie convins că acţionează în interesul alawiţilor. Nu cred că-l are la inimă pe Bashar al-Assad, însă el însuşi e un naţionalist şi un alawit. E posibil să se lase sedus de protecţia oferită de SUA pentru a obţine o schimbare a regimului. El ştie că, fără această schimbare, regimul se va prăbuşi până la urmă. Din interior.

Mitt Rawley nu-şi ascunse surpriza.

— Vrei să spui că el, un alawit, n-o să vadă niciun inconvenient în cazul lichidării familiei al-Assad?

Tamir Pardo rămase impasibil.

— Nu trebuie gândit aşa. Generalul al-Qadam este un naţionalist care nu vrea ca Siria să explodeze, cum s-a întâmplat cu Irakul şi Afganistanul. Ţara lui a fost întotdeauna una mai mult sau mai puţin laică, tolerantă cu minorităţile, cu un sentiment naţional

dezvoltat. Şi pe urmă, în Siria, tranziţiile au loc mereu prin acte de violenţă, sunt înecate în sânge. Prin urmare, nu e nimic şocant în asta. Cred că, de data asta, nu trebuie să umblăm cu subterfugii: scopul este lichidarea întregii familii dintr-o singură lovitură, de la mama lui Bashar până la cumnatul lui. Verii Makhlouf nu vor rezista. Apoi vor trebui sacrificaţi cei mai bătători la ochi, cum e Râmi, urât de o mare parte a populaţiei.

Răceala lui era înspăimântătoare. Mitt Rawley îşi dădu seama că Tamir Pardo planifica asasinarea unei familii întregi fără nici cea mai mică remuşcare.

— Crezi că generalul al-Qadam e capabil de această „epurare”? întrebă el.

— E un militar. E obişnuit cu sângele, declară Tamir Pardo.

Un înger trecu, într-o uniformă pătată pe alocuri de sânge…

— Foarte bine! admise Mitt Rawley. Cum procedăm?

— Ştiţi la fel de bine ca şi noi că generalul al-Qadam se duce în curând la Moscova, explică israelianul. O să stea vreo zece zile. E o vizită importantă. Acolo trebuie reactivat.

— Cum?

— O să mă gândesc. Trebuie să vă feriţi de ruşi pentru că nu vă iubesc deloc.

— Siria e aliatul lor, remarcă Mitt Rawley. Intenţiile noastre sunt în interesul lor.

— Dar n-o să vă creadă nimeni! exclamă Tamir Pardo. O să fi se pară că vreţi doar să slăbiţi regimul. E mai bine să nu-i amestecaţi în afacerea asta.

Părea promiţător.

Totuşi, generalul al-Qadam putea fi contactat mai uşor la Moscova decât la Damasc. Chiar sub ochii FSB-ului.

— Staţi liniştiţi, îi asigură israelianul, o să-i furnizez lui Malko Linge argumente ca să-l „motiveze” pe amicul nostru sirian. Ne întâlnim cu el peste două zile, după chestionarea lui Talal Abu Saniyeh.

*

Ambuteiajele erau la fel de îngrozitoare ca întotdeauna şi un praf gălbui plutea peste tot. Oraşul murdar părea înfipt în deşert. Ca prin miracol, avionul din Cipru sosise la timp, iar Malko nu fusese nevoit să aştepte mult în vamă printre rarii turişti.

În timp ce traversa Nilul într-un taxi, recunoscu în sinea lui că nu-i plăcuse niciodată acest oraş. În mod normal, avea să se întoarcă în Cipru a doua zi.

Taxiul ajunse în fine pe cheiul Gamal Abdel Nasser şi se opri sub copertina maiestuoasă a hotelului Four Seasons.

O haită de valeţi se năpusti asupra taxiului. „Primăvara arabă” fusese groparul turismului, iar de atunci lucrurile nu mai reveniseră la normal.

Malko se uită la ceas. Unsprezece şi zece. Avea timp doar să-şi lase bagajele şi să plece spre Gara Centrală. Se hotărâse să-şi asume riscul de a fi urmărit de Mukhabarat-ul egiptean care-l reperase cu siguranţă la sosire. La urma urmei, nu avea în program decât întâlnirea cu Talal Abu Saniyeh, şi nu

intenţiona deloc să se întoarcă în oraş prea devreme.

Coborî din hotel aproape imediat, gândindu-se la apetisanta Cyntia, care trebuise să plece la Londra. Poate că într-o zi o s-o revadă. Dacă nu cumva îşi va continua amorul perfect cu prinţul ei libian[21].

Îşi spuse că va cina cu plăcere împreună cu Jerry Tombstone, şeful staţiei CIA.

Taxiuri erau berechet, aşa că avu de unde alege.

— La Gara Centrală, îi spuse el şoferului.

Avea să ajungă exact la ora fixată.

*

Ali Mamluk trepida de nerăbdare. Fotografiile primite din Cipru, câteva instantanee de la îmbarcarea pentru zborul spre Cairo, nu-i oferiseră niciun indiciu. În mod vizibil, agentul lui nu era dotat pentru arta fotografică. Niciuna dintre pozele făcute cu telefonul mobil nu-i furniza certitudinea prezenţei lui Malko Linge printre pasageri. Doi sau trei bărbaţi îi semănau, însă erau văzuţi dintr-o parte sau din spate.

Sună la secretariat.

— N-a sosit încă lista zborului?

— Încă nu, declară secretara.

Furios, şeful Securităţii de Stat îşi sună agentul din Cipru.

— Ce naiba faci? urlă el.

— Corespondentul meu încă nu m-a servit, întârzie, îi explică agentul. Cum ajunge, vi-l trimit prin fax, *sicii.*

21 SAS 131, *Nebunii din Benghazi.*

— Spre binele tău, câine! mormăi sirianul.

Ceasul său arăta unsprezece şi patruzeci şi cinci. Peste un sfert de oră, agentul CIA trebuia să ia legătura cu Talal Abu Saniyeh.

Dacă despre el era vorba...

*

Malko intră în Gara Centrală la douăsprezece tară cinci şi dădu peste îmbulzeala obişnuită. Cei mai mulţi egipteni călătoreau cu trenul, avionul fiind prea scump pentru ei.

Făcu un tur al ghişeelor, apoi ajunse la cofetăria unde făcuse cunoştinţă cu Talal Abu Saniyeh. Bineînţeles că era înţesată, iar de jur-împrejur oamenii se aşezaseră pe valize.

Mirosea a mâncare, a ulei încins şi a murdărie.

Se apropie şi examină mesele. Îl descoperi pe Talal Abu Saniyeh în interior, în faţa unei sticle de Pepsi de care nu se atinsese.

Ajunse lângă masă în momentul în care difuzoarele transmiteau un apel în arabă, orice conversaţie fiind imposibilă.

Când se aşeză, palestinianul întoarse capul spre el. Privirea lui era goală, ca a unui drogat, ridurile de pe faţă i se adânciseră şi nu părea în apele lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tăios Malko atunci când vacarmul se mai potoli.

— N-am avut noroc! mărturisi Talal Abu Saniyeh. Totul decursese bine şi mă întorceam la Damasc atunci când am fost oprit la un punct de control al armatei siriene. Scotoceau peste tot pentru că maşina lui Ali Douba tocmai sărise în aer. M-au

arestat împreună cu alţii, însă agenţii Mukhabarat-ului care au făcut ancheta în sat interogaseră vânzătoarea brutăriei de unde şoferul îi cumpărase *manakish* lui Ali Douba chiar înainte de atentat. Ea le-a spus că mă văzuse oprind lângă maşină. Evident că m-au trimis pe strada 17 Nissan.

Sediul Securităţii de Stat, Idarat al-Amm.

— Din fericire, am întâlnit acolo un om care mă cunoaşte şi nu m-au maltratat cine ştie ce, continuă palestinianul. Oricum, m-au dus la Unitatea 215. Voiau să ştie ce făceam acolo. Le-am spus că mă rătăcisem. Pe urmă, un alt tip a telefonat să spună că mă cunoaşte. Cel care „se ocupă” de mine la Damasc.

— Te-au torturat? întrebă Malko.

Talal Abu Saniyeh îi adresă un zâmbet trist.

— Bineînţeles că m-au bătut, m-au ameninţat că mă omoară, dar nu m-au interogat *cu adevărat.* A trebuit însă să rămân acolo peste noapte. Apoi a venit ordinul să mă elibereze. Cred că n-au vrut să se pună rău cu Hamas-ul. În plus, nu găsiseră nimic împotriva mea şi nici nu-şi dădeau seama de ce aş fi vrut să-l omor pe Ali Douba.

Tăcu şi luă o înghiţitură de Pepsi, strâmbându-se imediat şi ducând mâna la falcă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Mă dor dinţii, îi explică Talal Abu Saniyeh vârând mâna în sacoşa de la picioarele lui.

Scoase din ea o cutie de Doliprane 1000 şi înghiţi o pastilă.

Malko remarcă faptul că nu se uitase niciun moment în ochii lui şi că părea extrem de nervos.

— Când te întorci la Damasc? întrebă el.

— Mă duc mai întâi în Gaza, răspunse palestinianul.

Arăta suferind şi rămase tăcut câteva clipe, ţinându-se cu mâna de falcă.

Malko se întrebă ce să facă. Povestea lui ţinea şi, oricum, nici nu mai avea importanţă.

Îşi făcu apariţia un chelner şi el comandă o cafea.

*

Ali Mamluk parcurse febril lista cu pasagerii zborului Limassol-Cairo din dimineaţa aceea şi scoase un urlet.

Numele căutat se afla sub ochii lui: Malko Linge!

Intuiţia nu-l înşelase. Agentul CIA, care uneltea împotriva Siriei, şi „Dan”, ofiţerul Mossad-ului, noul şef al lui Talal Abu Saniyeh, erau una şi aceeaşi persoană. Se aruncă asupra telefonului mobil şi-l sună pe agentul din Cairo care-l supraveghea pe Talal Abu Saniyeh şi nu trebuia să-l scape din ochi nicio clipă.

Ocupat.

Reţeaua sau mobilul. Comunicaţiile cu Egiptul erau întotdeauna proaste.

Încercă din nou, apoi îi ceru secretarei să facă acelaşi lucru. Înjurând printre dinţi, nu se dădu bătut. Pentru a evita o gravă eroare.

*

Talal Abu Saniyeh se uită la Malko cum îşi bea cafeaua fără să scoată o vorbă. În fine, deschise gura şi întrebă:

— Mai aveţi nevoie de mine?

— Nu, nu cred, răspunse Malko.

Palestinianul dădu din cap şi, cu un gest firesc, întinse mâna spre sacoşă. Malko îşi spuse că voia să mai ia o pastilă.

Capitolul XXII

Chipul palestinianului căpătase o expresie bizară, ca şi cum ar fi suferit, iar Malko se gândi că-l apucase din nou durerea de dinţi.

Talal Abu Saniyeh îşi retrase mâna din sacoşă. Acum nu mai ţinea o cutie de medicamente, ci un pistol automat.

— Vei crăpa, câine evreu, exclamă palestinianul, şi îndreptă arma spre Malko.

Braţul lui Talal Abu Saniyeh se întinse. Malko văzu în faţa ochilor ţeava pistolului. Paralizat. Neputincios. Stupefiat.

Împuşcătura îl făcu să închidă ochii.

Se aşteptă la un şoc, apoi la o gaură neagră. La o durere. De la o asemenea distanţă, glonţul i-ar fi făcut capul să explodeze.

Nimic.

Redeschise ochii.

Talal Abu Saniyeh se prăbuşise peste masă, vărsând cafeaua. Mai ţinea încă în mâna dreaptă patul pistolului negru. O pată de sânge creştea cu viteză între faţa lui şi masă.

Malko ridică privirea şi zări un bărbat care alerga spre ieşirea din cofetărie.

Lumea începu să strige, clienţii se ridicară şi o luară la fugă. Apelul din difuzoare acoperi

hărmălaia. Malko nu înţelese nimic. Cine-l omorâse pe palestinian cu câteva fracţiuni de secundă înainte ca acesta să tragă în el?

Întrebările încă i se mai învălmăşeau în cap atunci când îşi făcură apariţia mai mulţi poliţişti în uniformă. Din păcate, nu vorbeau decât araba.

Îl percheziţionară, luându-i paşaportul. În sfârşit, sosi şi un poliţist care vorbea engleza şi începu să-i pună tot felul de întrebări. Malko îi spuse adevărul: bea o cafea cu un prieten palestinian atunci când un bărbat s-a ivit ca din pământ şi l-a împuşcat în momentul în care amicul lui a încercat să scoată arma...

Au fost examinate actele mortului şi telefoanele mobile au intrat în acţiune. În cele din urmă, Malko a fost urcat într-o dubă a poliţiei. Ajunse într-o secţie murdară, infectă şi dărăpănată, faţă în faţă cu un poliţist care-i luă amprentele, îi fotografie irisul ochiului şi-i puse mai multe întrebări stupide.

— Pot să dau un telefon? întrebă Malko.

— La ambasadă?

— Da.

— Poftim.

Malko formă numărul lui Jerry Tombstone, şeful staţiei CIA din Cairo. Din fericire, americanul era la post.

— Jerry, îl anunţă Malko, sunt în Cairo de ieri şi am o problemă. Un tip cu care m-am întâlnit a fost omorât de un necunoscut, iar poliţia m-a arestat. Sunt la comisariatul central al gării.

— Vin imediat, spuse americanul fără să comenteze.

*

Ali Mamluk citi din nou dosarul lui Malko Linge. Îl găsise în ultima clipă pe omul lui din Cairo şi-l trimisese să împiedice asasinarea agentului CIA, aşa cum primise ordin de la Damasc. Deghizarea acestuia în agent al Mossad-ului punea multe întrebări şi-l lega de uciderea lui Ali Douba. Pentru că el fusese acela care-i ordonase lui Talal Abu Saniyeh să-l lichideze.

De ce?

Încă nu aflase răspunsul, dar era o acţiune asemănătoare cu operaţiunea de „racolare” a lui Mohamed Makhlouf.

Destabilizarea regimului lui Bashar al-Assad.

Un lucru era sigur: pentru sirieni, Malko Linge era mai util viu decât mort. Chiar dacă nu se ştiau multe alte aspecte legate de rolul lui.

Instrucţiunile lui Manaf Abu Wahel, noul „coordonator” al agenţilor Mukhabarat-ului, erau formale: să nu-i facă nimic, doar să-l supravegheze.

Strânse dosarele şi ieşi din birou. Se îndreptă spre şedinţa cu acelaşi Manaf Abu Wahel pentru a face bilanţul acestei afaceri şi pentru a se găsi o soluţie de contracarare a viitoarei lovituri. Mai întâi, trebuiau să înţeleagă ce avantaj le aducea americanilor moartea lui Ali Douba. De multă vreme, acesta nu mai era o figură proeminentă a regimului, iar cei care-i puteau dori moartea nu puteau fi decât libanezii. Or, lui Ali Mamluk nu-i venea să creadă că americanii lăsaseră răzbunarea pe seama altora. Prin urmare, altceva era la mijloc, ceva ce trebuia să descopere.

*

Malko se uita cum se lăsa înserarea asupra Nilului. Fusese eliberat după trei ore de interogatoriu graţie intervenţiei americanilor pe lângă Mukhabarat. Jerry Tombstone urma să vină să-l ia la cină. A doua zi va pleca spre Cipru cu avionul.

Încă nu înţelegea de ce voise Talal Abu Saniyeh să-l ucidă şi cine anume îl împiedicase.

Prin forţa împrejurărilor, serviciile secrete siriene erau la curent. Moartea palestinianului nu-l bulversa deloc. Mult mai stânjenitor era faptul că sirienii nu-l scăpau din ochi tocmai acum, când trebuia să ducă la îndeplinire partea cea mai dificilă a misiunii: atragerea generalului Abdallah al-Qadam de partea lor.

Sună telefonul: Jerry Tombstone.

Americanul părea destins. Se îndreptară spre Arabesque, acolo unde cinaseră cu câteva luni în urmă.

— Ai aflat ceva? întrebă Malko după ce se aşezară la masă.

— Nu mare lucru, mărturisi şeful staţiei CIA. Talal Abu Saniyeh era considerat membru al Hamas-ului, iar faptele şi acţiunile lui erau urmărite de Mukhabarat. A sosit ieri de la Damasc şi s-a cazat la hotelul lui obişnuit. Pe urmă i-a făcut o vizită amantei şi s-a întors să se culce. În ajun, a reuşit să se ducă la ambasada Siriei din Cairo. Nimic neobişnuit, pentru că făcea legătura între sirieni şi Khaled Meshall, care locuieşte acum la Doha.

— A fost urmărit la întâlnirea cu mine?

— Da, ca de obicei. Un agent era în cofetărie, iar altul ceva mai departe. Acesta l-a văzut sosind pe asasinul palestinianului. Un bărbat care a intrat în local aproape alergând, i-a tras un glonţ în ceafă şi a dispărut. Nimeni nu l-a putut identifica. Mărturia acestui agent te-a scos din cauză. Le-am mărturisit egiptenilor că te „ocupai” de Talal Abu Saniyeh în contul CIA. M-au crezut.

— Cum explică ei acest asasinat?

— O reglare de conturi în interiorul Hamas-ului. Există mai multe curente rivale.

Malko se gândea la un singur lucru: să ia avionul.

— Anunţă-i tu pe cei din Cipru, spuse el, mâine dimineaţă iau avionul până la Lamaca.

— Nu mai ai nicio veste de la prietena ta englezoaică? întrebă Jerry Tombstone. Era tare sexy.

— Din păcate, nu, răspunse Malko. Dacă mă duc la Londra, o să-i dau un telefon.

Deocamdată, se întorcea la Beirut, via Cipru.

*

În Cipru era mult mai cald. Boeing-ul 737 al companiei Egyptair aterizã. Lângă aerogară staţiona Chevrolet-ul negru al ambasadei americane.

— Sir, spuse şoferul, domnul Cunningham mi-a cerut să vă duc la ambasadă.

Pe pistă nu se afla niciun Blackhawk. Intrând în ambasadă, Malko se duse direct la etajul doi, în biroul lui Gordon Cunningham. Fu surprins să-l găsească acolo pe Tamir Pardo, şeful Mossad-ului, pe care până atunci îl întâlnise numai în subsolul ambasadei.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, exclamă israelianul, strângându-i mâna.

Cei trei bărbaţi se aşezară în jurul mesei joase. După ce-şi înmuie buzele într-o cafea oribilă, Malko se întoarse spre Tamir Pardo.

— Ai înţeles ce s-a întâmplat?

— Parţial, preciză israelianul. Talal Abu Saniyeh a fost probabil luat în primire de sirieni, în schimbul vieţii, l-au forţat să te omoare, adică să suprime un agent al Mossad-ului. Lucru care se întâmplă foarte rar. O să primim confirmarea, dar totul se potriveşte.

— Atunci, cine le-a dejucat planurile? întrebă Malko.

— Încă nu ştiu, mărturisi israelianul. Cred că omul care ţi-a salvat viaţa este *şi* el un agent sirian care a acţionat conform ordinelor primite de la Damasc. Un ordin *opus* celui primit de Talal Abu Saniyeh. Habar n-am ce anume i-a făcut să se răzgândească. Cu siguranţă că nu teama de a ucide un israelian.

Un înger trecu, legat la ochi. Israelianul părea sincer nedumerit.

— Şi acum ce facem? întrebă Gordon Cunningham.

— Deocamdată suntem într-un impas! exclamă Tamir Pardo. Viitorul o să ne lumineze. Fii mai prudent ca oricând. De-acum, sirienii ştiu că eşti amestecat în tentativa de destabilizare a lui Bashar al-Assad. Au mai descoperit şi că erai una şi aceeaşi persoană cu agentul Mossad-ului care se ocupa de Talal Abu Saniyeh. Unul dintre amicii noştri din Mukhabarat-ul egiptean ne-a dat raportul autopsiei. Medicul legist a găsit perforaţii în cinci dintre dinţii

palestinianului. E o metodă de tortură clasică a sirienilor. Îţi găuresc dinţii fără anestezie. Nimeni nu rezistă la genul ăsta de durere.

Malko îşi aminti de „durerea de dinţi” a lui Talal Abu Saniyeh. Încercă să-şi dea seama ce le dezvăluise palestinianul sirienilor.

Totul despre asasinarea lui Ali Douba şi nimic despre proiectele legate de generalul Abdallah al-Qadam, pentru că Malko nu-i menţionase numele niciodată.

Singura problemă: Damascul avea acum dovada că lucra la destabilizarea lui Bashar al-Assad. Prin urmare, se afla în prima linie. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Gordon Cunningham sublinie:

— Nu e cazul să te îndepărtezi de „baby-sitteri”.

Cu alte cuvinte, întoarcerea la Beirut semăna cu aruncatul într-un bazin plin de rechini.

Malko se întoarse spre Gordon Cunningham.

— Care e următoarea mea sarcină?

În locul americanului răspunse Tamir Pardo:

— Să-l activezi pe generalul Abdallah al-Qadam.

*

Un program vast, se gândi Malko.

— Cum crezi că trebuie acţionat?

De data aceasta, luă cuvântul Gordon Cunningham:

— Prima mişcare este reactivarea colonelului Ramdane Halab. Încă se află în „solda” noastră. Se poate duce în Siria tară să atragă atenţia asupra lui.

— Trebuie să şi accepte, sublinie Malko. Nu e chiar un erou.

— Bine motivat, poate deveni unul, argumentă americanul. El are avantajul unui posibil acces la generalul al-Qadam.

Tamir Pardo interveni şi el:

— Nu mi se pare cea mai bună soluţie, declară el. Ar trebui să-i dezvăluim acestui sirian elemente absolut secrete referitoare la metodele noastre de lucru şi dovezile pe care le deţinem împotriva generalului. E un risc pe care guvernul meu nu-l va accepta.

— Atunci, care e soluţia ta? întrebă Gordon Cunningham.

— Cred că Malko s-a descurcat foarte bine până acum, spuse israelianul. Nu mă tem să-i încredinţez anumite documente ultrasecrete.

Malko simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Vrei să mă duc la Damasc? întrebă el.

Tamir Pardo zâmbi:

— Nu, la Moscova.

Capitolul XXIII

Malko înţelese imediat. Mossad-ul avea aceleaşi informaţii ca şi CIA despre călătoria generalului al-Qadam în Rusia.

— Generalul Abdallah al-Qadam o să discute cu Rosoboronexport despre livrarea în Siria a unor rachete sol-aer de ultimă generaţie, S-400, precizează israelianul. O să rămână acolo mai multe zile. Asta e cea mai bună ocazie de a-l reactiva.

— La Moscova e riscant, remarcă Malko. Ruşii mă cunosc. Or să vrea să ştie ce caut acolo.

— Nu se pune problema să fie contactat *oficial,*

preciză israelianul. Ne-am ocupat deja de el în acest oraş cu ajutorul unuia dintre ofiţerii noştri de caz, o femeie. Prin ea o să ajungi la el. Asta va limita mult riscurile. E vorba de o ziaristă care locuieşte la Moscova şi îi este şi amantă.

— O rusoaică?

— Nu, o egipteancă. Se ocupă de el de multă vreme. Mă duc să aranjez totul şi o să-ţi spun cum s-o contactezi. O să te întâlneşti cu generalul la ea acasă. Ruşii ştiu că o vizitează ori de câte ori vine la Moscova.

— Şi ce-i spun?

— Ce are de făcut, zise simplu şeful Mossad-ului. Besma Naguib o să-i amintească de obligaţiile faţă de noi. Omul ştie foarte bine că suntem în stare nu numai să-i aranjăm căderea, ci şi să-i punem capăt vieţii.

Malko se întoarse spre Gordon Cunningham.

— Ce părere ai?

— Mi se pare OK, aprobă americanul. După afacerea IGLA S[22], ruşii nu sunt chiar cu totul împotriva ta. O să „disimulăm" sejurul tău acolo.

— Şi viza? întrebă Malko.

— Faci o oprire la Viena şi o s-o obţii de acolo. Şeful staţiei o să se ocupe de asta.

— Când plec?

Tamir Pardo fu cel care răspunse.

— Trebuie să fii la Moscova peste trei zile. O să găseşti un mesaj despre întâlnirea cu Besma Naguib. Generalul o să fie nevoit să-i urmeze instrucţiunile. E corespondenta ziarului Al-Ahram.

Malko îşi scoase pălăria în gând. Israelienii erau

22 Vezi SAS 132, *IGLA S.*

într-adevăr foarte puternici. Generalul Omar Suleiman, şeful Mukhabarat-ului egiptean, care se pupa pe gură cu Mossad-ul, le datora probabil ceva. Nu se abţinu să nu remarce:

— Mulţumesc pentru încredere.

Israelienii nu-şi deconspirau prea uşor agenţii.

— Nu e vorba de încredere, replică sec Tamir Pardo, pur şi simplu nu avem de ales. Nu dorim ca „Fraţii" să ajungă la frontiera noastră dinspre nord. Generalul al-Qadam reprezintă singurul mijloc de a împiedica acest lucru.

După o pauză scurtă, israelianul continuă:

— Cred că esenţialul a fost spus. Ne revedem după ce te întorci de la Moscova.

*

— S-a întors! anunţă agentul sirian care supraveghea holul de la Four Seasons.

Malko tocmai intra în lobby. Din nou la Beirut. La cinci minute după ce ajunse în cameră îl sună Naeh Jna.

— Te-ai întors! spuse ea. Mă temeam că n-o să te mai văd. Aş fi fost foarte nefericită…

În ciuda voinţei lui, îl mişcă această candoare dezarmantă.

— Ne putem întâlni în seara asta, îi propuse el. Vin să te iau de la magazin.

— Nu, preciză ea, aşteaptă-mă puţin mai jos de casa mea, vreau să mă schimb.

*

Tarak Sahlab îi chemase la el pe cei trei

colaboratori însărcinaţi cu supravegherea agentului CIA.

— Trebuie să-i punem microfoane în cameră, sugeră el. Vreau să ştiu tot ce face, să-i aflu pe toţi cei cu care se întâlneşte. E un ordin de la Damasc. Omul ăsta pregăteşte ceva împotriva noastră.

— De ce nu-l lichidăm? întrebă unul dintre agenţi. E simplu.

— Nu, e păzit, înarmat şi cu ochii-n patru, replică şeful Mukhabarat-ului sirian din Beirut. În plus, FSI veghează asupra lui. Deocamdată, Damascul vrea să rămână în viaţă.

Nu ştia să explice şi de ce. Tarak Sahlab nu ştia totul. Ali Mamluk era cel care deţinea toate elementele dosarului.

*

Lui Naeh Jna îi străluceau ochii. Îşi aşeza întruna mâna peste cea a lui Malko, apoi şi-o retrăgea rapid de parcă i-ar fi fost ruşine. Avea o ţinută foarte cuminte: o rochie gri mulată ca o mănuşă care, din cauza liniilor curbe naturale, o transforma într-un obiect sexual.

Se aşezară la o masă din fundul restaurantului, ca doi îndrăgostiţi timizi. Malko avea o senzaţie ciudată. Se simţea întinerit. Naeh Jna era vizibil sinceră. O femeie îndrăgostită. Asta se vedea în toate gesturile ei. Se uită lung la el.

— Am chef să facem dragoste, spuse ea cu voce şoptită. Hai să mergem.

Era limpede că nu se mai jena să se întoarcă împreună la Four Seasons.

Resemnaţi, Chris Jones şi Milton Brabeck îi urmară. Gata să se servească de artilerie.

Se despărţiră în hol, iar Malko şi însoţitoarea lui luară liftul.

În cameră, Naeh Jna se comportă ca orice altă femeie foarte îndrăgostită, începând cu o felaţie îndelungă, scoţându-şi în acelaşi timp chiloţii.

Se întoarse brusc şi, stând în patru labe, îi oferi lui Malko fesele.

Malko se delectă cu trupul ei, profitând de această pauză care n-avea să dureze mult: a doua zi trebuia să plece la Viena şi la Moscova.

*

Aeroportul Şeremetievo era la fel de curat ca întotdeauna. Faptul că fusese la Moscova doar cu câteva luni în urmă avu un efect ciudat asupra lui Malko.

Poliţistul de la Imigrări îi ştampilă indiferent paşaportul. Oficial, venea să le mulţumească autorităţilor ruseşti pentru cooperarea lor la afacerea IGLA S.

Îl aştepta o maşină a ambasadei americane. Avea impresia că se întorcea acasă.

După ce se înregistră la recepţia hotelului Kempinski, funcţionarul îi înmână un plic pe care era scris numele său.

— Aveţi o invitaţie!

Era vorba de o conferinţă despre Orientul Mijlociu care avea loc în seara aceea la Clubul Presei Străine. Nu putea veni decât din partea Besmei Naguib, ziarista egipteană care lucra pentru Mossad.

Lucrurile se puseseră în mişcare.

Soarele strălucea deasupra Moscovei după o furtună de zăpadă neaşteptată care blocase oraşul. Se întâmpla rar aşa ceva în aprilie.

*

— Pleacă la Viena, îl anunţă Tarak Sahlab pe Ali Mamluk pe linia telefonică securizată.

— Bizar, remarcă şeful Siguranţei Statului.

Oare îi scăpase ceva? Brusc, regretă că-i salvase viaţa agentului CIA. Risca să primească reproşuri. Pe câtă vreme execuţia lui Talal Abu Saniyeh fusese o soluţie bună.

— Nimeni nu ne poate oferi informaţii? se nelinişti el.

— Nu prea se vede cu multă lume la Beirut, în afară de târfuliţa aia de vânzătoare care se culcă cu el. Dar mai mult ca sigur că nu i-a spus nimic.

— Trebuie verificat, propuse Ali Mamluk. Scutur-o puţin.

*

Clubul Presei Străine se afla într-un local foarte sovietic. Bufetul era slăbuţ, iar băuturile puţine, rezumându-se la vodcă şi sucuri de fructe. Câteva sandviciuri cu icre roşii sau heringi nu prea reprezentau un mare lux. În mijlocul corespondenţilor străini mişunau falşi jurnalişti ruşi trimişi de Ministerul de Interne pentru a căuta informaţii şi a face recrutări. Mai multe saloane cu mobilier obosit se deschideau spre bar.

Malko zări un panou pe care scria: „Conferinţă despre Orientul Mijlociu cu doamna Besma Naguib”.

Se strecură în sală.

Pe podium, în faţa a vreo douăzeci de persoane, o femeie proiecta grafice luminoase pe un ecran instalat în fundul sălii.

Era o femeie masivă şi frumoasă, la vreo patruzeci şi ceva de ani, cu un nas impozant, îmbrăcată cu un taior negru, ciorapi negri şi pantofi cu toc. Înfăţişarea ei emana senzualitate.

Le vorbea despre Primăvara Arabă unor indivizi fascinaţi mai curând de picioarele ei.

Malko se alătură şi el aplauzelor politicoase care salutară sfârşitul prestaţiei. Publicul se dispersă, iar el aşteptă ca Besma Naguib să coboare de pe podium pentru a o intercepta.

— Bună seara, spuse el în engleză. Sunt Malko Linge. Mi-aţi trimis o invitaţie la Kempinski.

Chipul egiptenei se lumină.

— Da, sigur că da! Mulţumesc că aţi venit. Haideţi să bem ceva.

Se îndreptară spre bufet, iar femeia îi propuse pe un ton firesc:

— Dau o mică serată la mine acasă, vreţi să veniţi? Or să fie acolo câţiva oameni interesanţi.

Poftim adresa mea: Taşinosko 16, apartament 74. Codul de la intrare este 6384, etajul trei. Pe la nouă.

*

Generalul Abdallah al-Qadam ieşi din ambasada Siriei de pe Mansurovski Pereulok 4, unde se dusese pentru a comunica la Damasc propunerile făcute de

Rosoboronexport în legătură cu livrarea rapidă a rachetelor S-400 destinate împiedicării unui eventual atac israelian împotriva Siriei. Se urcă în Mercedes-ul pus la dispoziţie de ambasada unde locuia din motive de securitate.

— Mă duc la un dineu, îl anunţă el pe şoferul sirian care vorbea rusa.

Îi dădu adresa şi-i explică pe unde s-o ia, încercând în acelaşi timp un dublu sentiment. Mai întâi, era bucuros să se întâlnească cu Besma Naguib, amanta lui ocazională de câţiva ani. O cunoscuse în Egipt, unde se ducea adesea, apoi o revăzuse cam peste tot pe unde fusese.

Până în ziua în care-i mărturisise apartenenţa ei la Mossad şi faptul că era noul lui ofiţer de caz. Pentru generalul sirian, fusese o adevărată lovitură, dar pe urmă se resemnase. Ştia că, dacă rupea relaţiile cu ziarista, ar fi primit un alt ofiţer de caz, cu o înfăţişare probabil mai puţin agreabilă.

Besma Naguib era o femeie adevărată, care se comporta ca atare şi îi jurase că, în orice caz, îl plăcea. Evident că nu-şi dorea nimic altceva decât s-o creadă. *Oricum,* ea fusese aceea care-i ceruse lista agenţilor sirieni infiltraţi în Egipt.

Sigur că asta nu ajuta prea mult Israelul, dar îl recompensa pe sponsorul său egiptean cel mai bun, generalul Omar Suleiman, şeful Mukhabarat-ului şi un apropiat al Mossad-ului, consolidându-i reputaţia de as în domeniul serviciilor de informaţii.

Numai şi pentru această singură trădare şi generalul al-Qadam ar fi fost torturat şi executat. De fiecare dată când sirianul se întâlnea cu această femeie masivă şi frumoasă, care făcea dragoste atât

de bine, se întreba ce avea să-i mai ceară ca urmare a „păcatului său originar”.

Mercedes-ul se opri în faţa imobilului de pe Taşinosko 16. Se aflau într-un cartier de clădiri lipsite de eleganţă, cu douăzeci de etaje, dărăpănate şi foarte sovietice.

Tastă codul, intră, apoi luă liftul.

Îi deschise chiar Besma Naguib. Generalul o îmbrăţişă, sărutând-o lacom şi explorându-i corpul cu mâinile.

— Te doresc! murmură el. A trecut atâta timp…

N-o mai văzuse de trei luni. Ziarista venise la Damasc să-i ia un interviu şi profitaseră atunci de o partidă scurtă în biroul lui.

Besma Naguib îl luă de mână.

— Vino, spuse ea, ţi-am pregătit ceva în salon.

Pe o măsuţă joasă se aflau vodcă, zacuscă, fructe şi ceai într-un samovar. Imediat după ce se aşeză, sirianul îşi puse mâna pe coapsa femeii, dar aceasta îl opri.

— Ai răbdare! mai înainte, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva. A venit special la Moscova ca să te vadă.

— Ce doreşte? întrebă sirianul.

— O să-ţi spună el. Nu-ţi cer decât să-l asculţi cu atenţie. E ca şi cum ţi-aş vorbi eu însămi.

Tăcu.

Abdallah al-Qadam ştia că-l ţinea practic sub papuc. Vocea ei dulce ascundea brutalitatea unui ordin. Trebuia să facă ce i se cerea. Altfel, cariera şi viaţa îi erau în pericol. În plus, habar n-avea că toate vizitele lui la Besma Naguib erau filmate.

Femeia îi turnă un pahar de vodcă pe care

generalul îl bău dintr-o suflare. În timp ce punea paharul pe masă se auzi soneria de la intrare.

— A venit! spuse femeia. Mă duc să deschid.

*

Zâmbetul fermecător al Besmei Naguib îi dădu lui Malko senzaţia că-i făcea o vizită amantei sale. Iluzia a fost însă de scurtă durată. Ziarista egipteană se trase deoparte şi spuse:

— Prietenul nostru este în salon.

Când intrară în cameră, generalul sirian se ridică, examinându-l curios pe Malko. Besma Naguib făcu prezentările, dar nu pronunţă niciun nume. Apoi dispăru.

Tăcerea care se lăsase a fost ruptă de Malko.

— Reprezint guvernul american, începu el. Lucrăm în strânsă legătură cu amicii Besmei. Avem nevoie de dumneavoastră.

— Pentru ce? întrebă bănuitor generalul sirian.

— Administraţia americană vrea să salveze regimul alawit, îi explică Malko. Singura modalitate ar fi aceea de a-i elimina pe cei mai proeminenţi oameni ai săi, adică Bashar al-Assad şi apropiaţii lui, pentru a forma un guvern de tranziţie care să liniştească opinia publică internaţională. Viitorul şef de stat ar putea fi actualul vicepreşedinte.

— Hassan Jawish? Dar e un creştin…

— Exact ce trebuie pentru a „garanta” deschiderea! aprobă Malko. În orice caz, nu va fi decât o putere de faţadă. Armata, adică dumneavoastră, va păstra toate pârghiile puterii. În acest fel, regimul alawit va căpăta o viaţă nouă care va putea dura.

Tăcu. Generalul sirian părea cufundat în gânduri. Ridică ochii spre Malko.

— Vă daţi seama ce-mi cereţi?

— Bineînţeles, continuă Malko, însă Statele Unite vă cer asta, nu eu. E vorba de un viraj strategic care va avea consecinţe pe termen lung. Benefice pentru dumneavoastră, fără îndoială.

— Şi de ce eu? întrebă sirianul.

Malko schiţă un surâs.

— Pentru că operaţiunea este extrem de delicată şi trebuie condusă de un om hotărât, care dispune de o mare putere. Dumneavoastră o aveţi deja, dar, de la numirea în Comitetul Militar Baasist, vă stă în putinţă şi să treceţi peste capul unora ca Maher şi să daţi ordine. Nu e vorba de o operaţiune complicată. Cunoaşteţi Damascul mai bine ca mine. Unde locuieşte Bashar al-Assad în acest moment? În palatul lui?

— Nu, s-a retras în casa familiei, în centru, unde stă împreună cu mama lui. E păzit de oamenii de încredere din garda prezidenţială.

— Presupun, continuă Malko, că sunteţi în măsură să ştiţi exact unde se află.

— Aşa este, admise generalul sirian.

Malko îi căută privirea şi spuse calm:

— Trebuie organizată o operaţiune în stil comando, brutală şi rapidă. Ştiu că dispuneţi de forţe capabile s-o facă. Nelăsându-le timp eventualilor partizani să organizeze rezistenţa. Imediat după proclamarea noului preşedinte, el va fi recunoscut de Statele Unite. Cu siguranţă că Marea Britanie va proceda şi ea le fel.

— Şi Maher? întrebă Abdallah al-Qadam.

— Vă las pe dumneavoastră să vă ocupaţi de el.

Un înger trecu, tăvălindu-se de râs: a te ocupa de Maher al-Assad, fratele lui Bashar, însemna să-l descompui în lumină şi căldură.

Generalul sirian părea consternat de ultima propoziţie rostită de Malko.

— Vă daţi seama că e vorba de o operaţiune sângeroasă? replică el. Admiţând că reuşeşte.

— Şi care va salva multe vieţi omeneşti, îl asigură Malko. În plus, se va evita fărâmiţarea ţării dumneavoastră. Dacă nu se întreprinde nimic, regimul va cădea sau alawiţii se vor refugia în reduta lor. Fraţii Musulmani vor prelua puterea. Nu avem de ales.

Urmă o nouă tăcere.

Generalul al-Qadam părea lovit cu leuca-n cap.

— Trebuie să mă gândesc, ocoli el un răspuns direct.

Malko clătină din cap.

— Nu. E o ofertă pe care n-o puteţi refuza, şi ştiţi de ce. Trebuie să organizaţi această operaţiune. Repede. Apoi să ne revedem pentru a cunoaşte detaliile. Unde şi cum? Cred că n-o să rămâneţi multă vreme la Moscova.

— Săptămâna viitoare mă duc la Beirut, confirmă generalul sirian. Trebuie să mă întâlnesc cu Hassan Nasrallah, şeful Hezbollah-ului.

— Pot să fiu acolo, zise Malko. O să vă comunic cum puteţi da de mine. O să stau la hotelul Four Seasons, camera 1005.

— O să fie foarte greu, se împotrivi sirianul. ’Chiar şi eu sunt supravegheat de Mukhabarat.

— Ştiu, îl aprobă Malko. Dacă nu reuşiţi să scăpaţi

de supraveghere, lăsaţi-mi un mesaj la acest număr de telefon.

Îi dădu numărul căsuţei vocale din Cipru şi sirianul şi-l notă într-un carneţel.

— Atenţie, îi recomandă Malko, numărul ăsta e cunoscut de Securitatea de Stat siriană ca având legătură cu CIA. Dacă e găsit asupra dumneavoastră, sunteţi un om mort.

Din fericire, sirienii nu aveau şi codul necesar pentru a-l apela.

— O să-l învăţ pe dinafară. Asta-i tot?

— Da, tot.

Malko se ridică şi-i întinse mâna.

— Vă doresc şedere plăcută la Moscova.

Când ieşi din cameră, Besma Naguib apăru pe culoar şi-l însoţi până la uşă.

Afară se lăsase întunericul. Malko plecă pe jos să caute un taxi. Zarurile fuseseră aruncate.

De-acum, totul depindea de generalul al-Qadam. Oare de cine-i va fi cel mai frică?

Capitolul XXIV

Beirut!

Malko se uita cum defilau prin faţa lui imobilele triste ale periferiei din sud, copleşite de un soare strălucitor. Avea senzaţia că plecase de aici de multă vreme: totuşi, nu trecuseră decât patruzeci şi opt de ore de la începutul călătoriei spre Viena şi Moscova.

Revăzu în gând privirea halucinată a lui Talal Abu Saniyeh şi ţeava pistolului acestuia îndreptată spre el. Împuşcătura care-i salvase viaţa îi răsuna încă în

urechi. Simţea nevoia să reducă tensiunea nervoasă, să uite de această întâmplare nefericită. De-acum, nu mai putea face nimic altceva decât să aştepte decizia generalului al-Qadam.

În cazul în care va acţiona în vreun fel.

Chris Jones se întoarse spre el.

— Ce facem? începe să devină plictisitor.

— Aşteptaţi! spuse Malko. Aşa cum fac şi eu.

Dar deschideţi ochii, există o mulţime de oameni care nu-mi vor binele.

— Numai să se arate, mârâi Milton Brabeck din spate. Ne ocupăm noi de ei.

— Din păcate, oftă Malko, nu-i cunosc.

Nu mai mult decât pe omul care-i salvase viaţa la Cairo, doborându-l pe Talal Abu Saniyeh.

Sună telefonul mobil.

Mitt Rawley.

— Sunt la Four Seasons, îl anunţă el, aşa că nu mai trebuie să vii până la Al-Akwar.

Evident că şeful staţiei CIA era nerăbdător să ştie ce se întâmplase la Moscova.

Imediat după ce închise, pe ecranul telefonului apăru un alt număr: Naeh Jna. Malko se bucură să-i audă vocea.

— Ne putem vedea? întrebă femeia. Am mai multe lucruri să-ţi spun.

Se simţea o anumită tensiune în vocea ei. Oare ce se întâmplase?

— Să mergem diseară la restaurant, îi propuse el.

Mitt Rawley îl aştepta în fundul salonului alături de cei doi „baby-sitteri”, lângă vitrina cu produse de patiserie.

— Ei, zise el, v-aţi întâlnit?

— Da, întâlnirea a decurs bine, îl asigură Malko.

Americanul îi ascultă relatarea cu cea mai mare atenţie, apoi conchise:

— Deci, prin intermediul acestei Besma Naguib, israelienii ştiu exact unde ne aflăm?

— Este evident, recunoscu Malko. Te deranjează?

— Sunt obligat să comunic la Langley. Sper că nu ne pregătesc vreo ţeapă. Când te întâlneşti aici cu el?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Malko. Nu prea văd cum vom proceda. E la fel ca în cazul lui Mohamed Makhlouf, adică va fi înconjurat din toate părţile. Şi ştii cum s-a terminat totul.

— Ştiu, recunoscu pe un ton sumbru americanul. Lui îi revine misiunea să se organizeze.

— Ceva veşti din Siria?

— E linişte, însă situaţia rămâne explozivă. Acum, după ce am vorbit cu tine, o să încerc să dau de Tamir, el are mereu informaţii despre ceea ce se petrece acolo. N-ai primit niciun mesaj de când te-ai întors?

Malko zâmbi oarecum crispat.

— Am ajuns aici acum o oră…

Asta nu-l binedispuse pe american.

— Ceea ce s-a întâmplat la Cairo dovedeşte faptul că s-a dorit asasinarea ta. Dar nu ştim dacă, între timp, cei care au pus-o la cale s-au răzgândit sau nu. Nu te îndepărta de „baby-sitteri”. I-ai dat lui al-Qadam numărul din Cipru?

— Da.

Mitt Rawley îşi termină tarta cu căpşuni şi conchise:

— Foarte bine, acum nu ne mai rămâne decât să

ne rugăm. Ai grijă!

*

Ali Mamluk răsfoia dosarul lui Malko Linge, nedumerit şi neliniştit. „Sursele” sale din Beirut îi anunţaseră întoarcerea agentului CIA în oraş.

De ce revenise?

Din câte ştia el, nu exista decât un singur motiv plauzibil. Tentativa de destabilizare a lui Bashar al-Assad continua, iar Malko Linge se întorsese la Beirut pentru a o supraveghea. Problema era că nu ştia deloc în ce consta această încercare.

Ali Douba fusese înmormântat cu toate onorurile aferente rangului său şi acum nu se mai gândea nimeni la el. Ali Mamluk nu ştia cine-l înlocuise în Comitetul Militar Baasist şi nici nu căutase să afle, neavând de ce să-şi bată capul cu aşa ceva.

Talal Abu Saniyeh fiind mort, iar asasinul lui expediat din Egipt, cazul era închis. Mai rămânea însă o necunoscută. De ce doriseră israelienii ca Malko Linge să treacă în ochii lui Talal Abu Saniyeh drept agent al Mossad-ului?

Numai ei ştiau răspunsul.

Sună la ambasada Siriei. Trebuia reluată supravegherea lui Malko Linge. Până la urmă, va sfârşi prin a face o imprudenţă, cât de mică.

*

Pielea lui Naeh Jna era dulce ca mierea. De când se întorsese Malko, nu vorbiseră nimic important, supravegheaţi mai departe de „baby-sitteri”.

Revenind în cameră, se dezbrăcară şi începură să se giugiulească.

— Sunt aşa de fericită că te-ai întors, exclamă femeia.

Îi mângâie trupul, atingându-l cu multă delicateţe, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i facă vreun rău. Apoi degetele ei întârziară asupra pântecului, rotindu-se în jurul sexului şi atingându-l în treacăt până când se întări.

Atunci, îl cuprinse cu gura. Malko închise ochii, sexul lui prinzând tot mai multă consistenţă între buzele abile. Brusc, gura se retrase, dar sexul lui nu rămase liber multă vreme. Apucându-l ferm, Naeh îl ţinu în poziţie verticală şi se înfipse încet în el.

Aşteptă câteva clipe, apoi îşi schimbă puţin poziţia.

Malko, simţind căldura sfincterului încă ferm, suspină de plăcere.

De data aceasta, Naeh Jna se înfipse ceva mai brutal, ca şi cum ar fi mimat un viol.

Malko nu se mulţumi doar cu atât. Se eliberă şi o împinse în faţă. Când femeia ajunse cu burta pe pat, Malko dădu frâu liber fanteziei şi se înfipse vertical între fesele elastice.

Având în vedere curbura lor incredibilă, simţi o plăcere irezistibilă…

Dintr-odată, îşi dădu seama că Naeh Jna ocupa de-acum un loc bizar şi neaşteptat în viaţa lui. O simţea total dezinteresată: era primul bărbat din viaţa ei şi reacţiona exact ca o tânără fată faţă de cel dintâi amant.

Începu să-i perforeze fesele din ce în ce mai rapid.

Brusc, îşi simţi sexul prins parcă de o mână

invizibilă. Naeh se folosea de muşchii mucoasei sale secrete pentru a-i accelera plăcerea.

Horcăind, murmură:

— Mă simţi?

Malko nu-i putea răspunde, copleşit de un val de plăcere. Scoase un strigăt şi se lipi de fesele extraordinare ale femeii care tocmai exploda sub el.

Mai târziu, aprinzându-şi o ţigară, Naeh Jna îi spuse lui Malko:

— Am primit o vizită curioasă la magazin. Fuad, soţul lui Farah Nassar. Oficial, a venit să vadă cum mă descurc. Dar avea o atitudine ciudată. Mai întâi, am crezut că vrea să mi-o tragă. M-a obligat să închid magazinul ca să mergem să bem ceva. Pe urmă, a început să-mi pună întrebări legate de viaţa mea. M-a întrebat dacă m-am mai întâlnit cu tine.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am zis că nu. Dar nu prea a părut convins. Avea anumite informaţii. A tăcut diverse aluzii şi m-am întrebat dacă nu cumva a aflat câte ceva de la părinţii mei. Pentru că nu mai spuneam nimic, m-a pus în gardă în ce te priveşte, afirmând că eşti un personaj periculos, un spion în serviciul nu se ştie cui şi că n-ar vrea să mi se întâmple ceva. Mi s-a făcut frică.

Libidoul lui Malko adormi pe dată. Vizita asta nu avea deloc un aer nevinovat. Soţul lui Farah Nassar nu luase această iniţiativă de capul lui. Îi fusese dictată probabil de Flezbollah sau de sirieni. Prin urmare, războiul reîncepea.

— Tu continuă să nu spui nimic, o sfătui el. O să văd ce se poate face pentru a dezamorsa afacerea asta. În orice caz, ai numărul meu de mobil. Dacă se

întâmplă ceva, mă suni imediat.

— O să fie bine! afirmă femeia luându-l iarăşi în braţe şi începând din nou să-l mângâie. Mai vreau să facem dragoste.

*

Abdallah al-Qadam lua cina la Elissar, în cartierul Bab Touma, împreună cu soţia lui şi cele două fiice. Preşedinţia ridicase interdicţiile şi restaurantele din Damasc se umpluseră din nou pentru a demonstra că totul reintrase în normal.

— Nu ţi-e bine? întrebă Nahad, soţia lui.

Generalul sirian arăta şi mai masiv decât de obicei. Un adevărat monument. În constituţia lui nu exista picătură de grăsime. În spatele gâtului de taur, al siluetei de docher şi al hainei sale de piele se ghicea o masă musculară puternică.

Firele de păr negru de pe dosul mâinilor îi accentuau latura animalică.

Părul negru pieptănat cu grijă, mustaţa pe oală, fălcile masive şi pătrate şi sprâncenele enorme îi confereau chipului său o asprime evidentă.

Soţia lui îl privi: cu colţurile gurii lăsate în jos, mesteca maşinal antreurile şi vorbea puţin.

— Ai necazuri? îl întrebă ea.

Abdallah al-Qadam se forţă să zâmbească.

— Nu, sunt doar obosit. La Moscova a trebuit să mă întâlnesc cu o mulţime de oameni şi, în plus, ruşii beau mult.

— Odihneşte-te, îl sfătui femeia, nu dormi suficient.

Ea nu ştia nimic de numirea lui în Comitetul Militar

Baasist. De altfel, generalul nu-i prea vorbea despre viaţa lui profesională.

Un grup se instală la masa vecină. Două femei trecute şi „acoperite” erau însoţite de un bărbat care veni la el, îl salută respectuos şi-i şopti câteva cuvinte la ureche.

Generalul sirian împinse farfuria din faţa lui şi imediat un chelner îi aduse o narghilea, i-o aprinse şi i-o întinse. Generalul avea plăceri simple.

Cu ochii închişi pe jumătate, începu să inspire fumul. Dacă soţia lui i-ar fi citit gândurile, ar fi fugit pe loc la Beirut...

De la întoarcerea din Rusia, generalul al-Qadam nu reuşea să-şi găsească liniştea. Uitase chiar şi clipele agreabile în care Besma Naguib, încălecându-i trupul masiv, se lăsase pătrunsă de el în timp ce generalul o ţinea numai de sâni. Era modalitatea lui preferată de a face dragoste. Din cauza trupului său masiv, orice altă poziţie îi părea dificilă.

Silueta bărbatului blond pe care-l întâlnise în salonul Besmei Naguib plutea în faţa ochilor săi. Era imaginea Morţii. Ceea ce-i cereau israelienii implica un risc mortal. Avea suficientă experienţă pentru a şti că familia al-Assad pândea cel mai mic indiciu de trădare şi lovea fără milă.

Se spunea că Mohamed Makhlouf fusese otrăvit la ordinul lor. Totuşi, fusese unul dintre cei mai fideli susţinători. Numai că era război, iar trecutul nu mai avea nicio importanţă atunci când trebuia eliminat un risc.

Generalul Abdallah al-Qadam era *şi el* un stâlp al regimului.

Însă asta nu avea cum să-l salveze dacă ar fi fost bănuit chiar şi de cel mai minor act anti-Assad.

Bineînţeles că avea o soluţie: să fugă în străinătate, de pildă în Israel. Acolo l-ar fi primit cu braţele deschise. Dar el se născuse şi trăise în Siria şi n-avea chef să-şi schimbe viaţa, cu atât mai puţin să şi-o continue în Israel, o ţară pe care o detesta.

Istoria demonstrase de atâtea ori că trădătorii care-şi părăsiseră ţara trăiseră ulterior o viaţă mizerabilă, chiar dacă fuseseră acoperiţi de onoruri de către cei pentru care trădaseră.

Anthony Blunt, trădătorul britanic care făcea parte din MI6, îşi găsise un sfârşit trist la Moscova, unde-şi înecase amarul în whisky.

Generalul sirian avea totuşi la îndemână o soluţie: să nu facă nimic. Numai că, în acest caz, aprindea fitilul unei maşini infernale care avea să-i explodeze în faţă, nelăsându-i nicio şansă de scăpare.

Israelienii erau de o ferocitate extremă. Dacă nu le dădea ascultare, aveau să comunice la Damasc cel puţin o parte din ceea ce ştiau despre el.

Era de-ajuns să se cunoască lista agenţilor sirieni din Egipt dezvăluită de el pentru ca sirienii să-l taie-n bucăţi. Familia îi va fi distrusă, iar el va sfârşi în circumstanţe pe care nici nu îndrăznea să şi le imagineze. Nu-i mai rămânea decât să execute ordinul.

Adică să-i asasineze pe Bashar al-Assad şi pe membrii familiei acestuia, inclusiv pe mama lui.

Pentru generalul sirian nu exista niciun fel de obstacol moral. Familia al-Assad nu avusese niciodată prieteni, ci numai complici. Totul era pus la punct de raportul de forţe.

Începu să reflecteze la ceea ce putea face. Dispunea de o semibrigadă dotată cu blindate uşoare, de oameni care proveneau din acelaşi sat cu el, de soldaţi care-l ascultau orbeşte. Nu puneau niciodată întrebări atunci când era vorba de lichidarea cuiva.

Singurul impediment consta în protecţia de care beneficia casa familiei al-Assad, asigurată de o unitate a gărzii prezidenţiale aflată sub ordinele lui Maher, fratele lui Bashar.

Nu se punea problema să se angajeze într-o luptă directă cu ea în centrul Damascului. Bashar al-Assad ar fi avut timp să ceară ajutor.

Înainte de numirea generalului al-Qadam în Comitetul Militar Baasist, problema nu avea nicio soluţie. Acum însă, ştia că, dacă se prezenta la comandantul acestei unităţi şi pretexta că venise să-l înlocuiască din raţiuni de securitate, acesta era obligat să se supună.

Apoi, trebuia acţionat rapid: totul urma să se termine în câteva minute. Chiar şi el avea să pună umărul, evitând ca oamenii săi să trăiască traumatismul de a trage asupra preşedintelui.

Restul era destul de uşor. Chiar dacă Maher opunea rezistenţă, asta îi sporea lui meritul de „candidat la schimbare”.

După ce vicepreşedintele va fi numit preşedinte şi dacă americanii îşi vor respecta promisiunea, lucrurile aveau să meargă ca pe roate. Poporul sirian va fi încântat să-şi regăsească pacea.

Cu atât mai mult cu cât situaţia se agrava. În ajun, două maşini-capcană săriseră în aer la Damasc, burduşite cu câte o tonă de explozibil.

Una dintre ele în faţa sediului Mukhabarat-ului al-Ascariya din cartierul Qazzaz, iar cealaltă pe autostrada spre aeroport.

Ambele se soldaseră cu 57 de morţi şi 372 de răniţi.

Atentatele fuseseră opera unui grup salafist, Jubhaf al-Nusra, o filială a organizaţiei Al-Qaida, sosit în ajutorul Fraţilor Musulmani sirieni. Datorită porozităţii accentuate a graniţei cu Irakul, jihadiştii se infiltraseră cu uşurinţă în Siria şi aduseseră cu ei şi explozibilul. Nu era deloc un fenomen îmbucurător dacă te gândeai la viitor.

— Dormi?

Întrebarea soţiei sale îi întrerupse şirul gândurilor. Deschise ochii: restaurantul Elissar era aproape gol. Expiră puternic pe nas şi puse deoparte narghileaua. Trebuia să coboare cu picioarele pe pământ. Când îl văzură că se ridică, cele patru escorte se asigurară că ieşirea era liberă.

Cele trei maşini ale convoiului aşteptau în faţa restaurantului. Generalul se urcă în Mercedes-ul 600 blindat şi începu din nou să reflecteze. Aflându-se cu spatele la zid, hotărârea lui era luată.

Trebuia să le dea ascultare americanilor.

În timp ce se îndreptau spre casă, se întoarse spre soţia lui.

— Peste două zile trebuie să mă duc la Beirut, spuse el. Ai putea veni cu mine, n-ai mai văzut-o demult pe sora ta.

Fiind măritată cu un libanez, aceasta trăia acolo.

— E o idee bună, încuviinţă Nahad.

Abdallah era un soţ atent.

— În plus, continuă acesta, poţi să rămâi acolo

câteva zile. E perioada vacanţei şcolare, aşa că poţi lua cu tine şi fetele. Eu, însă, va trebui să mă întorc aici.

În felul acesta, dacă lucrurile luau o întorsătură nedorită, familia lui va fi oarecum la adăpost.

Capitolul XXV

— Nu e Hezbollah-ul, zise pe şoptite Murad Trabulsi.

În ajun, Malko îl rugase să se informeze despre rolul jucat de soţul lui Farah Nassar. Cine-i dăduse ordin s-o viziteze pe Naeh Jna şi să încerce s-o tragă de limbă în legătură cu el?

— Atunci, cine? întrebă Malko.

Generalul libanez făcu un gest evaziv.

— Nu mai rămân decât sirienii.

— Se are bine cu ei?

— Sigur că da, e membru în PSP. Se duce des la Damasc, unde deţine două magazine de bijuterii. Tot de acolo cumpără şi aur. De asemenea, se întâlneşte cu agenţii Mukhabarat-ului.

— E îngrijorător, remarcă Malko.

Murad Trabulsi clătină din cap.

— Nu, încearcă să afle ceva. Ce le-ar putea spune fata?

— Nimic, recunoscu Malko. E o relaţie strict personală. Naeh Jna ştie numai că sunt un agent de informaţii, însă habar n-are pentru cine lucrez.

Generalul libanez izbucni în obişnuitul său hohot de râs.

— Atunci, poţi să te culci pe-o ureche şi să profiţi de această femeie frumoasă şi fermecătoare.

— Hezbollah-ul ştie că te întâlneşti cu mine? întrebă Malko.

Un nou hohot de râs.

— Nu mi-au zis.

Murad Trabulsi era un adevărat specialist al jocului dublu şi triplu. Iar Hezbollah-ul îşi apăra viitorul.

*

Malko se uita la marea de un albastru ireal. În cursul zilei, generalul al-Qadam urma să ajungă la Beirut. După întâlnirea de la Moscova, nu mai primise nicio veste de la el. Totuşi, apela cu regularitate căsuţa vocală din Cipru, cunoscând faptul că sirianul nu va risca să-l sune la Damasc. Chiar şi la Beirut era o acţiune periculoasă.

Soneria telefonului mobil îl făcu să tresară.

Mitt Rawley.

— Tocmai a sosit! îl anunţă acesta. Amicii noştri din FSI mi l-au semnalat. A venit însoţit de soţia lui şi de cele două fiice. El s-a instalat direct la ambasada Siriei, la Baabda, iar nevastă-sa în cartierul Raouche, în apartamentul surorii ei, care e măritată cu un libanez.

Prin urmare, planul se desfăşura aşa cum fusese prevăzut.

— Încă nu am veşti, spuse Malko. FSI îi supraveghează?

— Nu chiar. Cu siguranţă că vor instala microfoane în apartamentul surorii. De el nu se ating. De altfel, n-a venit decât pentru anumite contacte politice.

— Îi anunţi pe israelieni?

— Sunt deja informaţi.

*

Ali Mamluk aştepta răbdător să fie primit de Maher al-Assad. Concepuse un plan pentru a înainta în afacerea legată de Malko Linge, dar avea nevoie de aprobarea şefului pentru a-l pune-n aplicare.

Numărul doi al regimului intră ca o vijelie în biroul lui. Era hărţuit de comandanţii unităţilor, care se plângeau că erau obligaţi să-şi mute de colo-colo tancurile din cauza „planului de pace” al lui Kofi Annan. Semăna cu un armistiţiu în toată puterea cuvântului.

— Ai mai progresat? se răsti Maher al-Assad.

— Am o idee, îi propuse şeful Securităţii Statului. Nu e sută la sută eficientă, dar e mai mult decât nimic.

Maher al-Assad îl ascultă cu atenţie, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Nu e o idee rea! recunoscu el. Iar riscurile sunt nesemnificative. Dar crezi că există vreo şansă să obţii rezultate?

— Încă nu ştiu nimic, recunoscu Ali Mamluk. Depinde de o mulţime de elemente pe care încă nu le am la dispoziţie. Pentru a afla mai multe trebuie să progresăm.

Maher al-Assad nu părea în întregime convins.

— Mă tem că n-o să rezolvăm mare lucru, declară el, dar dă-i drumul.

*

— Chris, întrebă Malko, poţi să te duci s-o iei pe Naeh Jna de la magazinul de pe strada Verdun? Ştii unde e, nu? Eu trebuie să rămân aici să-l aştept pe Mitt Rawley.

„Gorila” nu protestă. La urma urmei, Milton Brabeck rămânea la hotel ca să-l păzească pe Malko.

După un sfert de oră, şeful staţiei CIA ajunse la hotel.

— FSI îmi spun că al-Qadam a venită se întâlnească cu Hassan Nasrallah, îl anunţă el. Asta i-a comunicat una dintre sursele Hezbollah-ului. Pare credibil. Nu ţi-a lăsat niciun mesaj la căsuţa vocală?

— Încă nu, zise Malko. O verific din două în două ore. La Beirut, contactul va fi mai delicat, în cazul în care va exista vreunul. Israelienii îşi cam fac iluzii.

— O să aflăm destul de repede, conchise americanul.

Încă nu plecase atunci când se întoarse Chris Jones. Singur.

— Magazinul era închis şi nici urmă de fată, anunţă el.

Malko nu se nelinişti.

— Probabil că a trebuit să facă un comision. Mulţumesc, Chris.

Era şapte şi jumătate. Naeh Jna ar fi trebuit să vină pe la nouă pentru cină. Urcă în cameră şi mai apelă o dată căsuţa vocală din Cipru.

*

Naeh Jna nu răspundea la telefonul mobil. Malko o sunase de mai multe ori, lăsându-i două mesaje. Se

uită la ceas: zece fără un sfert. Tăcerea tinerei libaneze era îngrijorătoare, bizară. Sună din nou la magazin, dar dădu peste robot. În afară de numărul mobilului nu avea nicio altă modalitate de a lua legătura cu ea.

Deocamdată, era consemnat în hotel, dar nu-i era deloc foame. Oare ce se întâmplase cu Naeh Jna? încercă să se uite la postul Al Jazeera în engleză, dar tocmai atunci sună cineva pe linia fixă. Era un angajat al hotelului.

— Cineva a adus la recepţie un plic pentru dumneavoastră, anunţă el. Vreţi să vi-l trimit în cameră?

— Da, sigur că da, răspunse Malko.

Era un plic mare, fără niciun însemn exterior, îl deschise şi inima începu să-i bată nebuneşte.

O fotografie înfăţişa o femeie aşezată pe un scaun, cu mâinile la spate. Era trasă la faţă şi privea în gol. Însă ceea ce atrăgea atenţia era un fel de sferă de mărimea unei bile de biliard fixată pe cap cu un elastic.

O grenadă defensivă americană, o mică bilă rotundă şi neagră. O sforicică era legată de cui şi atârna pe umărul prizonierei. Era suficient să tragi de ea pentru a arma grenada care, în câteva secunde, avea să explodeze, decapitând femeia.

Naeh Jna părea năucită şi avea o privire absentă.

Şocat, Malko puse fotografia deoparte. Se aşteptase la orice, numai la asta nu! Sigur că tânăra libaneză era pentru el o companie agreabilă, totuşi, cel puţin în ce-l privea, nu reprezenta decât o relaţie superficială.

Chiar dacă părea sincer îndrăgostită de el.

Primul reflex a fost acela să-l sune pe Mitt Rawley, apoi se răzgândi. Americanul nu putea face nimic, iar singurul lui sfat ar fi fost acela de a nu reacţiona, chiar dacă prin asta explozia grenadei i-ar fi smuls libanezei capul de pe umeri...

CIA nu prea era interesată de soarta „civililor”.

În plus, avea timp. Fotografia asta nu reprezenta decât un avertisment, un început de dialog pentru a obţine ceva de la Malko.

Incidentul avea cu siguranţă şi o urmare.

Se hotărî să nu reacţioneze imediat, puse fotografia în micul seif din cameră şi încercă să adoarmă. Foamea-i dispăruse cu totul. Nu se putea abţine însă să nu se gândească la Naeh Jna, care, complet nevinovată, se trezise împotriva voinţei ei amestecată în această oroare, riscându-şi viaţa.

Indirect din cauza lui.

*

Îl trezi vocea jovială a lui Murad Trabulsi.

— Dragul meu prieten, mă duc să iau micul dejun la Marina, în faţa hotelului tău. Vii şi tu?

O ofertă total neobişnuită, însă Malko simţi imediat că, în spatele acestei invitaţii, exista o motivaţie ascunsă.

— Sunt acolo într-un sfert de oră, zise el.

Încă nicio veste de la Naeh Jna, dar ştia că nu mai era mult până atunci. Totuşi, apelă căsuţa vocală din Cipru, fără niciun rezultat.

După cinci minute, flancat de Chris Jones şi de Milton Brabeck, coborî scara care ducea la cafeneaua din complexul Marina.

Singur la o masă, Murad Trabulsi îi făcu un semn vesel. Vremea era frumoasă şi copiii alergau în toate părţile. Libanezii începeau să profite de primăvară.

Generalul libanez aşteptă ca Malko să comande un espresso dublu, apoi declară:

— Am un mesaj pentru tine.

Din cauza lentilelor negre, Malko nu reuşi să-i vadă expresia.

— În legătură cu ce? întrebă el.

— Nu ştiu, mărturisi Murad Trabulsi. Mi s-a cerut să te duc să te întâlneşti cu cineva care vrea să-ţi vorbească.

— Cu cine?

Murad Trabulsi ezită:

— Nu sunt autorizat să-ţi spun numele lui. Te duc la el, te aştept, apoi ne întoarcem, asta-i tot. Este un serviciu pe care i-l fac cuiva care, la rândul lui, m-a ajutat de multe ori. Sunt strict neutru, şi el la fel, aşa cred.

— Şi când trebuie să aibă loc această întâlnire?

— Dacă vrei, chiar acum.

— Bine, îi anunţ pe Chris şi pe Milton.

— Trebuie să te aştepte aici. Eu răspund de siguranţa ta, îl linişti Murad Trabulsi. N-o să lipseşti mult. Maşina mea e în parcare.

Malko se duse să-şi anunţe „baby-sitterii” şi-i trebui multă răbdare până să-i convingă să rămână la soare. Simţi un nod în stomac atunci când se urcă în vechiul Mercedes al lui Murad Trabulsi. Această întâlnire misterioasă nu putea avea legătură decât cu Naeh Jna.

Ocoliră Phoenicia, apoi o luară pe Cornişă, traversară cartierul Raouche şi se îndreptară spre

sud.

Chiar înainte de hotelul Summerland, încă în construcţie, Murad Trabulsi coti la stânga şi opri vizavi de ambasada Algeriei, în faţa unui mic imobil păzit de mai mulţi soldaţi înarmaţi.

Erau aşteptaţi, pentru că un bărbat se grăbi să-i însoţească până la lift.

Coborâră la etajul întâi şi Murad Trabulsi îi zâmbi lui Malko.

— Uşa din faţă, eu te aştept puţin mai încolo.

Malko nu trebui să sune. Uşa se deschise şi apăru o femeie în vârstă, cu capul acoperit. Fără un cuvânt, îl conduse prin micul apartament până într-un salonaş care dădea spre macaralele şantierului. În fundal, departe, se vedea marea.

Un bărbat înfăşurat într-o *djellaba* cafenie, cu ochelari fără rame şi privire inteligentă, se ridică şi-i întinse mâna.

— Cafea, ceai? întrebă el într-o engleză impecabilă.

— Cafea, alese Malko.

Necunoscutul din faţa lui era cel care venise să-l caute în tabăra palestiniană a lui Ahmed Jibril şi-l ajutase să evite expedierea în Siria.

Servitoarea le aduse băuturile, iar gazda nu mai pierdu nicio clipă.

— Domnule Linge, spuse bărbatul, nişte amici mi-au încredinţat o misiune de mediere, dacă pot spune aşa.

— Cine sunt aceşti amici?

Nu vă pot da detalii. Aceşti oameni au încredere în mine şi sper că şi dumneavoastră veţi face la fel. Rolul meu e simplu. Vreau să evit o dramă printr-o

mediere care va fi acceptată de ambele părţi.

— E vorba de Naeh Jna? întrebă Malko. A fost răpită şi am primit o fotografie în care este înfăţişată în pericol de moarte.

Interlocutorul lui Malko nu răspunse direct la întrebare.

— Iată ce trebuie să vă spun, zise el. Deţineţi informaţii vitale pentru cei care m-au contactat. Ei au la dispoziţie, ca să spunem aşa, un gaj...

— Un ostatic, îl corectă sec Malko.

Interlocutorul păru să nu bage în seamă întreruperea şi continuă:

— Sunt gata să vă înapoieze acest gaj în schimbul informaţiilor de care au nevoie. Eu sunt garantul acordului şi ştiu că îşi vor respecta promisiunea. Nu pot să vă spun mai mult. Vă lasă patruzeci şi opt de ore pentru a le da răspunsul. O să vă comunic numărul de telefon la care puteţi suna la orice oră, eu o să răspund. Acest număr va fi deconectat după două zile. Asta va însemna că medierea mea nu a funcţionat şi că nu mai pot garanta. Nu încercaţi să mă contactaţi, ar fi inutil. Sunteţi liber să nu daţi curs acestei oferte. Alta nu va mai exista. Eu am intervenit doar pentru a evita o soluţie neplăcută.

Îşi goli ceşcuţa cu cafea turcească şi se ridică. Era scund, cu faţa ridată şi părea extrem de inteligent.

Îl conduse pe Malko până la uşă şi-i strânse mâna.

Murad Trabulsi stătea la taclale cu nişte gărzi de corp.

Plecară imediat, îndreptându-se spre centru. Libanezul nu puse nicio întrebare şi nici Malko nu avea chef de conversaţie.

Chris Jones şi Milton Brabeck oftară uşuraţi când îl

văzură.

— Începuserăm să ne îngrijorăm! pufni Chris Jones. Nici măcar nu ştiam unde să te căutăm.

— N-am fost în pericol, declară Malko.

Se întoarse la hotel. Era tulburat. Acum, lucrurile păreau simple. Viaţa lui Naeh Jna se afla în mâinile lui. Sirienii găsiseră un mijloc de a face presiuni asupra lui. Unul clasic în Orient.

Ostaticul.

Dacă nu reacţiona, următoarea fotografie a lui Naeh Jna o va înfăţişa fără cap...

Probabil că sirienii îl credeau ataşat de această femeie, chiar dacă nu era cu adevărat. Dar asta nu schimba cu nimic situaţia: era o chestiune de etică. Dacă îşi continua misiunea fără să ţină seama de răpire, Naeh Jna murea.

Numai el putea s-o salveze sabotând planul de acţiune pus la cale de CIA.

O dilemă pe care numai el putea s-o rezolve.

De unul singur. Dacă vorbea cu Mitt Rawley, reacţia americanului era previzibilă. Tânăra libaneză urma să fie sacrificată.

Totul cădea pe umerii lui Malko.

La prima vedere, dilema părea dezechilibrată. O viaţă în schimbul unei lovituri de stat care putea modifica raportul de forţe politice din zonă.

Potrivit eticii lui Malko, lucrurile stăteau puţin altfel. Se simţea responsabil de viaţa lui Naeh Jna. Aşa ceva nu-i putea explica unuia ca Mitt Rawley.

Pentru a-şi alunga temporar problema din minte, apelă căsuţa vocală din Cipru.

Inima începu să-i bată cu putere atunci când recunoscu vocea generalului al-Qadam. Era un

mesaj scurt, în engleză:

„Duceţi-vă astăzi la ora trei la magazinul Aishti din hotelul Phoenicia. La casă găsiţi un plic pentru dumneavoastră, pe numele de Farid.”

Malko ascultă mesajul de două ori.

Iată că începuse şi ultima fază a operaţiunii Phoenix.

Amănuntele le va afla rapid.

Apoi îi va reveni misiunea s-o tranşeze.

Capitolul XXVI

Bucuroasă, Nahad al-Qadam intră în marele magazin Aishti aflat la capătul scării rulante din hotelul Phoenicia. Îl adora pur şi simplu, era atât de diferit de tot ce exista la Damasc. Aici găseai cele mai frumoase rochii din Orientul Mijlociu şi toţi „şeicii” din Golf veneau special să facă cumpărături.

Cele două fiice ale sale, Wafa şi Mada, făcuseră ochii mari de încântare.

Câteva vânzătoare se grăbiră să le iasă în întâmpinare, mirosind o clientă cu dare de mână. Nahad al-Qadam venea aici cu regularitate.

După ce inspectă magazinul dintr-o privire, garda de corp asigurată de soţul ei ieşi şi se aşeză pe o banchetă, supraveghind intrarea. Soţia generalului al-Qadam se afla în perfectă siguranţă.

Vânzătoarele începură să le prezinte diverse rochii, atacându-le mai întâi pe cele două fete, care erau o pradă sigură. Nu prea aveau cliente, iar cabinele de probă erau libere.

Timp de o oră, cele trei femei intrară pe rând în cabine. Nahad al-Qadam se simţea puţin ameţită. Îşi

iubea soţul şi se şi vedea la braţul lui la următorul dineu elegant din Damasc.

Se opri la 27.000 de dolari.

În timp ce casiera îi lua cârdul Amex Platinum, ea îi întinse un plic şi-i spuse pe un ton firesc:

— Trebuia să vină şi un prieten, dar a întârziat. Puteţi să-i daţi plicul ăsta când apare?

Pe plic era scris un nume: Farid.

Casiera îl puse în faţa ei, asigurând-o că i-l va înmâna ea însăşi. Îşi spuse că era probabil un bilet pentru amantul lui Nahad al-Qadam. La Beirut, toate femeile aveau amanţi.

*

Naeh Jna habar n-avea unde se afla. Doi bărbaţi o încolţiseră la ieşirea din magazinul de bijuterii, o târâseră într-o maşină şi o legaseră imediat la ochi.

Merseseră cam o jumătate de oră şi se trezise într-un subsol dotat cu un pat, o toaletă şi o masă. Acolo îi făcuseră fotografia cu grenada legată de cap. Apoi o lăsaseră singură. Cei care o păzeau nu-i adresaseră niciun cuvânt şi nu-i răspunseseră la întrebări.

Nu fusese ameninţată, doar episodul cu grenada îi demonstrase că nu era vorba de o glumă. Evident, înţelesese imediat că răpirea avea legătură cu amantul ei, Malko Linge, dar nu cunoştea motivul.

Bizar, dar nu-i prea era frică, mai curând era îngrijorată din cauza părinţilor ei, care se vor întreba unde dispăruse.

I se aduse mâncare: antreuri, peşte, sucuri. Tăcerea era deplină.

Cea mai rea era lipsa de acţiune. Se lungi pe pat şi visă la bărbatul pe care-l iubea.

Nici măcar nu se putea supăra pe el.

*

Malko împinse uşa magazinului Aishti la ora trei fix. Inima îi bătea cu putere. Înăuntru, în afară de vânzătoare nu era nimeni, aşa că, arborând un zâmbet de zile mari, se duse direct la casă şi întrebă:

— Cred că v-a lăsat cineva un plic pentru mine, pe numele de Farid.

Casiera îl cercetă cu o privire intensă.

— Da, sigur că da, zise ea, scoţând plicul şi întinzându-i-l.

Deci el era amantul lui Nahad al-Qadam. Femeia îşi spuse că avea gusturi bune şi îi expedie o privire fierbinte.

Din păcate, „Farid” pusese plicul în buzunar şi se îndrepta deja spre uşă.

Îl văzu intrând în salonul de ceai care ocupa aproape tot holul, unde se instală într-un fotoliu de lângă bar.

Deschizând plicul, lui Malko îi bătea inima să-i sară din piept. Nu conţinea decât o singură foaie de hârtie pe care, cu majuscule, erau scrise următoarele cuvinte:

„NOAPTEA DE VINERI SPRE SÂMBĂTĂ. MECKE.”

Se uită lung la hârtie. Mecke era cartierul în care se afla proprietatea familiei Assad, unde locuiau pentru moment Bashar, soţia şi fiica acestuia.

În Siria, weekendul cuprindea zilele de vineri şi de

sâmbătă.

Totul devenea acum de înţeles.

Generalul al-Qadam se hotărâse să dea lovitura în două zile.

Malko împături foaia şi o puse în buzunar. Avea la dispoziţie toate elementele pentru a lua decizia.

În mod normal, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l anunţe pe Mitt Rawley. Care avea să sară-n sus de bucurie. Apoi să sune la mobilul pe care i-l dăduse amicul lui Murad Trabulsi.

Malko nu stătu prea mult pe gânduri. Trecu în revistă elementele problemei. Deocamdată, voia să păstreze deschise toate opţiunile şi să nu-şi asume niciun risc personal. CIA avea evident acces la căsuţa vocală din Cipru. Prin urmare, nu se putea să nu menţioneze mesajul generalului sirian.

În fine, era singurul care ştia că pusese mâna pe acest plic.

Se grăbi să coboare după ce-i telefonă lui Mitt Rawley anunţându-şi vizita.

*

— Am fost la Aishti, dar nu exista niciun plic pe numele Farid, îl anunţă Malko pe şeful staţiei CIA după ce-i aduse la cunoştinţă mesajul din Cipru.

Mitt Rawley nu-şi ascunse nedumerirea.

— Ce putem face? întrebă el.

— Nimic, opină Malko. Nu-l pot contacta pe generalul al-Qadam. Ar trebui întrebaţi israelienii, poate au ei o altă filieră. Altfel, suntem nevoiţi să aşteptăm următorul mesaj.

— OK, o să-l sun pe Tamir Pardo, decise

americanul.

Îndreptându-se spre Beirut, Malko încerca o senzaţie ciudată. Nimic nu era încă irevocabil, dar depăşise linia roşie minţindu-l pe Mitt Rawley.

Era sigur însă că, dacă nu-i dădea celeilalte tabere niciun semn de viaţă, lucrurile aveau să meargă mai departe. Mesajul pe care-l găsise la Aishti îl punea pur şi simplu la curent cu ceea ce urma să se întâmple.

El nu juca un rol activ.

Ajunse la Four Seasons, dar tot nu tranşase definitiv problema. Se baza pe orele care continuau să treacă.

Generalul al-Qadam urma să plece la Damasc, iar el, dacă voia, mai avea timp până a doua zi s-o salveze pe Naeh Jna. De fapt, nu-şi făcea nicio iluzie: sirienii nu se jucau.

Viaţa lui Naeh Jna nu valora pentru ei nici măcar cât a unei muşte.

Pentru a încerca să-şi schimbe gândurile se duse să cineze cu Chris şi Milton. Acesta din urmă se nelinişti.

— Şi prietena ta?

— E acasă la părinţii ei, îl asigură Malko.

A doua minciună.

Insensibil, se îndrepta în direcţia opusă celei spre care ar fi trebuit s-o apuce.

Se uită la televizor până târziu. Nu putea să adoarmă. Se trezi de câteva ori.

Privind cum răsărea soarele, realiză că nu mai avea la dispoziţie decât câteva ore pentru a lua o hotărâre.

Era atât de stresat, încât nici nu mai avu chef de

micul dejun.

Nu putea să-şi explice: Naeh Jna îl atrăgea sexual, dar nu era îndrăgostit de ea. Pur şi simplu, o viaţă se afla în mâinile lui. Era viaţa unei persoane nevinovate, prinsă într-o capcană care o depăşea.

Care nu ceruse nimănui nimic.

Se simţea copleşit…

La ora unsprezece formă un număr pe mobil.

— V-am sunat aşa cum am convenit, spuse el.

Interlocutorul său nu manifestă nicio emoţie.

— Veniţi când vreţi, răspunse acesta.

Mai exista o problemă: nu se putea duce însoţit de „gorile”, care trebuiau să raporteze această vizită. Nu-i mai rămânea decât o singură soluţie.

Când Murad Trabulsi răspunse la telefon, îi zise simplu:

— Trebuie să ne vedem.

— Peste o oră, la hotel, zise generalul libanez.

*

Rulau pe cornişa aglomerată. Fiind vreme frumoasă, oamenii îşi reluaseră obiceiurile şi hoinăreau printre palmieri. Murad Trabulsi nu-i pusese nicio întrebare atunci când Malko îi spusese că voia să se întâlnească cu amicul lui.

De data aceasta, nu-l mai însoţi nici măcar până la primul etaj.

Aceeaşi bătrână cu capul acoperit îi deschise uşa. Interlocutorul său era aşezat cu faţa spre Summerland şi se pregătea să citească. Se ridică şi îi strânse mâna.

Malko îşi dădu seama că venise să trădeze. O

forţă irepresibilă îl împingea de la spate să-i salveze viaţa lui Naeh Jna.

El fu cel care rupse tăcerea.

— Vreau să vă dau o informaţie, spuse el. Asta-i tot ce am, dar cred că o să corespundă cu ceea ce doresc prietenii dumneavoastră. Îmi puteţi garanta că lui Naeh Jna nu i se va întâmpla nimic şi că va fi eliberată?

Bărbatul îşi scoase ochelarii.

— Dacă nu e vorba de o minciună, vă garantez.

Urmă o tăcere prelungită. Malko era pe marginea prăpastiei. Încă mai putea da înapoi. Interlocutorul său îl fixa din nou din spatele ochelarilor fără rame.

Malko simţi cum i se sfâşia inima atunci când rosti:

— Preşedintele Bashar nu trebuie să petreacă noaptea de vineri spre sâmbătă în vila din Mecke.

— Asta-i tot?

— Tot.

— Bine. O să fac în aşa fel încât problema să fie rezolvată rapid.

Se sfârşise. Îl conduse până la uşă. Malko avea impresia că toată viaţa lui se dăduse brusc peste cap.

Murad Trabulsi nu-i puse nicio întrebare. În momentul în care se opriră în faţa hotelului Four Seasons, Malko se întoarse spre generalul libanez.

— Nu trebuie să afle nimeni ceva despre vizita asta.

— Evident, răspunse Murad Trabulsi.

Malko urcă în camera lui.

Mitt Rawley îl sună după o oră.

— Nimic nou?

— Nimic, afirmă Malko.

De-abia după două ore văzu afişat pe ecranul telefonului numărul lui Naeh Jna.

— Sunt la magazin, spuse ea cu o voce îngrijorată.

— Vin să te văd, îi răspunse imediat Malko.

*

Ali Mamluk tocmai primise un mesaj de la Beirut şi acum căzuse pe gânduri. Mesajul era clar. Cineva o să încerce să-l lichideze pe Bashar al-Assad în noaptea de vineri spre sâmbătă.

Vestea brută îi era de-ajuns: două lucruri erau indispensabile. Discret, preşedintele trebuia să plece în altă parte, păzit de oamenii fratelui său. Apoi urma să le întindă o capcană celor care veneau să-l omoare.

*

Naeh Jna se lipise de Malko tremurând, închisese magazinul şi se refugiaseră în cămăruţa din spate. Femeia se aruncase numaidecât în braţele lui Malko.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Mi-a fost foarte frică.

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură Malko. Trebuie să uiţi episodul ăsta. Pentru siguranţa ta şi a mea. Să nu vorbeşti cu nimeni despre el. Niciodată.

— Bine, încuviinţă femeia, dar…

— Nu există niciun „dar”, o corectă Malko. Nu-ţi pot spune nimic. Uită orele astea şi revino la viaţa ta normală. Acum mergem să mâncăm.

Chris Jones şi Milton Brabeck păreau încântaţi s-o

revadă pe Naeh Jna.

— Mergem în Jounieh, îi anunţă Malko. La Samy.

*

Generalul al-Qadam se îndrepta cu maşina spre Damasc. Totul decursese bine la întâlnirea cu Hassan Nasrallah, iar soţia lui era încântată de cumpărăturile făcute. Îi dăduse plicul destinat lui „Farid” şi femeia nu-i pusese nicio întrebare. De altfel, nu punea niciodată întrebări.

Orele următoare erau cruciale. Trebuia să acţioneze în ultimul moment pentru a nu-i lăsa timp gărzii prezidenţiale să se împotrivească.

Bineînţeles că vicepreşedintele nu fusese prevenit. El însuşi le va da ordin oamenilor săi de-abia vineri seară.

Ajungând la frontieră, convoiul coti la stânga pe drumul rezervat militarilor. De-acum, se afla în Siria.

*

Îngenuncheată lângă Malko, Naeh Jna încerca să-i mărească erecţia. Dar nu reuşea, deşi gura ei era la fel de abilă ca de obicei. Femeia se aruncase asupra lui Malko imediat după ce ajunseseră în camera de la Four Seasons.

Mai îndrăgostită ca niciodată.

Malko îi mângâie părul şi-i şopti:

— Nu insista, sunt obosit în seara asta.

Naeh ridică privirea spre el şi-l întrebă pe un ton plin de reproş:

— Nu mă mai placi?

— Ba da, o asigură Malko, dar am prea multe lucruri pe cap. O să facem dragoste altădată.

Docilă, femeia se lungi lângă el.

Malko simţea o răceală interioară. Tocmai trădase Agenţia. Pentru un motiv pe care americanii nu l-ar înţelege niciodată. Nici el însuşi nu-l înţelegea prea bine.

O forţă necunoscută era înscrisă în sângele lui. Nu putea fi indiferent faţă de viaţa unui om. Dacă ar fi făcut dragoste cu Naeh, ar fi avut impresia că-şi vicia decizia luată dintr-un alt motiv decât acela al dorinţei de a mai profita de ea. Ştia că de-acum va resimţi mereu acest blocaj în faţa ei.

*

Vocea lui Mitt Rawley îi trăda tulburarea. Îl trezi pe Malko la şapte dimineaţa.

— Staţia din Damasc mi-a semnalat o luptă dusă azi-noapte în cartierul Mecke, îl anunţă el, undeva în jurul reşedinţei lui Bashar al-Assad. Au fost acolo şi blindate. Autorităţile siriene n-au comunicat, însă s-a anunţat că Bashar al-Assad se va duce în curând la o manifestaţie organizată pentru susţinerea regimului.

— Mă tem că generalul al-Qadam a ratat lovitura, zise Malko.

— *Shit! Shit! Shit!* explodă Mitt Rawley. Suntem blestemaţi. Oare ce s-o fi întâmplat?

— Ceva neaşteptat, cu siguranţă, răspunse Malko.

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2013
ISBN: 978-606-8469-02-7

Chipul palestinianului se crispă, ca şi cum ar fi suferit. Malko se gândi că-l apucase din nou durerea de dinţi.

Numai că, atunci când Talal Abu Saniyeh îşi retrase mâna din sacoşă, nu mai ţinea o cutie de medicamente, ci un pistol automat.

— Vei crăpa, câine evreu, exclamă palestinianul, şi îndreptă arma spre Malko.